ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\310\Gardner_Erle_Stanley-Pripad_zakopaneho_budiku.PDB

PDB Name: Gardner_Erle_Stanley-Pripad_zak
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2003
Modification Date: 30.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Případ zakopaného budíku

Erley Stanley Gardner

I.

MOTOR si spokojeně vrčel a hnal vůz po klikaté silnici. Černé oči Adély Blaneové, obvykle tak výmluvné, byly teď pevně zaostřené a soustředěné, jak jejich majitelka vedla auto zatáčkami. Bylo jí pětadvacet, ale jak jednou řekla její sestra Milicent: "Adéla nikdy nevypadá na svůj věk. Vždycky vypadá o pět let mladší - nebo o dvacet let starší."
Harley Raymand seděl vedle ní a svíral držák na dveřích, aby se v některé ze zatáček nepřevrátil celou váhou na levý loket. Armádním chirurgům se podařilo kloub dát dohromady. "Nějakou dobu bude ztuhlý," řekli mu, "a bude bolet. Pokuste se tu ztuhlost trochu rozhýbat. A chraňte loket před otřesy, pokud to jen bude možné."
Několik desítek metrů pod vozem horská bystřina pěnivě přeskakovala přes balvany, skákala ze skalisek do tmavých, studených tůněk, odrážela sluneční světlo v úsměvných záblescích a naplňovala kaňon zvukem padající vody. Silnice přešla přes horskou říčku po visutém mostě, pustila se do výstupu po protější straně kaňonu a pomalu se vyšplhala až na borovicemi porostlou náhorní rovinu.
Nalevo od nich dodávalo jihokalifornské slunce žulovým horám, tyčícím se do výšky, oslnivý lesk, ve srovnání s nímž vypadaly stíny dole pod nimi jako kaluže inkoustu. Cesta protínala jako rána šavlí kraj na náhorní rovině, jehož teplý a suchý vzduch zaplňovaly borovice svou vůní. V dálce po pravé straně obklopoval nížinu rozechvělý horký vzduch podobající se roztavené mosazi ušlehané do kašovité hmoty a nalité do údolí.
"Unavená?" zeptal se Harley Raymand Adély.
"Ne - jen trochu ustaraná, nic víc."
Úspěšně zdolala ostrou zatáčku a dál se soustředila na silnici. Potom, na krátkém rovném úseku, se na něj na chvilku zadívala.
"Zato bych se vsadila, že ty jsi unavený," řekla nečekaně. "Málem první den, co jsi doma, a já tě vleču až sem do tátova srubu ... A taky jsi měl ten proslov v klubu."
"Ne, nejsem unavený," řekl Harley klidně. "Jenom jsem prostě zapomněl, že jsou i místa, jako je tohle, a teď se s nimi znovu seznamuju."
"Copak tebe ta přednáška v klubu neunavila?"
"Mě?" zasmál se. "Jedině posluchačstvo."
"Harley, ty víš, že takhle jsem to nemyslela."
"Vím."
"Cos jim povídal?"
"Předpokládám, že čekali obvyklé vlastenecké fangličkářství. Ode mne se ho nedočkali. Řekl jsem jim, že tahle válka je jako byznys - a že pro ni musejí makat, jako by makali pro svůj vlastní byznys, bez fanfár a vyhrávajících kutálek a bez kraválu. A řekl jsem jim, že jestli nebudeme makat dost, tak to projedeme."
Adéla Blaneová najednou řekla: "Harley, budeš dělat pro otce?"
"Zavolal mi, že prý mám k němu někdy zaskočit, až budu mít trochu času a nic na práci."
"Potřebuje někoho, jako jsi ty, někoho, komu by mohl věřit, ne jako ... no nic."
"Ne jako je Jack Hardisty, co? Je s ním něco v nepořádku, Adélo?"
"Nemluvme o tom," řekla úsečně. A potom, jako by se za svou strohost chtěla omluvit, dodala: "Právě že s ním vůbec nic není v pořádku, ale radši bych o tom nemluvila."
"Dobře."
Šlehla po něm očima. Lhostejnost v jeho hlase byla pro ni novinkou. Tenhle muž byl pro ni v mnoha ohledech cizincem. Ještě před rokem znala každou jeho náladu. Teď ji uměl překvapovat. Jako by se na malý svět Kenvale díval opačným koncem dalekohledu, takže věci, které se jí jevily jako důležité, byly pro něj docela triviální.
Silnice se zanořila do dalšího srázného kaňonu a pak začala prudce stoupat. Na nejvyšším bodě stoupání Adéla odbočila prudce doleva a vyjela znovu na náhorní rovinu, kde stál srub, přitulený ke špici trojúhelníkovitého úbočí a vypadající, jako kdyby tu vyrostl stejně přirozeně jako borovice okolo.
Byl přízemní, podél přední stěny a také podél jedné z bočních stěn se táhla široká veranda. Podlaha verandy a sloupky, na kterých stála, byly z krátkých špalků zbavených kůry. Stěny byly z šindelů, které byly tak ošlehané, že srub splýval se zelení pozadí a s hnědí borového jehličí na zemi.

"Jsme dost v přírodě?" zeptala se ho.
Přikývl.
Na chvilku si myslela, že ho to nudí, ale potom zahlédla v jeho očích plamínek.
"Hodně jsem na tohle místo myslel," řekl. "Představuje něco, co je dneska těžko k sehnání: klid ... Jak dlouho se zdržíme?"
"Jen chvilku."
"Můžu ti s něčím pomoct?"
"Ne, jen se tak rozhlídnu, podívám se na zásoby, zjistím, co je potřeba udělat. Ty si zůstaň venku na sluníčku a odpočiň si." Dívala se na něj, jak vylézá z auta a dává při tom pozor na levý loket. "Však to tady znáš," řekla. "Kdybys potřeboval studenou vodu, v potoce je jí dost."
Vhrnula se do srubu a pootevírala okna, aby se vyvětralo. Harley šel po pěšince mířící do hlubokého stínu, kam pomalu mizela křišťálově čistá, studená voda potoka. Vzal si kameninový hrnek a důkladně se napil, potom se odloudal k prosluněnému místu vedle plochého skaliska. Zadíval se na táhlý sráz vedoucí hluboko dolů do kaňonu, který se teď začínal zaplňovat nachovými stíny Nevál skoro žádný vítr a z vrcholků borovic se neozývalo ani to nejjemnější šumění. Nebe bylo bez mráčku a modré. Hory se valily v pastelových vlnách - až na místa, kde se ven prodíraly příkré skalní útesy podobné lesknoucím se věžičkám.
Harley si opřel hlavu dozadu do polštáře z borového jehličí, přimhouřil oči a zažíval tu náhlou vlnu únavy, která přepadá člověka, jehož zásoby síly podrylo zranění. Připadalo mu, že pokus třeba jen zvednout paži by si vyžádal nadlidské výdaje energie.
"Tik tik tik tik tik tik tik tik."
Harley otevřel oči. Na tváři se mu na chvilku usadil uražený výraz. Tolik toužil po naprostém tichu, aspoň na pár chvilek ...
"Tik tik tik tik tik tik tik tik."
Jeho vlastní hodinky určitě takový hluk dělat nemohly. Zdálo se, že ten zvuk přichází odněkud zprava a od země. Přesunul se o kus dál a složil si pod hlavu plášť. Teď už tikání slyšet nebylo. Ležel jak široký tak dlouhý, díval se do krajkoví borových větviček na pozadí modrého nebe. Byl dokonale a naprosto utahaný, nechtěl nic než tady ležet, jako by byl borovou jehličkou, která se snesla k zemi a propadá se do zapomnění. S trhnutím se probudil, otevřel oči a zachytil obrys souměrného kotníku, nohu, lem sportovní sukně.
Adéla Blaneová seděla na skále vedle něj a usmívala se na něj s tou něhou, kterou si ženy schovávají pro muže zotavující se ze zranění utržených v boji. "Je ti líp?"
"Proboha - a o moc! Kolik je?"
"Něco kolem čtyř."
"Pane jo, to jsem musel spát pár hodin."
"Řekla bych, že ne víc než něco přes hodinu. Usnul jsi hned, když jsem šla dovnitř?"
"Ano. Cítil jsem se, jako ... jako kdyby mi někdo přikolíkoval nohy a opustila mě všechna životní síla."
Oba se zasmáli. "A teď se už cítíš líp?"
"Milionově! Ten šlofík mi vrátil sílu ... Můžeme vyrazit?"
"Proč ne ... jestli chceš ty."
Vztyčil se do sedu, vyklepal si plášť a potom se zeptal: "Co je s tím hodinovým strojkem, Adélo?"
"S jakým hodinovým strojkem?"
"Já nevím. Nejspíš něco reguluje. Je to slyšet támhle za tou skálou. Proto jsem se přestěhoval sem."
Zachytil její významný pohled a uvolněně se zasmál. "Vážně si myslíš, že jsem měl halucinace?"
Připojila se k jeho smíchu, ale tomu jejímu chyběla spontánnost.
Harley řekl už maličko nazlobeně: "Můžeš si to poslechnout sama, je to hned támhle za tou skálou."
Šla tam a sklonila se k zemi spíš ze zdvořilosti, očividně čekala, že neuslyší nic.
Díval se jí do tváře a uviděl, jak odtažitost byla najednou vystřídána nevěřícným ohromením.
"Tak co jsem říkal," pronesl Harley důstojně.
"Zní to ... Harley, to zní jako hodiny. To jsou hodiny! Je to někde přímo tady!"
Začal rozhrnovat jehličí, vyčistil tak malý kousek půdy a odhalil lakovanou krabičku, velmi pečlivě zahrabanou do země. Nadzvedl víčko.
Uvnitř krabičky usilovně tikal malý budík, který bezpečně držely ve vzpřímené poloze dřevěné špalíčky. Harley si všiml, že je to budík od jednoho z nejznámějších výrobců. Kromě toho zvláštního upevnění se na něm nezdálo být nic nezvyklého. V lakované krabičce byly dva malé otvory.
Harley se podíval na svoje hodinky "Jde přesně o pětadvacet minut pozadu. Nevěřil bych, že se bude o tolik opožďovat. Je to dobrá značka. A všimni si toho víka. Je skoro v jedné rovině se zemí. Nahoře na něm byla jen trocha jehličí a mechu."
"Dost zvláštní způsob, jak zakopat budík!" řekla Adéla nahlas.
Raymand se zasmál. "Vlastně ani nevím, jaká jsou obvyklá pravidla pro zakopávání budíků. Já osobně slyším o nějakém zakopaném budíku poprvé. Co kdybychom ... "
K jejich uším dolehl zvuk jedoucího automobilu, automobilu, který rychle vyjíždí do svahu.
Harley se zaposlouchal a řekl: "Zdá se mi, že někdo jede sem nahoru. Víš co, dáme budík zpátky do krabičky, nasypeme na něj zase jehličí a odsuneme se ke srubu. Možná, že ten, kdo sem jede v tom autě, je ... "
"Tak do toho," řekla. "A pospěš si."
Harley přiklopil krabičku víkem a pozorně ji zasypal borovým jehličím a kousky mechu. "Hotovo," řekl a vzal Adélu pod

paží. Když vůz opsal zatáčku a vynořil se na malé plošině, skrývalo je už křoví. Chvilku nebylo auto ničím víc než nezřetelnou věcí pohybující se mezi odpoledními stíny, které vrhaly stromy. Potom, jakmile vyjelo na mýtinu zalitou světlem, spatřili, že je to krytý vůz natřený dvěma odstíny modré.
"To je auto Jacka Hardistyho!" vykřikla Adéla.
Vůz náhle zastavil. Dveře se otevřely. Jack Hardisty se vyhrabal ven, na jehličím pokrytou mýtinu.
Adéla Blaneová zaťala prsty do Harleyho paže, když se začal mít k odchodu zpoza křoví. "Nechoď! Počkej tady ... prosím!"
Stáli bez hnutí a pozorovali, jak Hardisty něco hledá uvnitř vozu, vyndává ven zahradní rýč s dlouhou čepelí a vydává se k místu, kde se skála vynořovala na povrch. Potom zpozoroval za křovím nezřetelné postavy a náhle se zastavil.
Na chvilku oba dva upadli do té strnulosti, která s takovým odhalením přicházívá. Potom přešli k prkenným pohybům někoho, kdo se vědomě snaží chovat přirozeně - a ovšem se mu to nedaří.
"Vyjdeme zpoza křoví, jako kdybychom ho neviděli," zavelela Adéla polohlasem.
Harley Raymand cítil, jak mu prsty svírá paži. Nemotorně vyšli zpoza křoví na světlo odpoledního slunce. Harley koutkem oka zahlédl, jak Jack Hardisty honem schoval rýč zase do auta. Adéla, když už byla na dohled, sehrála překvapení věrohodné asi tak stejně jako nápadná pantomima na zeleném pozadí, kterou právě dohráli, až z toho byl Harley rozpaky celý nesvůj.
"No ne, támhle je auto - to je Jack!"
Řekla to nahlas, aby se to neslo, a tím překvapivým tahem nedala Harleymu jinou možnost než se přidat.
Hardisty se vydal k nim.
Měl úzká ramena a vyzáblý obličej, ale jeho šedý dvouřadový oblek zářil uhlazenou čistotou, s jakou se setkáváme pouze u hubených lidí, jejichž póry vydávají minimum tělesné vlhkosti. Jeho nos trčel dopředu, vypínal se obloukem a podpíral hranaté brýle.
"No tohle! No tohle!" vykřikl. "Náš hrdina navrátivší se z války! Jak se máš, Harley? Ahoj, Adélo."
Hardistyho vřelý a otevřený entuziasmus byl hodně hraný.
Nenarodil se pro srdečnost a jeho snaha dát pozdravu šmrnc byla tak umělá, že nesla stigma jeho nejistoty.
Harley Raymand se prostě nedovedl přinutit, aby na Hardistyho halasnou srdečnost zareagoval. Adéla Blaneová se držela stranou, a tak po prvním náporu vět rozhovor uvadl a plazil se jen líně.
"No nic," řekl Hardisty, "chci se podívat do srubu. Když jsem tady byl asi před týdnem, tak jsem ztratil svůj oblíbený nůž ...
Myslel jsem si, jestli se neválí někde venku nebo jestli nezapadl do polštářů v tom velkém křesle."
"Před týdnem?" řekla Adéla zamyšleně. "Myslela jsem si, že tu nikdo nebyl celé věky. Srub nevypadá na to, že by ho někdo vůbec otevřel."
"No ... já jsem tu tedy rozhodně neuklízel, přijel jsem si jenom na pár hodin odpočinout ... Zmizet pryč od hluku a vřeštění z rádia ... třeba. Tady nahoře je klid, to člověku pomůže dospět k rozhodnutí, když ... "
Najednou zmlkl.
Adéla utrousila zdvořile: "Zrovna jsme na odchodu. Trochu jsem to tu prohlídla. Táta sem chce jet zítra večer. Můžeme, Harley?"
Přikývl.
"Doufám, že ten nůž najdete," řekl Harley vychovaně, když se vydali k místu, kde Adéla nechala auto.
Hardisty začal okamžitě přetékat city. "Díky, starouši! Díky! Doufám, že ti ta ruka nedělá moc potíže. Opatruj se. Nesnaž se mít hned všechno najednou. V klídku, chlapče. V klídku."
Adéla popustila uzdu svým pocitům, teprve když už překonali svah vedoucí k chatě a byli na přímé silnici do Kenvale.
"Já ho nenávidím!"
"Udělal by o hodně líp, kdyby se choval přirozeně," souhlasil Harley. "Někdo mu nakukal, že má působit na lidi svou osobností. Jenomže on zrovna ten druh osobnosti, která je k tomu potřeba, nemá. Je to, jako kdyby se krejčovská figurína pokoušela o striptýz."
"O to nejde," řekla. "To dokážu vydržet, protože si myslím, že má komplex méněcennosti; jde o to, co provedl otci."
Harley se na to málem už zeptal, ale pak si to rozmyslel.
Adéla řekla: "Má v bance schodek přes deset tisíc dolarů. Víš stejně dobře jako já, že to místo dostal jen kvůli tátovým penězům a tátovu vlivu."
"Obávám se, že jsem trochu přestal být v těchhle záležitostech v obraze," omlouval se Harley.
"Táta založil banku v Roxbury a v ní místo pro Jacka za šest tisíc dolarů ročně - jen proto, že je Milicentin manžel."
Harley zachoval mlčení.
"Jack Hardisty," navázala Adéla, "si čte knížky o úspěšném podnikání a o působení na lidi. Schovává tu svoji nenažranou, ufňukanou dušičku za maskou velkého, šarmantního, žoviálního muže, prostě vzoru upřímnosti ... Jediné, co pro něj hodlám udělat, je dát od něj ruce pryč."
"A o tom manku se ví?" zeptal se Harley.
"Jenom bankovní ředitelé a obligační společnost. Táta se společnosti předem zaručil za ztráty způsobené Jackovým jednáním. Nechtěli vypsat obligaci - kvůli něčemu v Jackově minulosti.
Předpokládám, že to táta už asi napravil a ututlal a ... neměla jsem o tom ani pípnout, Harley. Zapomeň na to, ano?"
Harley se na ni usmál. "Už jsem na to zapomněl,"
Uvědomila si, že před rokem by tahle záležitost pohltila jeho myšlení a ovládla jejich konverzaci. Teď ji viditelně vystrnadil z hlavy jako nedůležitou věc. "Právě proto táta potřebuje někoho, komu by mohl věřit," řekla.
Buď ji neslyšel, nebo pokud ano, neuvědomil si, jak to souvisí s ním samotným. Jen se zeptal: "Proč Jack u srubu

zakopal ten budík?"
"Myslíš, že to udělal on?"
"Určitě měl namířeno k tomu žulovému skalnímu výběžku - a vzal si z auta rýč."
"Pokoušela jsem se na to přijít," řekla. "Pořád tomu nerozumím. Řekla bych ... no ne, támhle je Milicentino auto! Jede snad ... "
Adéla zmlkla a začala na přibližující se světlý kabriolet zuřivě mávat. Vůz zpomalil a zastavil. Zpoza elegantních brýlí bez obroučeк se na ně zadívaly oči Milicent Blaneové. Nebyla spokojená se zahálčivým životem, který se před ní jako před dcerou Vincenta Blanea otevíral, začala studovat a stala se ošetřovatelkou. Manželství její kariéru přerušilo a zpočátku ji naplnilo samým štěstím, které ale uvadlo právě tak rychle, jako vykvetlo. Její tvář nebyla nikdy příliš výrazná, ale teď z ní byla vážná, nehybná maska.
"Ahoj! Byla jsi u srubu? No ne, ahoj, Harley! Málem jsem tě nepoznala. Jak se máš?"
Harley Raymand otevřel dveře Adélina vozu a vylezl ven potřást si s Milicent rukou.
"To jsem vážně ráda, že tě vidím. Říkalo se, že tě málem zastřelili ... Je ti teď už líp?"
"Ani daně nestoupají rychleji, než já se uzdravuju. Jsem moc rád, že tě zase vidím."
Otočila se k Adéle. "Byli jste u srubu?"
Adéla přikývla.
"A neviděli jste ... totiž ... byl tam ... ?"
"Ano," přerušila ji Adéla, jako by jí četla myšlenky. "Přijel, zrovna když jsme my odjížděli."
Milicent byla viditelně celá zmatená z toho, jak se snažila být zdvořilá a ukázat zájem o Harleyho návrat - a zároveň se vydat ke srubu co nejdřív a neztratit ani minutu.
"Jsem ráda že jsem tě viděla," řekla, zařadila a vystavila spojku. "Doufám, že se zase sejdeme. Doufám, že se na nás přijdeš ... chtěla jsem říct, že doufám ... prostě že se všichni zase uvidíme."
Šlápla na plyn. Vůz sebou škubl kupředu.
Adéla ji ještě chvilku pochybovačně pozorovala a potom zase vyrazila ke Kenvale. "Ten hajzl," utrousila vztekle, "není ani dost dobrej, aby ho používala jako rohožku."
"A ona ví o tom, co se stalo?"
"Myslím, že ne. Aspoň tedy doufám, že ne."
"Proč se v tom případě tak třásla zjistit, kde se její manžílek nachází?" zeptal se Harley.
"Protože kromě toho mají i nějaké ty rodinné potíže. Nemluvme už o Jackovi ... Kde ses ubytoval, Harley?"
"V hotelu."
Adéla šlápla autu najednou pořádně na krk. Zatím vedla vůz tak klidně, jako kdyby šetřila pneumatiky, a tak nová rychlost vypadala hrozivě, ačkoli tachometr ukazoval jen osmdesátku. Omluvně se usmála. "Zrovna jsem si vzpomněla, že mám ještě jednu schůzku. Přijdu pozdě ... S tebou je ta potíž, Harley, že kvůli tobě zapomínám na svět. Už se skoro smráká."

II.

HARLEY RAYMAND se vysprchoval, natáhl se na postel a téměř okamžitě se ponořil do vyčerpané otupělosti. Řečnění v klubu a výlet ke srubu spotřebovaly jeho sílu a dovedly jej k poznání, že má k dispozici jen omezené zásoby energie. Kulky z něj vyrvaly víc životní síly, než by byl považoval za možné.
Zadrnčel telefon - a křečovité škubnutí, se kterým se probral k vědomí, mu řeklo, jak je na tom s nervy. Rozsvítil a ohlásil se do telefonu.
Hlas operátora z ústředny mu oznámil, že pan Vincent P. Blane na něj čeká v hale.
"Blane!" opakoval Harley překvapeně. "Řekněte mu ... řekněte mu, že se oblékám. Mohl bych být u něj v hale tak za deset minut. Jestli spěchá, může ale přijít sem za mnou."
Položil sluchátko, navlékl si košili a kalhoty a zrovna se obouval, když uslyšel, jak Blane klepe na dveře. Harley viděl Adélina otce naposled před víc než rokem, a tak ho vyděsilo, jak se změnil. Rozhodně zestárnul a byl ustaranější. Přesto se stále choval se stejným šarmem - s oním zájmem o druhé, který nebyl přemrštěný, ale na druhé straně ani blahosklonný, a v němž bylo hodně elegance a důstojnosti. Harley pochopil, že Blane přichází v důležité záležitosti a že je značně napjatý, i když odmítl o svém problému mluvit, dokud neudělal všechno, čeho si žádá dobré vychování: dokud se neomluvil za svůj náhlý příchod a nepoptal se po Harleyho zdraví.
"Je mi líto," začal Blane, "jestli jsem vás probudil ... "
"To je zcela v pořádku," skočil mu do řeči Harley, aby mu to usnadnil.
"Jsem teď jenom trochu líný. Můžu pro vás něco udělat, pane Blane?"
V Blaneho pronikavých šedých očích pod hustým obočím se objevila vděčnost. "Je od vás ohromně pěkné, že se mi nabízíte, Harley ... Abych byl upřímný, trochu mám starost o Adélu."
"Co je s ní?"
"Byl jste s ní dnes odpoledne?"
"Ano. Zajeli jsme si ke srubu."
"Kdy jste se asi tak vrátili?"
Harley se zadíval na hodinky. "No ... řekl bych, že jsem tady v hotelu asi tak půl druhé hodiny, možná dvě."
"Neukázala se doma. Čekal jsem na ni."
"Říkala mi, že má nějakou schůzku, na kterou pozapomněla," vysvětlil Harley uklidňujícím tónem. "Když mě vezla sem, jela dost rychle ... neposadíte se, pane Blane?"
"Mám pocit, že vám dělám spoustu potíží," omlouval se Blane. "Neměl jsem vás vůbec rušit. Mám ... "

Harley se usmál. "Jen jsem zrovna trávil tu dávku zdraví, kterou jsem odpoledne do sebe dostal tam u srubu. Myslím, že to bylo poprvé, co jsem si doopravdy odpočinul."
Blane strojově přikývl, bylo vidět, že jeho mysl zaměstnává něco jiného. A potom najednou vrhl po Harleym kradmý pohled. "A jak by se vám líbilo strávit tam pár dní?"
"Ve srubu?"
"Ano."
"A nedělalo by vám to obtíže?"
"Vůbec ne."
"Jestli jsem to dobře pochopil, měl jste tam mít schůzku ... "
"Raději ji přeložím do domu. Rád bych vás tam nahoře měl, Harley. Samozřejmě byste si musel sám vařit, ale ... "
Harley se zasmál, když viděl, jak Blane zaváhal. "Jestli to opravdu myslíte vážně, nic bych neuvítal víc."
"Viděl jste odpoledne někoho u srubu?" zeptal se Blane a snažil se, aby ta otázka zněla nenápadně.
"Jistě, přijel tam Jack Hardisty."
Blane se kousl do pečlivě zastřiženého šedého kníru. "Nevšiml jste si na něm něčeho zvláštního?" zeptal se náhle.
"Choval se stejně jako obvykle," řekl Harley.
"Ano, ano, já vím," řekl Blane. "Připomíná vám petardu snažící se předstírat, že je letecká bomba. Rád bych, abyste pro mne něco udělal. Zaplatím vám za to, a později si můžeme pohovořit o něčem trvalejším. Chci, abyste jel do srubu ještě dnes večer. A abyste dával pozor na všechno, co se tam bude dít."
Harley zaváhal.
Blane si toho povšiml a dodal: "Ujišťuji vás, že se vám budu revanšovat ... "
"O to nejde," skočil mu do řeči Harley. "Jen bych rád přesně věděl, co se po mně vlastně chce."
"Povím vám jedno tajemství," řekl Blane. " Adéla to neví. Milicent to neví ... Jack Hardisty udělal v bance v Roxbury manko deset tisíc dolarů. To vám nejspíš Adéla řekla. Já vám ale povím něco, co ona neví. Jack přirozeně předpokládal, že až bude manko odhaleno, dám to do pořádku a celé to ututlám. Ale já jsem ho převezl. Řekl jsem mu, že se radši propadnu do pekla, než abych to udělal ... ten zatracenej nýmand! Už nepatří do naší rodiny. Vím, jak Milicent bude takový skandál bolet, ale raději ať se to stane dřív - dřív to i překonáme. Je to jen mazaný dobrodruh a do rodiny se vnutil tím, že uhnal Milicent. Milicent si místní chlapci nikdy moc nevšímali. Neměla žádnou zkušenost s těmi ... lovci věna. Neměl jsem to srdce jí to říct. Nikdo to nedokázal ... to se prostě nedalo. Dalo se jen spoléhat na možnost, že se kvůli ní úplně změní. On tvrdil, že to tak je. Ona si to myslela taky. A chtěla, abych ... no, to vás nakonec asi nezajímá."
Harley chtěl ještě něco říct, ale Blane ho zarazil zdvižením ruky.
"A teď se dostáváme k té důvěrné informaci. Řekl jsem Hardistymu, že to nemám v úmyslu urovnat. Ať si to pěkně zodpoví sám. A víte, co udělal?"
Harley zavrtěl hlavou.
"To mám z toho, že jsem ho hned nenechal zavřít do vězení jako obyčejného zloděje. Vybral hezky načisto celou banku - asi devadesát tisíc dolarů v hotovosti. Potom mi zatelefonoval a řekl mi, co udělal, řekl, že jestli urovnám těch deset tisíc, dostanu ostatní hotovost zpátky, a že když už by měl jít do vězení, nepůjde jak ovce na porážku a ať už to prý stojí za to. Aspoň prý bude mít něco stranou, až ho zase pustí ... takový je to lump. Jestli byl u srubu, tak asi proto, aby našel nějakou skrýš pro peníze. A jestli je tam někde zakopal, měli bychom je najít. Co tam takhle zajet a ... "
Harley Raymand otevřel dveře šatníku a vytáhl svůj plášť.
"Můžeme vyrazit třeba hned, pane Blane,"
"Ještě jste nevečeřel," řekl Blane. "Běžte do jídelny a něco si dejte. Nespěchejte. Mně potrvá aspoň hodinu nebo hodinu a půl, než budu připraven k odjezdu. Zavezu vás tam sám. Nespěchejte ... Byl bych rád, kdybyste pak mohl počkat v hale, abyste mohl rovnou nastoupit, až přijedu ... a jsem vám vážně moc vděčný, chlapče. Když budu vědět, že jste tam nahoře, spadne mi pořádný kámen ze srdce."

III.

VE TMĚ vypadal srub osaměleji než kdy jindy. Naprosté ticho všude kolem verandy člověka až nutilo uvědomit si, že vůbec má sluch, protože slyšel v bubíncích i nezřetelný rytmus tepání krve. Poblikávající hvězdy vypadaly, jako kdyby visely hned nad hlavou, na vrcholcích borovic. Harley měl pocit, že by si mohl stoupnout na verandu, vzít pušku dvaadvacítku a sestřelovat je, jako kdyby to byly svítící vánoční ozdoby rozvěšené po dómu nebe.
Večer přinesl chladno, to zvláštní vlezlé chladno, které přichází s tmou ve vysoko položených místech a které proniká do krve a usazuje se až v morku kostí.
Pan Blane brzy odjel a Harley naložil dřevo do kamínek a zapálil je. Suchá borová polena zahořela veselým plamenem a začala praskat. Teprve když k němu teplo došlo, uvědomil si Harley, jak moc mu byla zima, a roztřásl se. Vzal si z křesla u okna pokrývky a ustlal si na polním lůžku na verandě.
Vrátil se ke hřejícímu ohni, když tu na verandě zapraskala podlaha. Zaposlouchal se a byl si jistý, že slyší zvuk opatrných kroků.
Harley proklouzl dveřmi do kuchyně, zavřel spojovací dveře, aby nebylo vidět světlo, a čekal s tváří přitisknutou k oknu.
Na verandě někdo byl, někdo, kdo se pohyboval s kočičí mrštností a snažil se nahlížet dovnitř okny, aniž by sám byl spatřen. Harley se marně snažil jej poznat. Na pár vteřin zavřel oči, aby si přivykly na tmu. Když je zase otevřel, postava byla pořád na stejném místě, nahlížela oknem dovnitř. Zřejmě mezi závěsy proklouzla trocha světla, protože Harley zpozoroval na návštěvníkově tváři světelnou čárku, tenkou, jako kdyby ji někdo nakreslil světélkující tužkou.
Když už se málem rozhodl vyjít ven a vetřelci se postavit, spatřil, jak se postava přesunula ke vchodu do domu.

"Halóóóóóó! Je někdo doma?"
Hlas téměř okamžitě pohltilo ticho bez ozvěn.
Harley popošel ke dveřím, ale neotevřel je.
"Kdo je tam?" zavolal.
"Stala se nehoda."
"Kde?"
"Kousek níž po cestě."
"Jste zraněný?"
"Ne, ale potřebuju pomoc."
Harley trhnutím otevřel dveře.
Muži, který stál před ním, mohlo být tak sedmadvacet nebo osmadvacet. Měl trochu podivínský úsměv, ale díval se s naléhavostí až znepokojující. Měl pěkně tvarovaná ústa a černé rozcuchané vlasy, ulízané dozadu a zčásti držené při hlavě odřeným plstěným kloboukem s širokým okrajem. Byl malý – sotva tak metr pětašedesát - a štíhlý, ale měl sebevědomé držení těla a pohyby naznačující pevné, svalnaté tělo.
"Nevěděl jsem, že tu někdo bydlí," vysvětlil omluvně.
"Nejsem tu zrovna dlouho," připustil Harley - a potom rychle dodal: "Zdá se, že to tu dobře znáte."
Muž se zasmál. "Jsem váš nejbližší soused - jestli se to tak dá říct. Můj srub je tři čtvrtě kilometru odsud níž po cestě,"
Harley napřáhl ruku a představil se. Ten druhý řekl: "Já jsem Burton Strague. Jsem něco jako spisovatel. Pronajali jsme si se sestrou Brighamovic srub. Zatápíme tam dopisy od nakladatelů, co odmítli můj rukopis."
"Myslím, že to místo znám," řekl Harley. "Nepůjdete dál?"
"Díky, ale já potřebuju pomoct. Tady kousek níž sjelo auto ze silnice. Jel jsem právě pro Rodneyho Beatona, aby šel se mnou a píchnul nám. Potom jsem uviděl, že se tu svítí, a zajímalo mě, kdo tu je. Ve srubu nikdo nebydlí už celé měsíce ... Patří Vincentu Blaneovi, ne?"
"Ano ... Kdo je ten muž, o kterém jste se zmínil?"
"Rodney Beaton, umělec, přírodovědec a fotograf zvířat. Jeho prostřednictvím jsme se sem dostali. Seznámili jsme se s ním korespondenčně. Před nedávném si koupil tady nedaleko srub ... Nechtěl byste tam zajít a pomoct nám s tím autem?"
"Jak je to daleko?" zeptal se Harley, a pak rychle na vysvětlenou dodal: "Zotavuju se po zranění."
Druhý muž se na něj po očku a s náhlým respektem podíval.
"Armáda?"
"Ano."
"Pane jo, já jsem chtěl taky jít, ale mám tuberu. Nic hrozného, tedy aspoň pokud se budu držet v klidu, ale ... držte se v klidu, když za vás jiní střílí ... Ta nehoda se stala asi půl kilometru níž po cestě. Jestli se na to necítíte, radši byste se do toho neměl vůbec pouštět. Venku začíná být dost nevlídno."
"Půl kilometru," řekl Harley, "to musí být někde tam, jak ... "
"Hned pod místem, kde se cesta napojuje na hlavní silnici. Ten chlápek to musel pěkně hnát a minout zatáčku. Modrý vůz, ve dvou odstínech modré. Myslím, že pod ním nikdo není, ale musíme se ujistit. Musíme přivolat pomoc, aby auto vytáhli. Proto jsem taky ... "
"Zajdu tam," řekl Harley a snažil se udržet bezvýraznou tvář, když si uvědomil, že popis se hodí na auto, které řídil Jack Hardisty. "Tak vy myslíte, že řidič není přimáčknutý pod autem?"
"To bych se divil," řekl Strague. "Ale Sis zůstala dole, a kdyby se zpod auta ozval nějaký zvuk, mohla by zraněnému řidiči aspoň říct, že pomoc už je na cestě. Jestli tam chcete jít, zajedu k Beatonovi a do půlhodinky se k vám přidáme."
"Dobře," řekl Harley, "vyrazím, jen co si vezmu plášť a postarám se o oheň."
Vrátil se do kuchyně a zavřel otvory na dvířkách, aby kamínka méně táhla. Potom šel zpátky do předního pokoje, zhasil plynovou lampu, utáhl si pásek těžkého pláště do deště a dal si záležet, aby důkladně zamkl. Do kapsy si strčil baterku a pustil se dolů po silnici.
Když sestoupil do malého údolí, udělalo se o poznání chladněji. Občas vytáhl baterku, aby mu její paprsek ukázal cestu za některým ze stinných zákrutů silnice. A najednou, aniž si to uvědomil, byl na křižovatce s hlavní silnicí ... jestli tu někde sjelo auto z vozovky, tak se to muselo stát přímo v zatáčce, asi o deset metrů níž ... Vůz ve dvou odstínech modré. To víc než jasně vypadalo na automobil Jacka Hardistyho.
Raymand rozsvítil baterku, namířil paprsek světla dolů po cestě a hledal otisky. Bez obtíží zjistil, kde vůz sjel dolů. Stopy kol byly jasně čitelné, jakmile jste věděli, co máte hledat, i když si jich samozřejmě nevšiml, když ho Blane vezl ke srubu ... Asi neměl vůbec odcházet. Jenže se zase mohlo ukázat, že to opravdu je auto Jacka Hardistyho, a to pak ...
"Úúúhúúú!" ozval se ženský hlas ze tmy někde pod okrajem svahu.
"Ahoj," zavolal Harley. "Vy jste slečna Stragueová?"
"Ano."
Potom ji uviděl, stála asi v polovině příkrého svahu a opírala se zády o vysokou borovici. "Radši se nepokoušejte lézt přímo dolů," varovala jej. "Můžete sejít asi dvacet nebo třicet metrů níž po cestě a tam jde slézt šikmo takovou malou brázdou. A i tak si musíte dávat pozor."
"Váš bratr a ten muž, pro kterého jel, by se měli brzy ukázat," řekl Harley. "Jak daleko od toho místa, kde stojíte, je vrak?"
"Přímo pode mnou, asi deset dvanáct metrů. Myslím, že v něm nikdo není."
Harley sešel po cestě a našel brázdu, o které se dívka zmiňovala. A i když si svítil baterkou, trvalo mu několik minut, než se dostal dolů k sestře Burta Stragueho.

Byla vysoká a štíhlá. To bylo tak všechno, co by o ní dokázal říct, protože ať se snažil jakkoli, viděl podrobnosti jen matně. A namířit světlo baterky přímo na ni by nebylo moc zdvořilé. Mluvila kultivovaně a její hlas byl hlasem velmi vyrovnané a sebejisté mladé ženy.
Harley Raymand se představil. Snažil se vyhnout zmínce o své službě v armádě, ale brzy přímo cítil, jak se na něj její oči zkoumavě upírají. Potom náhle řekla: "No jistě, vy jste ten, co se vrátil z fronty. Mělo mi to dojít. Psali o vás v Kenvaleských novinách."
Harley se pokusil vyhnout se tomu námětu tím, že se přesunul na místo, odkud by si mohl prohlédnout auto. Nemohlo být pochyb, byl to vůz Jacka Hardistyho. Ležel na střeše, kola trčela do vzduchu a karoserie byla zaklíněná mezi velkými balvany.
"Neslyšela jsem ani hlásku," řekla Lola Stragueová. "Jestli uvnitř někdo je, musí být po smrti ... Tak vy jste ten Harley Raymand, o kterém jsem četla!"
Během následujících deseti minut musel Harley čelit přívalu otázek - zdvořilých, chytrých, ale jdoucích na tělo. Potom konečně uslyšeli shora ze silnice zvuk automobilu a bouchnutí dveří. Někdo zakopl a shodil dolů kámen, který se kutálel po příkrém svahu, strhl s sebou eskortu drobnějšího štěrku a nakonec se uložil k odpočinku někde v kaňonu.
"Zastavte palbu," zavolala Lola Stragueová se smíchem. "Vzali jste s sebou sekyru?"
Shora se k nim donesl hlas Burta Stragueho. "Vzal jsem z domu sekyru, svítilnu a lano. Roda jsem nenašel. Na dveřích nechal papírek, že jede na celý večer do města. Čekal jsem pět deset minut, potloukal jsem se kolem a čekal jsem, jestli se ukáže ... Našel tě pan Raymand?"
"Jsem tady," zavolal Harley.
"Tak dobře, myslím, že my tři na to budeme stačit. Uvážu lano kolem stromu a hodím konec dolů. Pozor, jdu na to - počkejte chvilku, myslím, že slyším přijíždět auto."
Zaposlouchali se a k jejich uším dolehl zvuk auta rychle jedoucího do kopce. Po chvilce spatřili na vrcholcích stromů i odlesky světla z reflektorů, které se přesouvaly ze svahu po levé straně stoupání k temné propasti tmy v kaňonu. Okamžik nato pohyb ustal a proud jasného světla se linul přímo na silnici před autem. Motor náhle změnil tempo. Bylo slyšet, jak vůz brzdí, a potom zavolal Burt Strague: "Hej, nemohl byste nám, prosím vás, píchnout? Tam dole je auto a ... "
Shora se ozval mužský smích. Potom bouchly dveře a hluboký bas řekl: "Odkdy se ke mně chováš tak zatraceně zdvořile?"
Lola Stragueová řekla Harleymu Raymandovi na vysvětlenou: "Tak to je Rodney Beaton. Asi se vrací z města."
Přidal se ženský hlas: "No ne, ahoj, Burte."
"Ahoj, Myrno."
"Myrna Paysonová," dodala Lola a najednou to trochu kysele doplnila: "Naše místní krasavice."
Shora ze silnice se k nim teď nesla polohlasá konverzace přerušovaná hlubokým smíchem Rodneyho Beatona. Harley Raymand zachytil i cinkání smíchu Myrny Paysonové. Jak tam tak stáli ve tmě, zapomenuti těmi nahoře, měl Harley příležitost zhodnotit význam toho, co Lola Stragueová řekla. Zdálo se, že přítomnost Myrny Paysonové rozptýlila pozornost obou mužů nahoře a odvedla ji od vozu na dně kaňonu a od těch, kdo čekali dole.
Lola Stragueová to už nijak nekomentovala, ale Harley Raymand vycítil, jak zuří, i z jejího ztuhlého postoje a výmluvného mlčení.
Skupinka nahoře štěbetala a pochichtávala se asi dvě minuty. Potom Harley Raymand uviděl proti světlu z reflektorů siluetu obra s širokými rameny. Rodney Beaton si stoupl na krajnici, zadíval se dolů a zavolal dobromyslně: "Tak copak tam dole máme?"
"Havarované auto," řekla stručně Lola Stragueová a neobtěžovala se tu holou informaci rozšiřovat.
Když Rodney Beaton uslyšel tón jejího hlasu, jako by se zastyděl a náhle pocítil potřebu vynahradit něčím svou předešlou lhostejnost. Okamžitě začal sršet energií a ujal se řízení záchranných prací.
"Tak jo ... Burte, ty jsi říkal, že máš lano. Přehodíme ho kolem tohohle stromu. Já slezu dolů a ty můžeš slézt za mnou. Potom si lano stáhneme k sobě dolů ... Myrno, ty radši zůstaň tady a dávej pozor na silnici."
Beatonův hlas byl autorita sama. Měl vrozenou schopnost dovádět věci do konce. Téměř okamžitě zavládla organizovaná činorodost. Rodney Beaton se spustil po laně první, klouzal a skákal přímo dolů po svahu a hrnul pod sebou lavinu štěrku. Burt Strague se vydal za ním, Myrna Paysonová popošla k okraji silnice a odrážející se světlo reflektorů vykreslilo její siluetu. Harleymu Raymandovi se nabídla nesourodá směska dojmů: mladá žena stojící na kraji cesty ve světle reflektorů, které si prodírají cestu jejími šaty a vykreslují její postavu, atraktivní mladá žena, která jistě musela vědět o tom, že tohle osvětlení dělá z jejích šatů harémový závoj; Burt Strague, štíhlý, vypadající nějak nešikovně, jak se tam zmítal a házel sebou na laně, přičemž mu dvakrát třikrát podklouzly nohy; Rodney Beaton, dobromyslný obr zvažující každý pohyb ... Potom se Lola Stragueová ujala představování a Harleyovu ruku sevřely silné prsty Rodneyho Beatona.
Harley si všiml, že Beaton je o dobrých deset let starší než Burt Strague. Byl vysoký, silný, rozložitý, ale ne tlustý. Měl usměvavá ústa, pevnou bradu a na hlavě západňácký klobouk toho druhu, který bývá obyčejně označován jako "patnáctilitrák".
Světlo z pětičlánkové baterky, kterou Rod Beaton držel v ruce, poskytlo Harleymu možnost lépe si prohlédnout Lolu Stragueovou. Byla blondýna, mohlo jí být dvaadvacet nebo třiadvacet a na sobě měla kostkovanou teplou vlněnou košili, u krku rozepnutou, kalhoty a šněrovací boty. Působila dojmem, že je ve volné přírodě jako doma a že je zvyklá nosit oblečení teplé, pevné a dělané tak, aby hodně vydrželo.
Proud světla z baterky skočil dolů do temného kaňonu, přejel po balvanech a kmenech padlých stromů a zastavil se na převráceném vraku auta.

Rodney Beaton vypadal zcela na výši situace, jako kdyby podobné věci řešil běžně. "Nebudeme se pouštět do žádných záchranných prací," řekl, "jenom se ujistíme, že vevnitř nikdo není, a sbalíme to ... Burte, myslím, že tenhle stromek můžeme porazit. Podrž mi baterku, já si vezmu sekeru. Použijeme kmen jak páku, nadzdvihneme auto, aby bylo vidět dovnitř."
Strague se chopil svítilny a Beaton mocnými pohyby silných paží máchal sekerou, až se čepel pokaždé zasekla hluboko do dřeva. Harleymu připadalo, že nebylo potřeba víc než čtyř nebo pěti záseků, aby se kmen čistě oddělil. Potom Beaton odsekal menší větvičky rostoucí u vrcholku a měl kládu asi čtyři metry dlouhou a dole asi pětadvacet centimetrů v průměru.
V klidu a odborně řídil činnost ostatních, vydával tiše rozkazy a k Harleymu Raymandovi se choval se stejnou klidnou jistotou jako k Burtovi a Lole Stragueovým.
"Raymande, kdybyste teď mohl vylézt na konec kládv. Prostě si na ni sedněte. Nepoužívejte ten zraněný loket ... Burte, Lolo, vy se chyťte konce každý z jedné strany, jak to nejlíp půjde. Počkejte, až umístím druhý konec ... Hotovo, teď to trochu stlačte dolů." Zhoupli se na delším konci páky. Auto zasténalo a zaskřípalo a potom se nadzdvihlo. Beaton je zajistil kameny a řekl: "Dobře. Uvolněte tlak na kládu. Jen co to zapřu ... fajn, jdeme na to znovu."
Auto se opět pohnulo.
"Teď už do toho bude vidět," řekl Beaton, namířil světlo na skla oken protkaná prasklinami a odhalil prázdný vnitřek vozu.
"Nikdo tam není," řekl Beaton. "Ještě se podívám, jestli ho to nevymrštilo ven."
Proud světla začal obíhat kolem ve zvětšujících se kruzích.
"Nikde ho nevidím," řekl Beaton.
Harley jej náhle požádal: "Beatone, nemohl byste se podívat dovnitř důkladněji a zjistit, jestli tam není rýč?"
Teprve podle okamžitého a naprostého mlčení, které po jeho žádosti následovalo, si Harley uvědomil, jak podivně to muselo znít.
"Víte," dodal na vysvětlenou, "myslím, že ten vůz znám. Jestli je to ten, který myslím, měl by na zadním sedadle ležet rýč."
"Tak jo, mrknu se," řekl Beaton. "A značku náhodou rovnou neznáte?"
"Ne," dodal Harley trochu neochotně, "viděl jsem tohle auto dnes odpoledne u srubu."
"Aha ... ne, nevypadá to, že by tam byl nějaký rýč."
"No dobrá, řekla bych, že jako milosrdní samaritáni jsme si svoje odpracovali," řekla Lola Stragueová. "Mám dojem, že jediné, co se teď dá dělat, je vrátit se na silnici."
Rodney Beaton vylezl po svahu tak daleko, jak to šlo, stočil lano a řekl Myrně Peasonové: "Mohla bys chytit konec lana a přehodit ho kolem toho stromu, Myrno?"
Beaton máchl silnými pažemi a vyhodil klikatící se lano do záře reflektorů. Myrna Paysonová chytila konec, přehodila jej kolem stromu - v jejích pohybech bylo hodně mrštnosti a elegance, obratně slaďovala pohyby paží a nohou - a poslala lano zase dolů Rodneymu Beatonovi v překvapivě krátkém čase.
Díky lanu se dostali po příkrém svahu na silnici poměrně snadno. Harley Raymand zůstal dole jako poslední. "Nevím, jestli můžu té ruce věřit," zavolal nahoru. "Asi bych měl radši ... "
"Ani nápad," přerušil jej bodře Beaton. "Prostě si jen otočte lano kolem pasu a uvažte ... umíte vázat uzly?"
"Snad to zvládnu," řekl Harley.
"Počkejte chvilku. Jeden uvážu a posunu vám ho dolů."
Beatonovy silné ruce dvakrát třikrát rychle zašmodrchaly lanem a už se smyčka snášela k Raymandovi. Vlezl si do ní, vysoukal si ji k pasu, uchopil ji pravou rukou, zapřel se do lana, nohama se odrážel a tak byl vytažen po srázu.
Nahoře jej představili Myrně Paysonové, která, jak mu vysvětlil Rodney Beaton, měla dobytčí ranč nedaleko odsud. Stačil jediný pohled do široko od sebe posazených, usměvavých očí Myrny Paysonové, na její plné, sytě rudé rty, aby Harley pochopil, čím to Rodney Beaton a Burt Strague byli nahoře na silnici tak zaneprázdněni. Její pleť vypadala velmi pěstěně. Šaty sledovaly obrysy její postavy s tou nenuceností, o které ženy říkají, že "jí sluší všechno, co si oblékne". A muži zaznamenají jen výsledek. Zatímco si ji Harley prohlížel, Myrniny oči ho rovněž přejely od hlavy k patě a provedly pečlivé a důkladné osobní hodnocení.
Z krátkého a nezávazného rozhovoru, který následoval po představování, vyrozuměl Harley, že auto, krytý vůz staršího typu, patří Rodneymu Beatonovi; že "aby ušetřili pneumatiky a šťávu", vzal hned zvečera "sousedku na menší výlet" do města. Harley mu také došlo, že Lolu Stragueovou to hodně zlobí ... a najednou pocítil tak naprosté vyčerpání, že už se prostě dál nedokázal zajímat o záležitosti téhle partičky.
"Když dovolíte, popřeji vám dobrou noc," řekl. "Měl jsem dost únavný den."
"Jistě, ale ke srubu vás zavezu," řekl Burt Strague rychle. Harleymu sice představa chůze zpátky nepřipadala ani trochu lákavá, ale přesto řekl: "Ne, to je v pořádku. Pěšky jsem tam za chvíli."
"Nesmysl," řekla Lola rázně. "Burt vás tam zaveze. Pojďte. Nasedněte si."
Lola Stragueová se uvelebila ke středu předního sedadla, Harley se posadil vedle ní a Burt vklouzl za volant. Na chvilku to vypadalo, že Rodney Beaton není ve své kůži. Snad doufal, že ještě než se rozjedou, odvede si Lolu Stragueovou na slovíčko stranou. Jenže Myrna Paysonová zavolala: "Rode, pojď. Musíme se pohnout s autem první, aby to mohli otočit,"
Beaton pořád váhal.
Burt Strague řekl: "Nejbližší telefon je na stanici lesní správy, to je po silnici asi pět kilometrů, Rode. Já zavezu pana Raymanda k jeho srubu. A ty bys mohl zajet na stanici a oznámit to šerifovi."
Teprve po chvilce, snad po pěti vteřinách, Beaton řekl: "Myslím, že tak to bude nejlepší. Dobrou noc vespolek."

Po tu chvíli, kdy Burt Strague vedl vůz nahoru ke srubu, se nikdo nenutil do konverzace. Harley tomu byl rád. Cítil, že je příliš unavený i na mluvení.
Vyložili jej přímo před srubem. Burt mu popřál dobrou noc a dodal něco o tom, jak doufá, že se ještě uvidí, a že ho tohle noční dobrodružství moc nezmohlo. Lola Stragueová mu podala ruku a řekla: "Doufám, že budete v pořádku a že se zase uvidíme." V jejích slovech bylo něco, co mělo rozhovor ukončit, ale Burt čekal ještě pár vteřin a teprve potom řekl: "No nic, tak dobrou noc," a otočil auto.
Harley zcela jistě cítil, že Burt doufal, že je pozve dál. Vyšplhal po třech schodech na verandu a uvědomil si, že je víc než dokonale vyčerpaný. Měl v úmyslu podívat se po zakopaném budíku, ale bylo mu jasné, že se nezmůže na nic víc než se došátrat k posteli, kterou si ustlal venku na verandě. Usnul téměř okamžitě.
Asi hodinu před svítáním otevřel oči a probudil se do svěžího, studeného vzduchu. Zavrtal se ještě víc do teplých přikrývek a chvíli se bavil tím, že upíral zrak na jednu hvězdu - snažil se ji nejdřív rozmazat až k neviditelnosti a pak zase zaostřit do sílící záře. Jenže hvězda mu uklouzla, zmizela a on ji nedokázal znovu najít. Ochable se usmál svému neúspěchu a zase vklouzl do spánku. Když se probudil nadobro, do verandy se už teple opíralo slunce.
Jakmile Harley odhrnul přikrývky, zjistil, že se cítí mnohem silnější. Čerstvý horský vzduch jako by vyhnal z jeho těla jed, poprvé za celé týdny měl chuť najíst se - a pořádně.
Zapálil oheň v petrolejových kamínkách a udělal si kávu, vajíčka, slaninu, toust a vločky - a potom si vzpomněl na zakopaný budík. Zatímco se ohřívala voda na nádobí, vyšel Harley na verandu a potom se vydal dolů po svahu pokrytém jehličnatým kobercem. Místo, které hledal, našel bez obtíží a hned začal odhrnovat příkrov z jehličí.
Budík si pořád vesele tikal.
Harley si jeho čas srovnal se svými hodinkami.
Budík byl pořád přesně o pětadvacet minut pozadu.
Harley položil víko zpátky, opatrně nahrnul zpět jehličí a mech a vrátil se ke srubu. Voda na nádobí nebyla ještě dost teplá. Nikde neviděl žádné utěrky, ale vzpomněl si, že v zadní ložnici jsou ve velké cedrové truhle nějaké kusy plátna. Otevřel dveře do ložnice a uvědomil si, že v tomhle pokoji, který je na severní straně domu, se ještě pořád drží noční chlad. Byl už na půl cestě k cedrové truhle, když si uvědomil, že na posteli někdo je.
Chvíli, jistě aspoň na pár vteřin, překvapením strnul v půli kroku, nevěděl, jestli se má rychle vypařit nebo začít mluvit. Usoudil, že Milicent nebo Adéla dorazily unavené do srubu, ulehly do postele a nezaznamenaly jeho pozdní návrat. Harley si dovedl představit ty komplikace.
Spáč byl obrácen tváří k oknu a zády ke dveřím. Byl přikrytý dekami tak, že z hlavy nebylo vidět vůbec nic. Harley se rozhodl skočit do toho rovnýma nohama.
"Dobré ráno!"
Postava se ani nepohnula.
Harley zvýšil hlas. "Nechci se vnucovat, ale rád bych věděl, kdo vlastně jste." Spáč ani teď sebeméně nenaznačil, že by jej slyšel.
Harley došel k posteli, položil ruku na přikrývku na rameni - a okamžitě věděl, že něco není vůbec, ale vůbec v pořádku ... Trhl rukou a převrátil nehybné tělo k sobě.
Byl to Jack Hardisty.
Musel být mrtvý už celé hodiny.

IV.

PERRY MASON se loudal po chodbě ke své kanceláři a bručel si nějakou melodii. Pohyboval se s neuspěchaným rytmem chůze dlouhonohých lidí, který byl pro něj příznačný. Kráčel vstříc dobrodružstvím nového dne a neměl v úmyslu příliš spěchat, aby nevypadal, jako že se na ně těší.
Otevřel si patentním klíčem dveře své soukromé kanceláře a hned zachytil úsměv Delly Streetové, která vzhlédla od pošty.
"Hola hou!" řekl Mason. "Zase jeden den ... Jak si vede dolar, Lorde Strážce pokladu?"
Della Streetová s hranou pokorou ohnula hřbet. "Dolar počká, můj lorde."
Mason okamžitě ztratil žertovný tón. "Neříkejte mi, že jste splašila nový případ."
"Máme potenciálního klienta."
"Je v předpokoji?"
"Ne. Není to ten typ, který by byl ochoten čekat v předpokojích." Della Streetová se pro jistotu znovu podívala na záznam ležící na stole. "Pan Vincent P. Blane, bankéř a majitel obchodního domu v Kenvale. Volal dálkově, třikrát za jedinou půlhodinu. Poprvé ani podruhé nechtěl mluvit s nikým než s Perrym Masonem. Potřetí souhlasil, že si promluví se sekretářkou pana Masona."
Mason si pověsil klobouk do skříně, přešel k velkému psacímu stolu, z vlhčící skříňky si vybral cigaretu a řekl: "Nelíbí se mi."
"Proč?"
"Zní to, jako kdyby byl nabubřelý a strašně důležitý. Co vlastně chce?"
"Dneska v noci byl jeho zeť zavražděn v horském srubu."
Mason škrtl zápalkou o dolní stranu pracovní desky stolu, věnoval všechnu pozornost zapalování cigarety a teprve pak se zeptal: "A kdopak je oficiálně podezřelý?"
"Nikdo."
"A kdo na to vypadá?"
"Myslím, že odpověď zní znovu nikdo."

"Tak k čemu sakra ten Blane potřebuje mě? Já nejsem detektiv, jsem advokát."
Usmála se. "Vypadá to, že je tu řada rodinných koster, které chce pan Blane udržet pěkně ve skříni. Do telefonu se přirozeně neodvážil toho moc říct. Obě dcery pana Blanea byly včera odpoledne v tom srubu. Dokonce i sám pan Blane tam byl ... A kromě toho ... koneckonců ... je to pán, který má spoustu peněz."
"Aha," řekl Mason, "řekl bych, že bych to měl zvládnout ... až na to, že to vypadá na právnickou nádeničinu, na jednu z těch pramálo inspirujících, rutinních rodinných vražd."
Della Streetová se ještě jednou zadívala do papírku. "Je tu ovšem jedna drobnost, která to zachraňuje," dodala a v očičkách se jí zablesklo.
"Dello, vy mě napínáte na skřipec!" postěžoval si Mason.
"Ale ne. Jen jsem si prostě nechala zákusek na konec."
"No dobře, tak sem s ním."
"Zakopaný budík," řekla, "který jde asi o pětadvacet minut pozadu. A je zakopaný někde blízko toho srubu, kde byla spáchána vražda ... na zakázku dělaný malý budík v lakované krabičce. Byl tam ... "
Ale Mason už otevíral šatník.
Vzal si zase klobouk a zavolal na Dellu Streetovou: "Budík zabral ... Tak co je? Jedeme!"
V.
V KENVALE MASONOVI ŘEKLI, že zástupce šerifa, zástupce koronera, Vincent Blane a Harley Raymand odjeli na místo, kde došlo k vraždě, jen před pár minutami a že by je mohl asi dohnat, "když na to šlápne".
Mason na to tedy opravdu šlápl a dorazil ke srubu právě ve chvíli, kdy skupinka vycházela ven ze studené severní ložnice, v níž leželo mrtvé tělo tak, jak je tam Raymand zanechal.
Mason se seznámil s šerifovým zástupcem Jamesonem a skupina jej mezi sebe přijala bez komentářů, což bylo zásluhou jak jeho reputace, tak Blaneova místního vlivu.
Advokát si prohlédl studenou ložnici, venkovský nábytek, sukovité stěny z borovice, šaty hozené přes židli, boty stojící hned u postele - a nehybnou, klidnou postavu mužíka, který se zaživa tak zoufale snažil být charismatickou a dominantní osobností. Smrt jako by jej vrátila k jeho skutečným rozměrům: nebyl nic než chladná mrtvola v chladné ložnici.
Mason si ještě jednou rychle prohlédl pokoj. "Nesahejte na nic," varoval jej zástupce šerifa.
"Nebudu," ujistil jej Mason a pečlivě pokoj zkoumal.
"Musel se svléknout, vlézt si do postele a být zabit ve spánku," řekl zástupce koronera.
"Prostě je mrtvý - a je to vražda," řekl zástupce šerifa. "Zamknu pokoj a nechám to tu, jak to je, dokud nepošlou někoho z Los Angeles ... Teď se mrkneme na ten zakopaný budík - i když nechápu, jak to s tímhle souvisí."
Zástupce šerifa je vyprovodil ven z pokoje, zavřel a zamkl dveře a nechal se vést Harleym ven do tepla svažité, sluncem zalité mýtiny.
Harley došel až nahoru k žulovým balvanům. "Budík je zakopaný zrovna tady. Když se zaposloucháte, můžete slyšet, jak tiká."
"Tak se na to mrknem," řekl zástupce šerifa.
Harley si klekl a odhrabal mech a jehličí. Potom přiložil ucho k zemi, napřímil se a začal se tvářit zmateně. "Vím určitě, že to bylo tady," řekl.
Zástupcův hlas zněl upřímně skepticky. "Nevypadá to, že by tu kdy bylo co zakopaného."
"Třeba je to trochu hlouběji," navrhl Blane.
Harley rozhraboval jehličí trochu víc okolo a při tom řekl: "Ne, ta krabice byla usazená tak, že víko bylo skoro na povrchu."
Zástupce šerifa rýpnul do země podpatkem. "Mně se zdá, že tady nikdo od minulé zimy ani nebyl."
Harley se ještě jednou sklonil a přiložil ucho k zemi.
Zástupce šerifa se po očku podíval na koronerova zástupce.
"Neslyším teď žádné tikání," řekl Harley.
"Víte to s tím budíkem určitě?"
Harley zrudl. "Měl jsem ho v ruce, vyndal jsem ho z krabice. Adéla Blaneová to může potvrdit."
Vypadalo to, že Jamesonovi se nějak nechce uvěřit. "A byl tady dneska ráno?" zeptal se.
"Ano."
"Po tom, co jste našel mrtvého?"
"Ne, chvilku předtím."
"Ale po tom, co byl Hardisty zabit?"
"To ano."
"No dobrá," řekl zástupce šerifa tónem člověka, který se chce konečně zbavit obtížného problému, "v tom případě ho nemohl vzít Jack Hardisty - a to jasně znamená, že nemá nic společného s vraždou. A teď to Hardistyho auto. Máte ponětí, jak se dostalo do toho kaňonu?"
"Ne."
"Teď vám položím jednu otázku," řekl Jameson. "Neptám se vás proto, že by mi někdo něco takového naznačoval, prostě chci, abyste mi odpověděl, a podle pravdy. Druhou takovou možnost nedostanete, Raymande. Vaše odpověď bude platit navždycky ... Neroztlačil jste Hardistyho auto za stupačku a neshodil jste ho dolů ze svahu, viďte, že ne?"
"Jasně že ne!"
"Proč Blane chtěl, abyste byl tady ve srubu?"
"Chtěl, aby na srub někdo dohlížel."

"Proč to, pane Blane?" zeptal se zástupce šerifa.
Než mohl Blane odpovědět, řekl Harley Raymand s úsměvem: "Myslím, že to od pana Blanea byl způsob, jak se zachovat velkoryse. Myslel si, že trocha odpočinku tady nahoře mi udělá dobře, a snažil se spojit to s nějakou povinností, abych se mu nemusel cítit zavázán."
Blane jako by chtěl něco říct, ale potom si to očividně rozmyslel a záhadně se usmál. Po chvilce řekl: "Jestli mě teď omluvíte, potřeboval bych si popovídat s panem Masonem, zatímco budete probírat s Harleym ostatní podrobnosti."
Blane pokývl na Masona - a advokát, Della Streetová i on se vydali kolem velkého žulového výchozu k vedlejší mýtině, kde byli mimo doslech.
"Pane Masone," řekl Blane, "ani vám nebudu říkat, jak se mi ulevilo - teď, když už jste tady. Díky, že jste přijel."
"To má na svědomí ten zahrabaný budík," řekl mu Mason. "Co vlastně vy víte o tom budíku?"
"Harley Raymand mi o tom poprvé vyprávěl dnes ráno. Adéla to potvrdila. Určitě tu byl,"
"Tam, kde rozhraboval jehličí?" zeptal se Mason.
"Harley si mohl splést to místo," připustil Blane.
"No dobře, to počká. Hlavně mi povězte, co chcete, abych udělal, a proč to chcete. V obecných rysech. Zástupce sem za pár minut dorazí s dalšími otázkami."
Blane se dal do řeči s nervózní ukvapeností, slova splývala dohromady, jak se úzkostlivě snažil uvést Masona co nejlépe do obrazu.
"Jack Hardisty byl můj zeť - vzal si Milicent. Ona chtěla mít vlastní kariéru - studovala na ošetřovatelku. Je chytrá - z toho druhu lidí, které ostatní vždycky chválí, jak jsou inteligentní ... A najednou do toho přišel Jack Hardisty a hodil jí docela novou udičku - vášnivou, dobrodružnou, romantickou - , úplně ji tím rozházel a oženil se s ní. Posadil jsem ho do banky v Roxbury - toho podvodníka, tu zatracenou nulu! Zlomil Milicent srdce, zapletl se s nějakou modistkou nebo co ... udělal deset tisíc manko ... přišel jsem mu na to a řekl jsem mu, že ho krýt nebudu ... A než jsem stačil něco udělat, vzal pár aktovek a vyčistil banku celou, asi devadesát tisíc dolarů. Zavolal mi a řekl, že jestli dorovnám těch deset tisíc, dostanu zpátky to ostatní. A jestli ne, až ráno banku otevřou, nebude v ní ani pěťák."
"Co jste udělal?" zeptal se Mason.
"Co jsem mohl dělat?" zeptal se obratem Blane. "Zahnal mě do kouta."
"A co obligační společnost?"
"To je právě to. Ta si sedí na obligacích pevně. Kvůli jedné věci v Jackově minulosti. Tehdy mi připadalo, že to obligační společnost bere trochu moc vážně - řekl jsem jim, ať klidně vypíšou obligaci, že se zaručuji, že nikdy nepřijdou ani o penny ... a v tomhle smyslu jsem taky podepsal papíry ... Dobře mi tak, když jsem takový blázen."
"Chápu. Tak dál."
"Moje druhá dcera, Adéla, sem přijela s Harleym Raymandem včera odpoledne. Když se chystali odjet, objevil se Jack Hardisty. Neviděl je. Raymand tvrdí, že Hardisty měl v autě rýč ... Vrátili se do Kenvale a cestou potkali Milicent. Ptala se jich, jestli je tady nahoře Jack.
Adélu nic nenapadlo, dokud se Milicent nerozjela ke srubu. Potom dostala strach. Řekla Harleymu, že má ještě nějakou jinou schůzku, vysadila ho před hotelem, otočila to a hnala se zpátky ke srubu."
"Za Milicent?"
Blane přikývl.
"A našla ji?"
"Ano."
"Tady ve srubu?"
"Ne, už dole na hlavní silnici."
"Co tam dělala?"
"Měla nervový záchvat."
"Kde byl její manžel?"
"To nikdo neví. Milicent nedojela až ke srubu. Zaparkovala auto na místě, kde se silnice rozšiřuje, a vydala se ke srubu pěšky."
"Proč nejela až nahoru?"
"Řekla Adéle, že nechtěla, aby její manžel slyšel, jak přijíždí."
"Řekla proč?"
"Ne."
"Dobrá ... a došla až ke srubu?"
"Ne, selhaly jí nervy. Asi dostala hysterický záchvat. Měla v kabelce revolver. Hodila ho ze silnice někam dolů přes krajnici."
"Proč?"
"Řekla Adéle, že dokud ho měla u sebe, měla sama ze sebe strach."
"Strach z toho, že ho použije sama na sebe - nebo na někoho jiného?"
"Myslím, že nic takového neřekla."
"A Adéla se nezeptala?"
"Nevím. Nejspíš ne."
"Byl bubínkový nebo automatický?"
"Bubínkový."
"Patřil jí?"
"Ano. Dal jsem jí ho já. Byla nervózní a musela být sama spoustu nocí. Její manžel byl věčně někde pryč."

"Dobře. Takže ho zahodila. A potom?"
"Adéla ji přinutila slíbit, že se vrátí do Kenvale a zůstane s ní."
"Dodržela to?"
"Ne."
"Proč ne? Co se stalo?"
"To nevíme. Adéla jela svým autem napřed. Milicent se držela za ní, dokud nedojely do Kenvale. A potom ji Adéla v provozu ztratila. Už se stmívalo a měly rozsvícená světla. To se pak těžko hlídá auto za vámi, zvlášť když je provoz."
"Adéla ji ztratila - a dál? Dorazila Milicent k vám domů?"
"Ne. Pokud zatím vím, nikdo ji ani neviděl. Adéla sledovala její vůz ve zpětném zrcátku ... dostaly se mezi ně jiné reflektory ... a bylo to."
"Komu všemu tohle Adéla vyprávěla?" zeptal se Mason.
"Zatím jenom mně. Musíme zjistit ... "
Mason jej přerušil. "Zástupce se na nás už chystá. Ví někdo další, že Milicent zmizela?"
"Ne."
"Kdy se na to přijde?"
"Chvilku to trvat může ... řekl jsem Adéle, ať napovídá hospodyni, že Milicent měla včera hysterický záchvat, že jí dala prášek na spaní a uložila ji do postele v malé ložnici v patře - aby Milicent nikdo nevyrušoval. Mohlo by to vydržet, dokud ji nenajdeme."
"Nejsem si zcela jist, jestli to, co jste udělal, Milicentině věci opravdu prospěje," řekl Mason.
"Jak to? Kdyby přišli na to, že nevíme, kde je ... "
"To jistě, ale amatéři by se vůbec neměli pokoušet upravovat důkazy. Teď nemáme čas to probírat. Už jdou sem k nám. Vezměte si zástupce šerifa stranou a povězte mu o tom manku."
Blane se zatvářil překvapeně. "Ale to je jedna z věcí, které jsem chtěl, abyste mi pomohl zařídit - ututlat to, říct mi, jak ... "
"Tohle se ututlat nedá," přerušil jej Mason. "Jestli se budete snažit to zakrýt a oni vás při tom chytnou, praskne to daleko hůř."
"Ale já jsem nechtěl ... "
"To, co dělám," řekl Mason, "dělám kvůli Milicent - a vy byste na to měl myslet taky. Vezměte si zástupce stranou a řekněte mu, že mu tu informaci sdělujete zcela důvěrně a že si nepřejete, aby o tom komukoli říkal."
"No ... dobrá, když myslíte."
"Kde je Adéla?"
"Doma."
"Ví, že jste pro mě poslal?"
"Ano."
"Kde je nejbližší telefon?"
"Asi pět kilometrů odsud je u silnice domek, stanice lesní správy, a ... "
"Fajn, jděte si popovídat se zástupcem šerifa. Už se blíží; potom se se mnou sejděte v hotelu Kenvale - ihned, jak se odsud dostanete. Pokuste se vyjet tak patnáct nebo dvacet minut po mně."
Zástupce šerifa došel k nim. Tvářil se jako člověk, který dospěl k závažnému rozhodnutí a chce to mít brzy za sebou.
Mason řekl polohlasem, koutkem úst, jako kdyby mluvil k herci z nápovědní budky: " Vemte ho hákem. Vemte ho hákem, Blane."
Blane řekl nahlas: "Jamesone, rád bych si s vámi na pár minut pohovořil - soukromě, prosím."
Zástupce přejel pohledem po ostatních a řekl: "Dobře, proč ne."
Mason se otočil k Delle Streetové. "Pojďme, Dello. Tudy." Vedl ji kolem zadní stěny domu a potom po jasně zřetelné stezce ve vyschlém korytě potoka, které bylo dost hluboké, aby je od srubu nebylo vidět. Když ušli asi sto metrů, vyškrábali se z koryta ven a obloukem došli na místo, kde Mason zaparkoval auto.
"Nechci, aby slyšeli zvuk motoru, Dello," řekl Mason. "Odbrzděte, nastartujte, sešlápněte spojku. Odtlačím vás támhle ke svahu. Držte spojku, dokud vám neřeknu - až auto trochu nabere rychlost ... dobře."
Mason tlačil auto, dokud nezačalo sjíždět po svahu vlastní vahou, a potom naskočil vedle Delly Streetové. Když usoudil, že už jsou dost daleko, řekl: "V pořádku, už ji pusťte."
Motor začal tlumeně vrčet.
"K té budově se musíme dostat rychle," řekl Mason. "Musím si zavolat."
"Mám to brát tak, že na opotřebení pneumatik nám nezáleží?" zeptala se Della Streetová.
"Záleží nám jenom na naší reputaci," odtušil Mason.
Těch pět kilometrů k telefonu po horské silnici ujeli jen o něco víc než za tři a půl minuty. Mason našel telefon v obchodě, zavolal do rezidence pana Blanea v Kenvale a požádal o Adélu. Chvilku nato uslyšel, jak se nejistý ženský hlas ptá: "Ano? Kdo je to, prosím?"
"Tady Perry Mason. Slyšela jste o mně?"
"No ... ano."
"Dobře. Nebudeme se zdržovat detaily. Víte o tom, že pro mě dal poslat váš otec?"
"Ano."
"A víte taky proč?"
"Ano."
"Váš otec mi říkal o té ložnici v patře - rozumíte?"

"O té osobě, která v ní má být?"
"Přesně tak."
"Rozumím."
"Nelíbí se mi to," řekl Mason.
"A proč?" zeptala se.
"Je to nebezpečné. Nevíme ani, co jsou trumfy ... zatím. Chci, abyste něco udělala."
"Co?"
"Jeďte někam, kde se vás nikdo nebude vyptávat. Zmizte -a zmizte rychle. Prostě se vypařte."
"Na jak dlouho?"
"Než vám řeknu, abyste se vrátila."
"A jak mě najdete?"
"Moje sekretářka, slečna Della Streetová," řekl Mason, "se ubytuje v hotelu Kenvale. Zavolejte jí asi v pět dnes večer. Neuvádějte do telefonu žádná jména. Ona taky žádná neuvede. Jestli bude vzduch čistý, zařídí to tak, abyste se to dozvěděla. Jestli ne, bude to znamenat, že vzduch čistý není. Potom jí volejte každých pár hodin ... Je vám to jasné?"
"Ano, pane Masone."
"Výborně, tak do toho - a neřekněte ani živé duši, kam jedete. Zařiďte to tak, abyste nezanechala stopy ... a určitě zavolejte slečně Delle Streetové."
"Je mi to úplně jasné," řekla. "Na shledanou."
Mason zavěsil sluchátko, chvilku počkal a pak zavolal do své kanceláře v Los Angeles.
Když se dovolal, z centrály se ozvalo: "Poplatek činí padesát pět centů včetně federální daně, prosím."
Mason zašátral po kapsách, otevřel dvířka telefonní kabiny a zavolal na muže za pultem: "Volám do Los Angeles. Mám je na drátě a potřebuju pětapadesát centů. Můžete mi rozměnit?"
Mason zamával dolarovou bankovkou. Prodavač klepl do pokladny, na které se objevil nápis MIMO PRODEJ, vybral tři pětadvaceticentové mince, dva desetníky a pěťák a klusem doběhl k telefonní kabině. Mason mu poděkoval, zavřel za sebou zase dvířka a uslyšel hlas Gertie, vysoké, dobromyslné dívky pracující u jeho ústředny, která mu s obvyklou bezstarostnou neformálností říkala:
"Propáníčka, pane Masone, proč jste jim prostě neřekl, ať to naúčtujou? Nemusel jste se honit s těma drobnejma!"
Mason se zakuckal. "Protože při vyšetřování, které tady bude asi probíhat, by se policie mohla divit, proč jsem sem tak rychle zapadl a kam jsem volal. Takhle se prostě zeptají prodavače a dozvědí se, že jsem volal do Los Angeles."
Gertie chviličku váhala a pak řekla: "Chápu. Dozvědí se, kam jste volal podruhé."
"Správně. Jenže oni nebudou vědět, že ty hovory byly dva. Chytrá holčička."
"Díky, pane Masone. Budeme pokračovat ve zdvořilém hovoru o počasí nebo jsme už mluvili dost dlouho?"
"Mluvili jsme dost dlouho. Už víte všechno, co máte vědět," řekl Mason a zavěsil.

VI.

KDYŽ DORAZILI DO HOTELU KENVALE, dal Mason Delle Streetové rychle instrukce. "Před chvilkou, jak jsme odbočovali z hlavní, jsem si všiml značky nějakého autoklubu, na které byla slova Okres Kern. Podívejte se, kudy přesně vede hranice mezi okresy a na které straně leží ten srub. Pak se vraťte sem a braňte pevnost."
"Jistě," řekla. "Nemělo by mi to trvat dlouho." Mason se pohodlně uhnízdil v hale hotelu, hlídal vchod a čekal na Vincenta Blanea. Asi po půlhodině netrpělivého vrtění odešel k telefonu a zavolal Paulu Drakeovi, šéfovi Drakeovy detektivní agentury v Los Angeles. Spojili jej za pár vteřin, a když uslyšel ve sluchátku Drakeův hlas, řekl: "Tady Perry Mason, Paule. Telefonům moc nevěřím, takže budu asi mluvit stylem chytrému napověz."
"Fajn, tak do toho."
"Jsem v Kenvale. Jeden pán jménem Blane má asi třicet kilometrů odsud v horách srub. A Blaneův zeť, nějaký Jack Hardisty, se v tom srubu někdy minulou noc nechal oddělat. Jameson, místní zástupce šerifa, který to zatím má na triku, má sklon chovat se slušně. Ale z Los Angeles sem jedou posily - a to budou tvrďáci. Rád bych věděl všechno, co se dá, ještě než se tu začnou roztahovat."
"Co tím všechno myslíš?"
"Dobu smrti, stopy, způsob provedení vraždy, motivy, příležitosti, alibi - a taky najít Milicent Hardistyovou, vdovu po zavražděném."
"Je to rutinní případ?" řekl Drake.
"Ne."
"Myslíš, že by s tím mohly být potíže?"
"Ano."
"To má být to tvoje chytrému napověz?"
"Jasně. A možná i na chytrého to bude moc."
"Mám to brát tak, že nemá smysl hledat na obvyklých místech?"
"Přesně tak - a nenechat se splést informacemi, které budou říkat pravý opak."
"Tak dobře, Perry. Kde budeš?"
"Hotel Kenvale, tedy aspoň pokud se věci nějak víc nepohnou. Pokud tu už nebudu, zůstane tu Della."
"Kdo je tvůj klient?"
"Vincent P. Blane."
"Je nějaká možnost, že to udělal on sám?"
"Policie nic takového netvrdí."

"To's mi teda odpověděl," řekl Drake.
"Prostě si mysli, že to neudělal."
Mason zavěsil, počkal ještě pět minut, potom ztratil trpělivost a zavolal do domu Blaneových.
"Tady je Perry Mason, advokát," řekl ženskému hlasu, který se ozval v telefonu. "Je tam slečna Adéla Blaneová?"
"Ne, pane."
"Vy jste hospodyně?"
"Ano, pane. Marta Stevensová."
"Pan Blane se měl se mnou sejít tady v hotelu. Zřejmě ho něco zdrželo. Nevíte, co s ním je?"
"Ne, pane."
"Paní Hardistyová je doma?"
"Ano, pane. Je tady v domě, ale mám přísně nakázáno, abych ji nerušila. Včera v noci měla hysterický záchvat a dostala nějaké prášky na spaní."
Mason se usmál a řekl: "To je v pořádku. Nebudu ji rušit ... Nevolal ještě někdo jiný, kdo s ní chtěl mluvit?"
"Ano, pane."
"Kolik těch hovorů bylo?"
"No, nejmíň půl tuctu."
"Přátelé?"
"Ne, pane. Cizí hlasy. A nechtěli říct jména."
"Muži nebo ženy?"
"Obojí."
"Dobře," řekl Mason, "jestli se dozvíte, co je s panem Blanem, ať už přímo od něj nebo od někoho jiného, zavolejte mi do hotelu Kenvale."
Zavěsil a zrovna odcházel z telefonní kabiny, když hlučně bouchly vstupní dveře. Do haly se vhrnula skupina lidí s Blanem a s Jamesonem v čele. Na Blaneově tváři, jakmile uviděl Masona, se rozhostila úleva. Vyčerpaný podsaditý obchodník se pustil napříč halou k Masonovi a Jameson se mu držel po boku.
Mason řekl konverzačním tónem: "Vypadá to, že čím víc chodíte, tím víc lidí se na vás nalepuje."
Blane se na něj zadíval zoufale a prosebně. "To jsou svědkové," vysvětlil rychle. "Slečna Stragueová a její bratr - a pan Beaton. Všichni bydlí tam nedaleko."
"Vypadáte dost uhřátě a utahaně, lidičky," řekl Mason. "Co takhle zajít ke mně do pokoje - je tam chladno a můžeme si tam dát něco k pití."
"Obávám se," řekl zástupce šerifa, "že na to nebude čas, pane Masone. Pan Blane je ve velmi zvláštním postavení."
"V jakémpak?"
"Slečna Stragueová našla zbraň, kterou byl spáchán zločin. Pan Beaton byl v té době s ní."
Mason, který pochopil, že musí hrát o čas, se Lole Stragueové mírně uklonil. "Gratuluji. Tomu se říká prvotřídní detektivní práce... Můžu se zeptat, kde byla?"
"Ležela v jehličí na opačné straně skály, u níž byl podle pana Raymanda zakopán ten budík."
"Nemusíme to teď probírat," přerušil je spěšně Jameson. "Hlavní je, že je tu důkaz, který spojuje tu zbraň s manželkou Jacka Hardistyho."
"Vážně?" řekl Mason hlasem prozrazujícím sotva víc než zdvořilý zájem. "Jaký je to důkaz?"
Blane kývl na Beatona.
Beaton rychle začal mluvit: "Přirozeně nemůžu odpřísáhnout, pánové, že je to ten revolver, který držela, ale jel jsem kolem ní včera večer. Stála na hlavní silnici a něco měla v ruce. V té chvíli jsem si myslel, že je to francouzák, že se jí třeba porouchalo auto. Už jsem chtěl zajet k ní a zeptat se, jestli nepotřebuje pomoct, ale v té chvíli napřáhla ruku a hodila ten revolver - jestli to byl revolver - dolů do kaňonu. Na obličeji jí bylo poznat, že se s ní něco děje. Když jsem jel kolem, dívala se na mě, ale ani trochu nedala najevo, že by mě poznala. Pochybuju, že mě vůbec viděla, i když jsem nadzdvihl klobouk na pozdrav."
"V kolik hodin to bylo?" zeptal se Mason.
"Mohlo být tak něco mezi čtvrt na sedm a tmou. Nahoře na kopcích se moc o čas nestaráme. Já sám mám jen levné hodinky. Občas je natáhnu, občas taky ne. Když vůbec jdou, tak je obyčejně nařizuju podle sluníčka, takže ani nejsem zrovna ta pravá osoba, na které by si smečka advokátů při křížovém výslechu, kterým se má určit, kdy se něco stalo, dvakrát smlsla."
Beaton přátelsky mrkl na Masona a kolem očí se mu najednou objevily vějířky drobných vrásek. "Nic ve zlém, pane Masone."
"Kdepak," ušklíbl se Mason. "Já si naopak myslím, že vy byste byl při křížovém výslechu pěkný oříšek."
"Paní Paysonová byla v autě se mnou," řekl Beaton. "Jeli jsme spolu do Kenvale. Byli jsme na večeři a v kině. Snad by vám dokázala říct, v kolik hodin to bylo, i když ona zase neviděla, jak paní Hardistyová hází tu zbraň do kaňonu."
"Ale myslíte si, že to bylo po šesté?" zeptal se Mason.
"Vím, že to bylo po čtvrt na sedm, protože paní Paysonová poslouchala nějaký program v rádiu, který začal v šest a skončil v šest patnáct. Musel jsem počkat, až to skončí, pak teprve jsme vyrazili ... ale to je co do přesnosti asi tak všechno, co ode mne můžete čekat."
"Tohle všechno je vedlejší," řekl zástupce šerifa. "Chci mluvit s paní Hardistyovou. Pan Blane se chová, jako by sám věřil, že jeho dcera je vinna."
"To vůbec ne," bránil se Blane uraženě. "Prostě se snažím chránit zdraví své dcery."
"Upaloval jste k telefonu a rychle jste sem zavolal Perryho Masona," zaútočil zástupce šerifa, který se začínal taky

dostávat do ráže. "Nejsem včerejší. Vím, co tohle znamená."
Mason se přívětivě usmál. "Ale no tak, pánové," řekl. "Já taky nejsem včerejší, ale co to znamená, tím si nejsem jistý."
"Znamená to, že pan Blane se pokouší ... "
"Ano?" pobídl jej Mason, když se zástupce šerifa náhle zarazil
"Nebudu za nikoho nastavovat krk," řekl Jameson trochu mrzutě. "Já jsem tu jenom zástupce s pravomocí šerifa. Jen ať si přijedou z hlavní správy ... Chtěl jsem jenom, aby sem dorazili dřív, než ... už jsou tady."
Dveře se rozletěly. Ke skupince si to namířili dva muži, pohybující se se zamračenou vytrvalostí jako dvě válečné lodě mířící ke konvoji.
"Bezpochyby budete chtít vysvětlit pánům celou situaci," řekl Mason zástupci šerifa. "Rád bych se zatím poradil se svým klientem."
Provlékl Blaneovi ruku pod paží, odtáhl jej kousek stranou a řekl: "Tak, pane Blane, a teď přijde pointa."
Blane promluvil tak nervózně, že se mu chvěly rty: "Je to její zbraň, Masone," řekl. "Poznal jsem ji."
"Co jste jim řekl?"
"Řekl jsem, že než jim prozradím, kde je moje dcera, chci se s vámi poradit ... To je příšerné, Masone. Teď přijdou na to, že Milicent zmizela. Už nemáme žádnou možnost, jak se z toho vykroutit."
"Nemáte ani ponětí, kde je?"
"Ne."
"No dobrá, tak je teď zavedeme k vám domů - a vylžeme se z toho až potom. Zapamatujte si, že jsem pořád s vámi. Až najdou zatemněnou ložnici a postel, ve které nikdo nespal, začnou být oškliví. Až to na vás bude příliš drsné, řekněte a já se do toho vložím a zvládnu to."
"Tak dobře ... Hlavně aby si nevyskakovali na Adélu."
"Nebudou."
"Jak to můžete vědět tak jistě?"
Mason se usmál. "Koho si myslíte, že jste si najal jako poradce? Jen do toho, Blane, však to nějak zvládneme ... Vidíte, už sem jdou."
Ti dva z Los Angeles byli drsní chlapíci. Neposkytli Blaneovi nic z těch zdvořilých ohledů, kterým se těšil od místního zástupce šerifa. "Chceme paní Hardistyovou," řekl ten, který za ně mluvil. "Pročpak ji nemůžeme vidět?"
"Nikdo vám nebrání, abyste se s ní setkali," řekl Mason.
Muž se otočil k Blaneovi. "Co měly znamenat ty řečičky s Jamesonem o tom, že s ní může mluvit, teprve až vy si promluvíte s Masonem?"
"Myslím, že došlo k nedorozumění," vložil se do toho Mason. "Pan Blane ví, že jeho dcera byla velmi rozrušena jinou záležitostí, která nemá co dělat s ... "
"My si myslíme, že s tím má hodně co dělat."
Jameson spěšně dodal: "Vysvětlil jsem pánům, co mi řekl pan Blane. Pokusíme se, aby se to nedostalo do papírů."
"Jak jsem se snažil vysvětlit," navázal Mason mile, "pan Blane kvůli této nezvyklé situaci ... "
"Co to má co dělat s tím, kde je paní Hardistyová teď? Vy víte, kde je, pane Blane?"
Blane zaváhal.
"Jen do toho, Blane," řekl Mason. "Povězte jim to."
"Je u mně doma, spí."
Muž se otočil k Jamesonovi. "Víte, kde to je?"
"Ano."
"Výborně, tak nejdřív jedeme tam."
Blane je zavedl ke svému vozu.
Mason se uvelebil do polštářování a neřekl ani slovo, dokud Blane nezaparkoval vůz před domem. Teprve když vedle nich zastavilo i auto s policisty, řekl: "Až zjistí, že v ložnici nikdo není, pokuste se vypadat překvapeně."
Zavedli oba vyšetřovatele do domu. Blane začal: "Zajdu nahoru a řeknu svojí dceři, že ... "
"Ani nápad," skočil mu do řeči muž z Los Angeles. "Jsme tu pracovně, ne na zdvořilostní návštěvě. Chceme mluvit s paní Hardistyovou dřív, než s ní bude mluvit kdokoli jiný, dřív, než jí někdo bude moci dát hlášku, co se stalo. Myslete si prostě ... "
"Trvám na tom," řekl Blane s prostou důstojností, "že až budete mluvit s mojí dcerou, budu u toho."
Detektiv z Los Angeles zaváhal.
"A já," řekl Mason, "mám právo být u toho jako právní zástupce paní Hardistyové."
"No dobrá, o to se s vámi nehádám. Však ji neukousnu ... Ale jedna věc je jasná: všechen hovor budu obstarávat já. Jestli bude odpovídat na moje otázky uspokojujícím způsobem, je to v pořádku. Jestli jí vy dva budete jakýmkoli způsobem napovídat, vezmu to v úvahu při doporučení pro státního návladního. A teď nám ukažte, kudy se jde do té ložnice."
Mason kývl na Blanea a Blane zavedl skupinku nahoru po schodech a chodbou až k zavřeným dveřím.
"Tady to je?" zeptal se detektiv.
"Ano, to je malá ložnice," řekl Blane.
Detektiv se natáhl po klice.
"Vteřinku," řekl Blane. "Moje dcera si zaslouží jisté ohledy."
A zaklepal na dveře.
Z pokoje se neozval žádný zvuk.
Detektiv zaklepal, jeho klouby vyloudily z dřevěných desek hluboké zadunění.

Mason zrovna sahal po cigaretě, když zevnitř uslyšel otáčení klíče v zámku a žena, která se očividně právě oblékala a narychlo si na sebe natáhla župan, řekla: "Co se děje, prosím?"
"Vy jste paní Hardistyová?" zeptal se detektiv.
"Ano. Co se děje, otče?"
Muž z Los Angeles řekl Blaneovi: "Fajn, odteď to už zvládnu sám."
Paní Hardistyová vypadala konsternovaně. "O co jde?"
"Kde je váš manžel, paní Hardistyová?"
"Já ... totiž ... on není v Roxbury v bance?"
"Víte dobře, že není."
Mlčela.
"Věděla jste, že udělal v bance manko?"
Blane se je chystal přerušit, ale policejní důstojník ho umlčel.
"Tak jak to je, paní Hardistyová? Věděla nebo nevěděla?"
Rychle se podívala po otci.
"Odpovězte nám přímo na otázku, prosím. Nesnažte se od někoho získat žádná vodítka."
"Totiž ... ano, věděla."
"To už je lepší. Kdy jste ho viděla naposledy?"
"Včera."
"Kdy včera?"
"Myslím, že to bylo v jednu nebo v půl druhé."
"Tak se podíváme, jestli to náhodou my nevíme líp, paní Hardistyová. Znáte dobře horský srub, který patří vašemu otci?"
"No jistě, znám."
"Byla jste tam včera odpoledne, že?"
"Ano."
"Proč jste tam jela?"
"Chtěla jsem ... myslela jsem si, že tam bude Jack."
"Takže jste tam nahoru jela za svým manželem, ano?"
"Ano."
"A kolik bylo hodin?"
"To nevím přesně."
"A viděla jste ho, že?"
"Ne."
V rychlopalném sledu otázek se objevila krátká přestávka, jak policista trávil tu překvapivou odpověď; potom se znovu vrhl do útoku, tentokrát trochu divočeji a podmračeněji. "Paní Hardistyová, budu k vám upřímný. Vaše odpovědi mohou být velmi důležité - důležité pro vás. Teď chci pravdivou odpověď. Tam nahoře u srubu jste se viděla se svým manželem, viďte?"
"Ne, neviděla. Dokonce jsem ani nedojela až ke srubu. Bylo mi ... měla jsem nervový záchvat. Zastavila jsem ještě na hlavní silnici... No, vlastně jsem potom kousek šla po silnici pěšky. Nevím ani, jak daleko. Prostě jsem byla úplně bez sebe - a tak jsem se vrátila zpátky a snažila jsem se uklidnit ... a potkala jsem Adélu ... "
"Kdo je Adéla?"
"Moje sestra."
"Proč jste byla tak bez sebe? Co jste chtěla udělat, až najdete svého manžela?"
Mason se do toho sladce vložil: "Myslím, že tuhle otázku jste probral dostatečně."
"Myslíte?"
"Jistě."
"Jenže jak to tak vypadá, nemáte do toho co mluvit. Řekl jsem vám přece, že všechen hovor obstarám já."
"Pokud jde o fakta, je to naprosto v pořádku," řekl Mason. "Nemám nic proti tomu, aby moje klientka ... "
"Kdo je ten člověk?" zeptala se Milicent zmateně. "Proč o mně mluví jako o své klientce?"
Mason se obrátil k policejnímu důstojníkovi: "Dávám vám všechny výhody. Dokonce jí ani neodpovím na tuhle otázku. Dovolím vám, abyste jí to oznámil po svém, ale rozhodně ... "
"Víte, co udělám?" řekl policista vztekle. "Já to nemusím provádět tady. Můžu ji prostě sbalit, naložit do auta a odvézt na úřad státního návladního. Mám toho právě tak dost."
"Nemáte toho na ni ani tolik, abyste ji mohl dostat pryč z tohohle pokoje," řekl Mason.
"Jen si nemyslete. Ta zbraň ... "
"Copak je s ní?" zeptal se Mason.
Policista se vztekle otočil zase k paní Hardistyové a řekl:
"Protože to už padlo, zeptám se vás přímo. Proč jste si tam nahoru s sebou vzala revolver?"
Bylo vidět, jak se snaží vyhnout odpovědi, aby zakryla svůj zmatek.
"Totiž ... vzala jsem si ... vy myslíte ... "
"Myslím tím revolver ráže třicet osm, který vám dal váš otec k Vánocům, a ptám se, proč jste si ho vzala s sebou ke srubu, když jste hledala svého manžela. Tak proč jste to udělala?"
Mason se do toho významně vložil: "Tu zbraň, kterou vám otec dal pro vaši obranu, paní Hardistyová."
"Vzala jsem si ji, protože ... protože jsem se bála Jacka."

Policista řekl vztekle Masonovi: "Tak tohle ne! Už nepromluvíte. Tomuhle říkáte dát mi všechny výhody, abych mohl zjistit pravdu? Tomu, že vkládáte slova svým klientům přímo do úst?
Zbraň, kterou vám otec dal pro vaši obranu. Víte co? Povím vám, co teď udělám já. Vezmu tuhle ženu s sebou do Los Angeles a budu ji vyslýchat tam."
"Hodláte ji zatknout?" zeptal se Mason.
"Když mě k tomu přinutíte, tak ano,"
"V pořádku," řekl Mason, "jako bych vás nutil."
"Výborně," oznámil policista. "Paní Hardistyová, jste zatčena. Upozorňuji vás, že cokoli řeknete, může být použito proti vám."
"Zatčena za co?" optal se Mason. "Nemůžete ji zatknout a nespecifikovat přesně obvinění."
Policejní důstojník zaváhal.
"Tak do toho," vysmíval se Mason. "Jestli si ji chcete odvést z tohohle pokoje jako zatčenou, musí to být s konkrétním obviněním. Jinak tenhle dům neopustí."
Detektiv váhal ještě vteřinku nebo dvě a pak vyštěkl: "No tak dobře, když to chcete. Paní Hardistyová, jsem policejní důstojník. Zatýkám vás pro vraždu vašeho manžela. Jako policejní úředník mám dostatek důvodů se domnívat, že jste tuto vraždu spáchala. Od nynějška vám nebude dovoleno s nikým mluvit. Sbalte si věci. Odjíždíme do Los Angeles - ihned."
"Jako právní zástupce této ženy," řekl Mason, "jí radím, aby neodpovídala na žádné otázky, které jí budou položeny v mojí nepřítomnosti."
Detektiv řekl uraženě: "Měl jsem to vědět, než jsem vám dovolil jít sem dovnitř. Příště si dám větší pozor."
Mason se usmál. "Kdybyste se mi pokoušel zabránit, abych šel sem s vámi, tak byste si teď říkal, že příště si dáte větší pozor, abyste něco takového neudělal."

VII.
MASON se zastavil v hotelu Kenvale a zjistil, že Della Streetová čeká v hale.
"Našla jste to o tom srubu?" zeptal se.
"Ano. Zašla jsem si na katastrální úřad okresu a vím to naprosto přesně."
"Tak kde leží?"
"V okrese Los Angeles, ale jestli jsem to na mapách změřila přesně, tak je srub sotva víc než čtyři sta metrů od hranic okresu."
"Ale cesta ke srubu protíná hranici s okresem Kern, ne?"
"Přesně tak. Soukromá cesta ke srubu se odděluje ze silnice kousek za hranicí."
"Jak daleko asi?"
"Nic moc - ani ne sto metrů."
Mason se zasmál.
"K čemu to je?" zeptala se.
"Jestli byla vražda spáchána na tom místě, kde bylo auto shozeno ze srázu," řekl Mason, "a tělo teprve potom odneseno do srubu, došlo ke zločinu na území Kernského okresu. Jestli ale došlo k vraždě ve srubu, stalo se to v okrese Los Angeles. V téhle chvíli na to policie nemůže jasně odpovědět."
"Mimochodem - neřeší to nějaký zákon?" ujistila se Della Streetová podezřívavým tónem.
"Jistěže," řekl Mason. "Paragraf 782 Trestního zákoníku ... A právě to je na tom to pěkné."
"Tak do toho, vy lakomce, nenapínejte mě."
"Tenhle paragraf stanovuje, že když je vražda spáchána do půl kilometru od hranice dvou nebo více okresů, jurisdikce může přináležet oběma nebo všem okresům."
"Tak proč jste se tak smál? V tom případě může ten případ dostat kterýkoli z okresů."
"Však uvidíte - jestli to zabere," řekl Mason. "A já si myslím, že to zabere."
"Co se stalo u Blaneových?" zeptala se.
Mason se přestal usmívat.
"Dostal jsem mírně za vyučenou. Byla tam."
"Milicent Hardistyová?"
"Ano."
"Ale vy jste přece nečekali, že tam bude?"
"Policisté ano. Mně řekl Blane, že tam není."
"Takže vám Blane lhal?"
"To nevím. Myslím, že ne. Když otevřela dveře, bylo to tak, jako kdyby mi někdo dal ránu do břicha. Stál jsem tam jako trouba a musel jsem dovolit policistům sebrat moji klientku dřív, než jsem vůbec dostal možnost si s ní promluvit ... Volala vám už Adéla Blaneová?"
"Ne."
"Zavolá. Chci se s ní sejít. Teď už se může vrátit klidně domů. Řekněte jí to, až zavolá - jen ať se určitě ještě předtím sejde se mnou."
Della se na něj po očku podívala. "To vypadá, jako kdybyste její zmizení zorganizoval vy sám ... Co provedli s paní Hardistyovou?"
"Zatknuli ji - a teď ji někde zahrabou."
"Co tím myslíte?"

"Zatčené obvykle odvedou do okresní věznice, ale pokud si úřady myslí, že bude lepší umístit je do nějaké jiné věznice, udělají to ... Pochopte, jak na tom s Milicent Hardistyovou jsou. Řekl jsem jí, aby neodpovídala na otázky. Možná odpovídat bude. A možná nebude. V každém případě je jim jasné, že se budu pokoušet se s ní setkat. Takže bych vsadil kalhoty, že místo aby ji odvezli do věznice v Los Angeles, kde bych ji snadno našel, vezmou ji do vězení v nějakém jiném městě okresu a budou ji tam držet. Než se mi ji podaří najít, budou mít spoustu času ji zpracovat. Tomu se říká ‚zahrabat zatčeného'."
"Není to nemorální?"
Mason se ušklíbl. "Když máte co do činění s policií, jde morálka stranou. Nebo spíš jsem měl říct: když má policie co do činění s vámi. To o vás se předpokládá, že se budete chovat morálně. Policie žádnou morálku nemá. Jedná s automatickým předpokladem, že zatímco oni odhalují pravdu, vy kryjete zločince."
"To se mi nějak nezdá," řekla Della.
"Ale jistě, jen si to připusťte. Policie se opravdu snaží rozřešit zločiny. Upřímně věří, že všechno, co dělají, směřuje k odhalení pravdy, a že všechno, co jim v tom, co dělají, brání, je jen házení klacků pod nohy. Odtud je jen krůček k tomu dívat se na všechny zákony, které mají chránit občany, jako na překážky v činnosti policie ... No nic, řekl bych, že bych se měl pustit do sepisování žádosti o přezkoumání oprávněnosti vazby. Bude mi to trvat dvě tři hodinky. Zůstanete tady a budete tomu velet, zatímco tu nebudu."
"Co chcete, abych udělala?"
"Za prvé: Harley Raymand," řekl Mason. "Přimějte ho, aby se vrátil do srubu a ještě jednou si to tam prohlédl."
"Proč?"
"S některými věcmi nejsem tak docela spokojený."
"Například?"
"Jack Hardisty určitě nosil cvikr. Všiml jsem si, že má u kořene nosu otlaky."
"No a?"
"Neměl ten cvikr na sobě."
"A nebyl napůl svlečený?"
"Byl."
"Lidi většinou s brýlemi nespí."
"Neviděl jsem ten cvikr ani nikde v pokoji."
"Nejspíš si ho dal do kapsy u vesty, když se svlíkal."
"Možná - jenže jsou tu náznaky svědčící o tom, že se asi nesvlékl sám."
"Jaké náznaky?"
"Boty."
"A co je s botami?"
"Boty," odtušil Mason, "vypadaly, jako kdyby zrovna před chvílí daly čističi pěťák."
"A co je na tom v nepořádku?"
"Pokud Harley Raymand a Adéla Blaneová říkají pravdu, Hardisty vystoupil z auta a procházel se kolem dokola po jehličí. To si boty pěkně zaprášíte, ale mě znepokojuje na jeho botách ještě něco jiného."
"Co?"
"Všiml jsem si, že ležely pod postelí špičkami dovnitř."
"A to znamená?"
"Devět lidí z desíti," řekl Mason, "když sedí na posteli a svlékají se, se zuje a položí boty tak, že špičky budou mířit pryč od postele; zato když boty pokládá k posteli, na níž ten někdo spí, jiná osoba, téměř vždy míří špičky dovnitř, k posteli."
Della se na chvíli zamyslela a potom přikývla na souhlas.
"A ještě něco," navázal Mason, "jestli jste si všimla okrajů nohavic Hardistyho kalhot, musela jste zaznamenat, že na nich je trocha bláta - uschlé, červenavé hlíny -, ne moc, ale dost, aby to bylo poznat. Tady v jižní Kalifornii nepršelo dobrý měsíc. Jack Hardisty by sotva nosil měsíc hlínu na kalhotách ... Rád bych, kdyby se Harley Raymand mohl porozhlédnout po okolí a zjistit, kde je nějaké místo, kde voda teče skrz načervenalou hlínu."
"Jenže jestli chodil v té vaší červené hlíně, proč se mu nenalepila na boty?"
"Právě - to je přesně ono. Buď si sundal boty i ponožky a chodil tam naboso, nebo si potom boty vyčistil."
"Proboha proč?"
Mason se ušklíbl a řekl: "Devadesát tisíc dolarů v hotovosti by jako odpověď mohlo možná stačit."
"Aha ... Chcete, abych i tohle řekla panu Raymandovi?"
"To rozhodně ne."
"Ještě něco?"
"Ano. Řekněte Raymandovi, ať dál hledá ten budík, ať poslouchá, jestli se někde neozve tikání. A jestli se k tomu budíku zase dostane, ať mi ho hned přinese."
"Dobrá," řekla Della Streetová, "pustím se do toho. Ještě ... "
"Ano. Jedna věc, kterou chci, abyste udělali společně s Paulem Drakem. Nebude to asi legrace, ale on to zvládne."
"Co je to?"
"Podle toho paragrafu Trestního zákoníku může jurisdikce případu spadat pod oba okresy, Kern i Los Angeles. Kdyby tak Paul mohl sehnat nějakého novináře, který by nasadil státnímu návladnímu v okrese Kern do hlavy brouka, že tohle bude spektakulární případ, ze kterého může pro návladního, který ho dostane na starost, vyplynout velká proslulost a možnost politického postupu ... však víte, jak to chodí. Tohle je ten druh na vnady, kterou státní úředníci v malých

okresech sežerou vždycky."
"Takže vy chcete, aby se případ projednával v okrese Kern?"
"Ne. Já jen chci, aby si oba okresy myslely, že ten druhý mu tu báječnou šou chce vyfouknout."
"Řeknu Paulovi, aby to zařídil. Ještě něco?"
"Mám dojem," řekl jí Mason, "že toho je až-až."

VIII.

HARLEY RAYMAND SI TROCHU PŘEKVAPENĚ UVĚDOMIL, že událostmi nabitý den jej neunavil tolik, jak by byl očekával. Spánek v chladném, rezavém vzduchu v horské chatě dal jeho nervům odpočinout a vyvolal v něm pocit, že už má to nejhorší za sebou. Lidé z úřadu šerifa byli velmi pečliví. Vzali si i povlečení a matraci a odvezli je do Los Angeles k expertize. Harley snadno pochopil, že policii nejvíc znepokojuje otázka, jestli byl Hardisty zastřelen v posteli nebo jestli byl do ní přenesen až krátce po vraždě ... A teď měl Harley spoustu věcí, kterými mohl zaměstnat hlavu: najít mazlavou, hnědočervenou hlínu, najít budík, přijít na to, kam se poděl ten rýč, který měl Hardisty ve voze - a také se pokusit vypátrat jakékoli stopy, které mohla policie přehlédnout, takové ty věci, které mohou uniknout oku náhodného návštěvníka, ale které může objevit ten, kdo na dotyčném místě žije.
Vincent Blane se jej zeptal, jestli ho nebude znervózňovat, když zůstane sám ve srubu, kde došlo k vraždě ... Harley se usmál pokaždé, když si na to vzpomenul; on, kterého učili běžet pořád dál, i když kamarádi všude kolem se kácejí k zemi; on, který se se smrtí seznámil tak důvěrně, že v něm dokonce už přestala vyvolávat pokoru, natož strach, on že by se měl bát spát ve srubu jen proto, že tu zastřelili člověka?!
Paprsky odpoledního slunce už dopadaly šikmo přes jednu vlnu hřebenů hor za druhou a v údolích mezi nimi se hromadily purpurové stíny. Harley došel po svahu na mýtinku plnou vůně borovic, kde byl předtím zakopaný budík. Ať už jej odstranil kdokoli, odvedl velmi pečlivou a šikovnou práci, zasypal díru zeminou a tu udusal, všechny stopy po hlíně okolo odstranil a všude kolem rozházel mech a jehličí.
Nejen že po budíku nebylo ani stopy, Harley musel volky nevolky připustit, že kdyby sám neviděl budík zakopaný právě tady, pochyboval by o slovech kohokoli, kdo by mu něco takového vykládal.
Mech a jehličí se pod jeho nohama prohýbaly jako žíněnka.
Vysoké, rovné kmeny stromů zachycovaly zlatavé světlo slunce a vrhaly dlouhé stíny ... Nějaký lesklý předmět zachytil paprsek slunce, zaleskl se v něm a na okraji toho záblesku se mihla barevná duha.
Harley se vydal k žulovému výchozu, protože si uvědomil, že ten předmět odrážející sluneční paprsky musí ležet někde v trhlině ve skále.
Když se ale ke skalisku přiblížil, nenašel nic, co by mohlo odlesk způsobit. Ve skalní průrvě ležela vrstva jehličí, na jejíž temné zeleni by byl jakýkoli kovový předmět dobře vidět.
Harley se zmateně vrátil po vlastních stopách na místo, odkud poprvé uviděl sluneční odraz, a poodstupoval, vracel se dopředu, skláněl se a natahoval, dokud ten záblesk nezachytil znovu. Tentokrát se snažil určit to místo přesně a po celou cestu k němu z něj nespustil oči.
Když došel ke skále, něco jej přinutilo, aby se otočil.
Lola Stragueová stála sotva deset metrů za ním.
"Ahoj," řekla s nepatrným úsměvem, "proč tady tak pendlujete tam a zpátky?"
Harley řekl poněkud nazlobeně: "A můžu se já zeptat, proč vy tady slídíte?"
"Slídím?"
"Byla jste náramně potichu."
"Nejspíš jste se tak soustředil na to, co jste dělal, že jste si mě ani nevšiml."
Harley se uklidnil. "Vy jste mě hledala?" zeptal se.
"Ne tak docela."
"A můžu se zeptat, koho jste tedy hledala?"
Zasmála se. "Hodně přísně vzato vlastně narušuju cizí právo na soukromí, i když ... hranice vašeho pozemku není nijak označená. Žádná ohrada, žádné cedule nebo tak něco ... A dneska ráno jsem tu našla ten revolver. Už jen proto bych měla mít právo se sem vrátit."
"Mně nevadí, že jste na cizím pozemku," řekl, "spíš jsem měl dost konkrétní pocit, že tu něco hledáte a že ... no, že na to jdete nějak moc pokradmu."
"Vážně? To je opravdu zajímavé! Věříte vždycky takhle dojmům, které si sám vymyslíte, nebo vám někdy dojde, že můžou být zavádějící? Sháním tady materiál pro článek, který chci napsat."
"Věřím svým dojmům," řekl. "Můj první dojem byl, že tu něco hledáte, a zrovna teď mám dojem, že se vytáčíte a snažíte se oddálit chvíli, kdy budete muset odpovědět na moji otázku, dokud si něco nevymyslíte."
Zasmála se. "Řekla bych, že vaše dojmy jsou správné, pane Raymande. Budu k vám upřímná. Hledala jsem ten budík."
"A proč zrovna ten vás tak zajímá?"
"Ani nevím. Vždycky mě zajímaly záhady, věci, které nejde vysvětlit ... A teď, když jsem vám na tu otázku odpověděla, vám zas jednu položím. Copak vy tu hledáte?"
"Zdraví, odpočinek, čerstvý vzduch a relaxaci," řekl.
Její oči se na něj smály. "A dál?"
"A taky budík," přiznal.
"A proč ten budík tak zajímá vás!"
"Protože mám pocit, že policie je napůl přesvědčená, že jsem jim o něm lhal."
"Máte přece svědka, ne?"

"Ano, Adélu Blaneovou."
Lola Stragueová položila další otázku nezúčastněně - snad až příliš nezúčastněně: "Kde je Adéla teď?"
Harley se zakabonil a řekl: "Předpokládám, že se snaží spojit s Milicent - s paní Hardistyovou, víte. To je její sestra."
"Aha," řekla Lola, ale dala si záležet, aby to neznělo moc přesvědčeně. "Nebyla tady včera večer?"
"Byla tu se mnou včera odpoledne."
"A potom se sem zase vrátila?"
"To nevím. Šel jsem do hotelu a spal jsem."
Vysoká štíhlá dívka přešla kolem skaliska a její ohebné mladé tělo se přizpůsobovalo nerovnostem skalnatého podkladu. Zadívala se na Harleyho Raymanda se znepokojující cílevědomostí. "Přidáte se k nám, co žijeme tady nahoře, nebo jste jenom mastňák?"
"Co tím myslíte?" zeptal se a snažil se usadit v takové poloze, aby před ní tělem zakryl místo ve skalní průrvě, odkud zachytil odlesk.
"Ale však víte. Ptám se, jestli hodláte žít neuspěchaně nebo se štvát za úspěchem."
"Ještě nevím. Teď zrovna jsem se jenom smířil sám se sebou a nabral jsem dech. Budoucnost jsem si neplánoval."
Sebrala větvičku a začala kreslit po skále nějaké nesmyslné čmáranice. "Tahle válka je jako zlý sen. Až přejde, lidi se probudí."
"Jenže k čemu?" zeptal se Harley.
Vzhlédla k němu od svých čmáranic. "Někdy," připustila, "mám právě z tohohle strach."
Na chvilku se odmlčeli a Harley pozoroval, jak rychle se jí stín borovice přesunuje po rameni k lalůčku ucha.
"Stává se," řekla, "že se společnost vydá špatným směrem. Ta věc, za kterou se lidé honí, nemusí ve skutečnosti vůbec znamenat úspěch."
Harley dál mlčel a zahaloval se do přepychu lenosti a letargie.
"Vezměte si pana Blanea," navázala. "To je přímo kabinetní ukázka toho systému. Je mu asi pětapadesát. Má vysoký krevní tlak, váčky pod očima a vypadá jako štvanec. Nekoordinované a nervózní pohyby ... Člověk si snad ani nemůže myslet, že něco takového je smyslem života. Jaktěživ si neodpočine, nikdy nebyl delší dobu na dovolené; na to má trochu moc želízek v ohni. A to se povídá, že tak jako tak s tím nikam nedojde, že mu daně z příjmu seberou všechen zisk, ať se dře jak chce."
Harley měl pocit, že z loajálnosti k Vincentovi Blanemu by měl oponovat. Přinutil se říct: "No dobře, tak třeba pan Blane. Náhodou toho o něm trochu vím. Rodiče mu zemřeli, když byl ještě kluk. V prvním zaměstnání vydělával dvanáct dolarů týdně. Vzdělával se sám, při práci. Dneska řídí dvě banky, jednu v Kenvale, jednu v Roxbury. Postavil obchodní dům. Zaměstnává spoustu lidí. Vybudoval celou komunitu."
"A co z toho má?" zeptala se Lola Stragueová.
Harley se nad tím zamyslel a řekl: "Zkuste to brát takhle - co z toho máme myl Je to reprezentativní typ Američana, zastupuje duch obchodního pokroku, který změnil tuhle zemi z kolonie v národ."
"Vy pro něj budete pracovat?" zeptala se příkře.
"Nevím."
"Vy už pro něj pracujete?"
"Vztahuje se to k tomu, o čem mluvíme?"
"Chcete říct, že mi do toho nic není?"
Zavrtěl hlavou. "Takhle bych to nevyjádřil."
"Ale myslel jste to tak?"
"Ne. Chtěl jsem jenom zjistit, jestli to nějak ovlivňuje ... "
"Co."
"No ... prostě ... vztahy mezi námi."
V očích se jí objevil záblesk zájmu, potom je rychle odvrátila a koncem větvičky začala znovu skřípavě přejíždět po skále. "Co jste tady dělal?" zeptala se.
"Kdy?"
"Když jsem sem přišla."
"Hledal jsem to místo, kde byl budík zakopaný."
"A kromě toho ještě něco tady na skále," dodala.
"Vy jste mě pozorovala?"
"Jenom když jsem přicházela. A když jste si sedal, vypadalo to, jako když se mi něco snažíte zatajit."
Harley se usmál, ale neřekl nic.
"Nakonec," řekla, "tu můžu sedět tak dlouho, dokud budete sedět i vy. Pokud něco schováváte, bude to tam, ať vstanete dřív nebo později."
"Mohl bych si ovšem rozmyslet to, že jste vnikla na cizí pozemek."
"A vyhodit mě?"
"A vyhodit vás."
"I v tom případě budete muset vstát. Jaktěživa jsem neslyšela o někom, kdo by uměl vyhánět vetřelce z vlastního pozemku vsedě."
"A proč si vlastně myslíte, že tady sedím proto, abych před vámi něco ukryl?"
"Myslela jsem si to, když jsme začali spolu mluvit. Teď už to vím docela určitě."
"Proč?"
"Protože jinak byste, jakmile bych vás z toho obvinila, vyskočil jako jelen a prohlídl byste si to místo, kde jste seděl,

jestli tam vážně není něco schovaného."
"Možná nejsem zase až tak urážlivý."
"Možná."
"No dobře," řekl, "vyhrála jste." A vstal.
"Co to je?" zeptala se.
"Nevím. Něco, co odráželo světlo."
"Nevypadá to, že by tu něco bylo."
"Musí to být zřejmě kousek skla. Nic jiného by přece - aha, támhle to je!"
"To vypadá na úlomek skla z brýlí bez obrouček," řekla, když Harley párkrát obrátil kousek prohnutého skla v dlani. Přikývl. "Musel upadnout sem do jehličí. Ztlumilo náraz a zabránilo, aby se ten kousek ještě víc rozbil. A taky ho drželo v takovém úhlu, že začal odrážel paprsky teprve teď."
"Co s tím uděláte?" zeptala se.
Harley upustil úlomek do kapsy. "Nevím. Musím si to rozmyslet."
Najednou se rozesmála a řekla: "Vy jste pěkně chladnokrevná potvora!"
"Vážně?"
"Ano."
Usoudil, že přišel čas pustit se do protiútoku.
"Proč jste byla tak vyvedená z míry," zeptal se, "když jste zjistila, že Rodney Beaton se vrací z města s Myrnou Paysonovou?"
Zrudla jí tvář. "Tahle otázka není férová. Naznačujete, že ... "
"Že co?" pospíšil si Harley, když se z ničeho nic odmlčela.
"Prostě je to osobní, impertinentní a neférová otázka," řekla.
"Vy jste se mě vyptávala na moje plány a ... "
"To bylo čistě ze zdvořilosti," přerušila ho.
"A snažila jste se dozvědět něco o tom, co hodlám dál podnikat a jak dlouho tu hodlám zůstat. Teď se zase ptám já. Odpovíte mi?"
Nabrala dech, jako by se chystala vypustit nějakou uraženou poznámku, potom si to ale rozmyslela. "No tak dobře," řekla chladně a zdvořile, "odpovím vám, protože si asi myslíte, že vaše otázka je k věci a týká se faktů. Jestli si myslíte, že jsem žárlila, tak jste vedle. Byla jsem prostě naštvaná."
"To je rozdíl?" zeptal se.
"V mém případě ano."
"A co vás naštvalo?"
"To, že se na mě Rodney Beaton vykašlal. Měli jsme sraz, měli jsme jít kontrolovat stezky."
"Obávám se, že tomu nerozumím."
"Rodney si pořizuje sbírku fotografií nočních zvířat," řekla. "Má tři nebo čtyři fotoaparáty s bleskem, rozmístil je na trojnožkách na strategických místech po stezkách. Hned zvečera vždycky jde projít stezky a podívat se, jestli nějaká procházející zvířata spustila fotografickou past. Když ano, založí nové desky, natáhne závěrku a dá novou bleskovou žárovku."
"A vy ho doprovázíte?"
"Někdy."
"Včera večer vás přímo pozval?"
"Ne, úplně tak to nebylo, spíš v rozhovoru. Zeptal se mě, jestli mám na večer nějaké konkrétní plány, já jsem řekla, že ne, a on na to, ať zajdu, že se podíváme na foťáky. A já jsem řekla, že ráda. To mě tak naštvalo. Nebyla to napevno stanovená schůzka - a on na ni zřejmě zapomněl. Kdyby si to se mnou domluvil napevno a pak si vyrazil do města s tou ... s tou ... s paní Paysonovou, aspoň bych věděla, na čem jsem. Jenže ono to bylo jen tak, mezi řečí, a on na to prostě zapomněl. A já teď musím předstírat, že jsem to pustila z hlavy taky. Může se stát, že si na to Rodney později vzpomene - a bude to pro oba trapné. Navíc si myslím, že paní Paysonová o tom dobře věděla - a schválně ho nalákala, aby ji vzal do města. Ona je vdova, jedna z těch ... no, nemluvme už o ní. Prostě tohle je to celé. Jak vidíte, je to víc než banální záležitost. Myslím, že žádná dívka nesnáší, aby ji někdo pozval a ... Rozhodně ale nechci, abyste si myslel, že se snažím Rodneyho Beatona uhnat,"
"Naznačil jsem snad něčím, že si to myslím?"
Podívala se mu rovnou do očí. "Ano."
"Když jsme už na to narazili," řekl s úsměvem, "mohla byste mi říct něco o Myrně Paysonové ... když Rodneyho Beatona jsme už probrali?"
"Nic moc. Je vdova. Zdědila nějaké peníze. Pustila se do farmaření."
"Bydlí někde tady?"
"Má nahoře na rovině malý ranč. Kromě toho má ještě jinde dva další, a ... no, ona tedy rozhodně chodí s Rodneym starat se o fotoaparáty - pravidelně."
"Vypadá to, že Rodney je náramně populární."
"Je to moc zajímavý člověk, a kromě toho ... nevím, jak bych vám to přiblížila, ale na tom fotografickém lovu je něco strašně vzrušujícího."
"Nechápu."
"Nastavíte kameru, nachystáte blesk, natáhnete přes stezku nit z černého hedvábí. Jestli pátráte po zvířatech vysokých asi jako kojot, dáte ji do příslušné výšky. Pokud vám jde o vysokou, dáte ji výš. A když chcete vyfotit malá zvířata,

natáhnete ji jenom pár centimetrů nad stezku. Taky můžete natáhnou tři v různých výškách. Jdete dál, postaráte se o ostatní přístroje a vracíte se asi po hodině. Když najdete nit přetrženou, závěrku spuštěnou a bleskovou žárovku vyhořelou, víte, že máte snímek. Spustíte se na všechny čtyři a prohlížíte si stopy na stezce, abyste zjistil, jaké zvíře aparát spustilo ... Obrázky skunků se obvykle pěkně daří. S jeleny bývá potíž, na fotografiích pořízených v těchhle podmínkách bývají většinou neohrabaní a ne moc hezcí. Lišky často dávají nádherné snímky. Divoké kočky na fotkách vypadají ohavně.
Rod je zkušený fotograf. Má nekonečnou trpělivost. Dovede bádat celé dny, než najde správné místo - vhodné rovné místo, odkud by nebylo vidět žádné pozadí ... "
"Proč žádné pozadí?" přerušil ji Harley.
"Protože Rodney chce mít jenom snímky zvířat na tmavém pozadí. Používá slabé bleskové žárovky a široké objektivy. Říká, že většina fotografií udělaných s bleskem vypadá nereálně, protože ukazuje jasné pozadí a tmavou - ale ne, musíte si radši Rodovu sbírku prohlídnout. Je nádherná."
"A pan Beaton si filmy vyvolává tady?"
"Ano, má v přístavku u srubu malou temnou komoru. Chodíme tam, když se vrátíme z obchůzky, a vyvoláváme nafocené filmy. Právě to je na tom vzrušující - dívat se, co na obrázku bude, jestli bude pěkný, jestli se zvíře dívalo do objektivu nebo od něj, nebo jestli prostě běželo rovnou po stezce, když spustilo blesk."
"Byly tam někdy nějaké fotografie lidí?" zeptal se Raymand.
"Nesmysl, jasně že ne."
"Co by mohlo někomu zabránit, aby šel po stezce a padl do jedné z těch fotografických pastí?"
"Co? Řekla bych, že nic - až na to, že to zatím jaktěživ nikdo neudělal. Lidi prostě nemají důvod poflakovat se tu po vršcích v noci."
"A Myrna Paysonová se zajímá o noční fotografování?"
Lola Stragueová najednou začala být skoupá na slova. "Ano."
"A je v tom nějaké soupeření?"
"Ne."
"Ale vy a Myrna Paysonová nejste zrovna v přátelských vztazích?"
"Myslím, že tohle vám můžu vysvětlit velmi rychle, pane Raymande. Absolutně se vás to netýká, ale udržujeme víceméně přátelské vztahy. Tady nahoře se všichni snažíme tahat za jeden provaz, být přátelé - ale starat se každý jen o své."
"Uh!"
"Říkal jste si o to."
"To jistě. To já už tak čas od času dělávám."
"Pokud jste se ptal upřímně, musíte mi taky prominout, že jsem upřímně odpovídala."
"Když se doberu k informaci," ušklíbl se Raymand, "nekoukám na to, v jakém slovním obalu jsem ji dostal."
"Chápu. A o jakou informaci vám přesně šlo?"
"Chtěl jsem vědět, proč se pohledná mladá žena jako Myrna Paysonová zahrabe někde, kde ... "
"Přijela sem před pár týdny, podívat se na svůj majetek. Měla v úmyslu zůstat tu dva dny. Byla to prostě jen inspekční cesta."
"A potkala Rodneyho Beatona?"
"Ano."
"A teď už je to několik týdnů, co je tady, říkáte?"
"Ano."
"Že by se jí ta inspekce tolik protáhla ... "
"Nevím," přerušila jej Lola Stragueová nazlobeně. "Opravdu vůbec nedovedu číst myšlenky paní Paysonové. Nevím, co má za lubem, pane Raymande, ale jestli se pokoušíte hrát si na detektiva a naznačovat, že mezi Myrnou a mnou je něco jako boj o náklonnost a společnost Rodneyho Beatona, tak jste ... tak jste prostě vedle. A teď, když dovolíte, si půjdu po svých ... Ovšem jen pokud nemáte další dotazy." Mluvila s potlačovaným hněvem.
"Já se prostě jen snažím udělat si co nejlepší obrázek," řekl Harley. "Nechtěl jsem .... " Zarazil se a naslouchal. "Jede nějaké auto," řekl.
Všimla si toho zvuku skoro ve stejné chvíli jako on. Stáli beze slova a čekali, až se vůz vynoří, oba je spojovala zvědavost, ale přesto udržovali zdvořilé nepřátelství.
Harley Raymand první poznal muže, který vyjel v autě z kaňonu plného stínů na svah před srubem. "To je Perry Mason, ten právník," řekl.
Mason je uviděl, jak tam stáli, zabočil na jejich stranu od silnice, vypnul motor a vydal se pěšky k nim.
"Dobrý den," řekl. "Tváříte se nějak vážně - jako byste tu měli válečnou poradu."
"Nebo hádku," řekla Lola Stragueová s úsměvem.
"Můžete mi říct, co udělali s paní Hardistyovou?" zeptal se Harley Raymand.
"Podal jsem žádost o přezkoumání oprávněnosti vazby. Teď s ní budou muset vyjít na světlo boží. Zahrabali ji asi někde poblíž, v nějakém menším městě ... Hledali jste tu něco?"
"Šel jsem ven hledat budík," řekl Harley.
"A našel jste něco?"
"Vůbec nic. Poslouchal jsem na spoustě míst - a s uchem až u země. Neslyšel jsem nic."
"Když jste ho našel prvně, bylo tikání slyšet zřetelně?"
"Ano. Jak se zdá, ten zvuk ze země procházel snadno. Bylo to dokonale slyšitelné."

Lola Stragueová se na Harleyho Raymanda pobaveně podívala. "Tak co?" optala se. "Povíte mu to?"
Raymand zasunul ruku do kapsy. "Když jsem hledal budík," řekl, "našel jsem kousek skla. Vypadá to, že je to úlomek z brýlí."
Mason uchopil střep mezi prsty, otáčel jím zamyšleně tam a zase zpátky a pak řekl: "Kde přesně to bylo, Raymande?"
Harley mu to ukázal.
Mason začal prohledávat průrvu ve skále, plnou jehličí. "Měli bychom dokázat najít i zbytek. Tohle je jenom půlka jednoho skla."
Pečlivě tu maličkou skalní strž prohledali. Potom Mason obrátil pozornost i k jejímu okolí. "To je moc zvláštní," řekl. "Předpokládejme, že ty brýle dopadly na skálu a rozbily se na kusy. Člověk by pak přirozeně čekal, že všude na zemi najde střípky. Jenže tady není vůbec nic, dokonce ani - počkejte vteřinku. Co je tohle?"
Spustil se na všechny čtyři a zvedl klínovitý úštěpek skla. "Vypadá to, že tohle je taky z rozbitých brýlí," řekl. "A jak to tak vypadá, je to jediný kousek, který tady okolo najdeme."
"Co s tím střepem, který jsem našel já?" zeptal se jej Harley Raymand. "Myslíte, že bych to měl oznámit?"
"Řekl bych, že to je dobrý nápad."
"Úřadu šerifa?"
"Ano. Jameson je docela slušný chlapík. Spojte se s ním. Můžete mu říct o tom kousku, který jste našel. A já mu zase povím o tom, který jsem našel já."
Lola Stragueová se zasmála. "Docela ráda bych se na vás přilepila a unavovala vás ještě chvíli, ale bude asi lepší, když se odporoučím. A protože jsem nic nenašla, nebudu taky nikomu nic říkat."
Mason se díval, jak se vzdaluje po stezce, a v koutcích očí se mu usadil drobounký úsměv. Potom se otočil k Harleymu Raymandovi a řekl: "Rád bych se tu ještě porozhlédl, a nejraději než se zešeří ... Kde obvykle parkují auta?"
"Řekl bych, že kde koho napadne," odtušil Raymand. "Jsem teď trošku z obrazu, ale než jsem odjel, jezdíval jsem sem na party - a lidi parkovali auta tam, kde našli kousek stínu. Na osmdesáti akrech se už můžete pěkně vyřádit, když chcete zaparkovat nějak originálně,"
Mason tu informaci chvíli trávil. "Když jsem tu byl dneska ráno, všiml jsem si, že zástupce šerifa zaparkoval pod támhletím stromem. Byl s autem jen tam a nikde jinde?"
"Ano. Později, po poledni, když ti z Los Angeles přijeli a odvezli tělo, stály vozy hned u verandy, na téhle straně."
Mason si obešel dům a prohlédl si stopy kol podél cesty, potom si zašel i za srub. "Tohle místo vypadá náramně."
"Pořádají se tady pikniky s opékáním na roštu," řekl Raymand. "Nebo se aspoň pořádaly - když jsem tu býval stálým hostem."
"Vypadá to," poznamenal Mason, "že tady odbočovalo auto - a nechalo dost výrazné stopy."
"To je pravda," souhlasil Raymand. "Stopy těchhle dvou kol jsou opravdu dobře vidět."
"Zadních kol," upřesnil Mason. "Vidíte, tady jdou křížem přes stopu ostatních dvou kol ... Nevíte, kdy tyhle otisky vznikly, Raymande?"
"Ne, nevím. Včera večer jsem se sem dostal už dost pozdě po setmění a - počkejte. Vím, že tu nebyly včera odpoledne, protože jsem obešel dům cestou k potoku. Jsem si téměř jistý, že kdyby tu tyhle stopy od auta byly, tak bych si jich všiml."
Mason přivřel oči a zamyslel se. "No nic, předpokládám, že policie to tu probrala důkladně ... Zajel jsem se jenom mrknout, jak se vám tu daří, Raymande. Kdyby se něco dělo, budu v hotelu."

IX.

RANČ MYRNY PAYSONOVÉ ležel asi tři kilometry nad místem, kde se od silnice oddělovala cesta ke srubu Blaneových. Kraj se v těch místech měnil ve zvlněnou náhorní rovinu s údolíčky zarostlými stromy a s několika jezery. V dálce lemovaly rovinu štíty hor zdvihající se až někam do výše dvou a půl tisíce metrů nad mořem.
Sem na náhorní planinu stíny hor nesahaly a bylo tu pořád dost světla ještě i tou dobou, kdy Mason zavedl vůz do brány s nápisem M pruh P a zahnul po klikaté, doslova zlatě se lesknoucí štěrkové cestě. Staromódní plot z dřevěných planěk vrhal dlouhé pruhované stíny. Brána visící žalostně nakřivo jen z jednoho závěsu bůhvíproč Masonovi připomněla unavenou tažnou kobylu držící se jen na třech nohách.
Ranč byla prostorná, staromódní budova, opryskaná a neomítnutá.
Mason zaparkoval auto, vyšel po třech schůdcích na trochu zpuchřelou verandu, a když nenašel zvonek, silně zaklepal.
Uslyšel, jak se uvnitř někdo pohnul. Potom se dveře otevřely a za nimi si ho zvědavě měřila atraktivní, asi třicetiletá žena.
"Slečna Paysonová?" zeptal se Mason.
"Paní Paysonová. Jsem vdova," opravila ho. "Půjdete dovnitř?"
Bylo vidět, že pečuje o svou postavu, pleť, ruce i tmavé vlasy. Nos měla možná až trochu moc ohrnutý nahoru. Ústa potřebovala make-up opravdu jen k tomu, aby rty vypadaly o vlásek tenčí. Oči se dívaly živě, šibalsky, s trochu pobaveným výrazem, a bylo na první pohled vidět, jak ji zajímají lidé i věci.
Mason přijal pozvání, vešel dovnitř a při tom jej napadlo, že to může být právě tenhle živý zájem, co je na téhle ženě tak fascinujícího. Nebyla to hladová zvědavost mládí ani nenasytnost dobrodruha, spíš zájem někoho, kdo už získal jistou perspektivu, ztratil všechny obavy z toho, že by se mu snad mohly události vymknout z rukou, a je upřímně zvědavý na to, co mu život ještě nabídne nového.
"Nemáte trochu strach, když jste tady tak sama?" zeptal se Mason.
"Z čeho?"

"Z cizích lidí."
Zasmála se. "Nevzpomínám si, kdy jsem se naposled něčeho bála ... a kromě toho sama nejsem."
"Ne?"
Pokynula hlavou. "Pár desítek metrů odtud je domek, kde bydlí tři nejtvrdší honáci s nohama do O, jaké si dovedete představit. A nejspíš jste taky přehlédl psa pod stolem."
Mason se podíval důkladněji. To, co zpočátku vypadalo jako temná skvrna, se při bližším zkoumání ukázalo být chundelatým tvorem, který sledoval všechno dění pozornýma, upřenýma očima.
Mason se usmál. "Beru tu poznámku o tom, že jste sama, zpátky."
"Spooks nevypadá zrovna na výstavu," řekla, "ale je to přímo žijící důkaz pravdivosti přísloví, že tichá voda břehy mele. Nikdy nevrčí ani neštěká, ale můžete mi věřit, pane Masone, že by stačil můj nenápadný pokyn a vyletí jako ocelová pružina."
"Tak vy víte, kdo jsem?" zeptal se Mason.
"Ano. Viděla jsem vaši fotografii v novinách a dvakrát třikrát mi vás ukazovali v nočních podnicích ... Nejspíš se mě chcete vyptat, co jsem viděla, když jsme s Rodem byli včera ve městě."
Mason přikývl.
Usmála se. "Obávám se, že vám velkou radost neudělám."
"Proč?"
"V první řadě proto," řekla pomalu a zřetelně, "že s tou ženou soucítím. A soucítím s ní velice. A potom i proto, že mě nezajímalo, co drží v ruce. Fascinovalo mě, co jsem viděla na její tváři."
"A copak jste jí viděla na tváři?" zeptal se Mason.
Znovu se usmála. "Je mi docela jasné, že tohle není žádný pádný důkaz, pane Masone. Soud by mi ani nedovolil o něčem takovém vypovídat, viďte? Jak by to nazvali? Nepodložená domněnka?"
Mason se pousmál. "Tady nejste u soudu - a mě to, co jste viděla na její tváři, zajímá náramně. Nevím ani proč, ale zajímá mě to víc než vědět, co držela v ruce."
Myrna Paysonová nakrčila obočí, jako kdyby se snažila vyvolat nejasné vzpomínky a učinit je jasnějšími. Potom náhle řekla: "Ale já jsem vám ani nenabídla nic k pití! Pěkná nevychovanost!"
"Není třeba," řekl Mason, "aspoň ne teď. Opravdu mě moc zajímá, co jste viděla na tváři Milicent Hardistyové."
"Nebo cigaretu?"
"Mám vlastní, díky."
"No dobře, tak podívejte," řekla paní Paysonová zamyšleně, "jak bych vám to popsala ... byl to fascinující výraz, výraz ženy, která našla sebe samu, která se dobrala k rozhodnutí a něčeho se vzdala."
"To zní dost jednoznačně a promyšleně."
"Vážně?"
"Z toho, co jsem zatím pochopil, by vyplývalo, že paní Hardistyová byla naprosto hysterická a citově rozháraná."
Paní Paysonová zavrtěla hlavou. "Ani nápad."
"Víte to jistě?"
"Pane Masone, když jde o čtení výrazů z cizích tváří, má každý svůj vlastní názor a způsob, jak je vykládat, ale já se o tváře a city zajímám speciálně. Když jsem pozorovala paní Hardistyovou, udělala jsem si velmi jednoznačnou představu. A ta je taková, že o ní u soudu nic povídat nebudu."
"A mně o ní říct můžete?" zeptal se Mason.
"Jste její advokát?"
"Ano."
Paní Paysonová se na chvilku zamyslela a pak řekla: "No dobrá, myslím, že vám to říct můžu ... pokud je tu nějaký důvod, proč bych to udělat měla."
"Je," ujistil ji Mason. "Úřady paní Hardistyovou někam zahrabaly. Nemůžu se s ní spojit. A to ji mám hájit proti obvinění z vraždy."
"Víte, pane Masone," řekla paní Paysonová, "až vám to řeknu, asi se mi vysmějete."
"Proč?"
"Protože si řeknete, že není možné, aby se někdo z letmého pohledu na tvář druhého člověka dozvěděl tolik o jeho problémech a jeho rozhodnutích."
"Slibuju, že se smát nebudu," řekl Mason. "Můžu se usmívat, můžu pochybovat, můžu se vyptávat dál - ale smát se nebudu."
"Beru vás za slovo - a řeknu vám o paní Hardistyové. Měla výraz ženy, která se probouzí, která konečně a jednoznačně došla k rozhodnutí, k rozhodnutí odstranit ze svého života něco starého a začít něco nového. Ten výraz jsem viděla už dvakrát třikrát předtím. Byla jsem ... prošla jsem tou zkušeností jednou sama. Vím, jak to vypadá."
"Jen dál," řekl Mason, když si všiml, že zaváhala.
"Pane Masone," řekla, "povím vám něco, co nemůžete použít jako důkaz. Není to nic jako otisk prstů nebo tak něco. Jestli to někomu povíte, vysměje se vám, ale berte jako názor ženy, která ví něco o životě, že Milicent Hardistyová sem nahoru jela zabít svého manžela. Vyrazila s jasným rozhodnutím zavraždit ho. Pravděpodobně ne kvůli tomu, jakou bolest způsobil jí, ale kvůli tomu, že ublížil někomu jinému. Přijela a div že ho opravdu nezabila. Možná na něj dokonce vystřelila a minula ho. A potom si uvědomila plný dosah toho, co málem udělala, došlo jí, co ta zbraň, kterou drží v ruce, doopravdy znamená. Přestal to pro ni být prostě jen prostředek, jak ze svého života odstranit Jacka Hardistyho, a stal se z toho klíč, který zamyká dveře její cely ve vězení. Z té zbraně se stal symbol její svázanosti zákonem, něco, co ji uvězní v cele, dokud z ní nebude stará žena, dokud láska neopustí její život navždy. Najednou to v ní vzbudilo silný

odpor a chtěla se jí zbavit. Měla z ní hrůzu. Chtěla ji odhodit tak daleko, aby ji už nikdy v životě neviděla. A potom jít k muži, kterého miluje. A bez ohledu na následky, na drby, na konvence chtěla s tím mužem žít ... A teď se můžete začít smát, pane Masone."
"Nesměju se. Dokonce se ani neusmívám."
"To je všechno, co vím," ohlásila paní Paysonová.
"Nazvala byste to výsledkem ženské intuice?"
"Nazvala bych to výsledkem aplikované psychologie, znalosti povah, kterou člověk získá, když si něco prožije - což je můj případ."
Mason neodolal a zeptal se ještě na jednu věc. "A co slečna Stragueová?"
"Co s ní má být?"
"Co jste vyčetla z výrazu její tváře?"
Paní Paysonová se zasmála. "Pomůže vám to vyjasnit případ paní Hardistyové?"
"Mohlo by."
"Lola Stragueová," řekla paní Paysonová, "je výborné děvče. Je taková čerstvá, milá - a rozmazlená. Visí na svém bratrovi - a ten zase uctívá i zemi, po které kráčí ona, a hlídá ji.
O mně si myslí, že jsem dobrodružka; je zamilovaná do Rodneyho Beatona; myslí si, že s ním mám nějaké záměry. Je v tom svém dívčím žárlení trochu amatérská - a taky trochu pokrytecká. Začne žárlit, ale brání se to přiznat, dokonce i sama sobě. Snaží se být povznesená nad všechny malicherné city. A sama sobě namlouvá, že se jí to daří. A když si právě tuhle masku nasadí, hrozně mi to vadí, protože se z ní stává pěkný pokryteček. Ale je to velmi chytré děvče ... svým nezkušeným způsobem. Ať tak či onak, nemyslím si, že je ten typ ženy, se kterou by se Rodney Beaton oženil,"
"A co cítíte k Rodneymu Beatonovi vy?" zeptal se Mason.
Podívala se mu přímo do očí a zasmála se.
"No dobře, dobře," řekl Mason. "Na co bych se vás ještě mohl zeptat?"
"Mám pocit, že to i tak už berete dost z gruntu."
"Vyptal jsem se vás už na všechno, co mě napadlo. Mohla byste přísahat, že paní Hardistyová hodila ten revolver dolů do rokliny?"
"Nemohla bych přísahat, ani že vůbec hodila něco do nějaké rokliny. Myslím, že jsem viděla, jak mávla paží. Ani to bych neodpřísáhla. Pozorovala jsem její tvář. Už jsem vám řekla, že mě její tvář naprosto a dokonale fascinovala."
"A co Burt Strague?" zeptal se Mason.
"Co je zase s ním?"
"Co si o něm myslíte?"
Na chvilku zaváhala a potom zavrtěla hlavou.
"Nechcete mi na to odpovídat?" optal se Mason.
"Ale ne, kdepak," řekla. "Já jen, že ... na Burtu Stragueovi je něco, co mi nehraje. Má sesterský komplex. Je na ni silně vázaný a přitom je citově nestálý. Má prudkou, ničitelskou povahu; určitě je tím, co o sobě tvrdí, že je, ale ... ale je na něm něco, co mi ... "
"Nesedí?" zeptal se Mason. Zaváhala a hledala slova, která by vyjádřila její myšlenku.
"Ne, to ne," řekla. "Je tu něco, čeho se on sám bojí, čeho se bojí i jeho sestra, něco, s čím se perou, nějaká moc temná kapitola jeho minulosti."
"Proč si to myslíte?"
"Kvůli způsobu, jakým si pořád dává pozor, jako kdyby mu kdykoli mohlo z nepozornosti uklouznout slovo, které prozradí něco, co musí za každou cenu zůstat tajemstvím ... Vidíte, řekla jsem vám víc, než kolik jsem vám měla v úmyslu říct, a předpokládám, že víte proč."
"Proč?"
"Protože chci pomoct paní Hardistyové. Přála bych všem ženám, aby si uvědomily, o kolik lepší je odepsat všechna citová pouta a obrátit se k budoucnosti - pokud nějaká ještě je. Čas člověku proklouzává mezi prsty velmi nepostřehnutelným způsobem, pane Masone, v tom je celá ta tragédie. Když je vám sedmnáct, dvacítka je stáří. Když je vám dvacet, třicítka vypadá jako sešlost věkem a je strašlivě vzdálená. A čtyřicetiletá žena už musí skrývat svoje city, jinak se jí lidé smějí ... A je tu velmi zvláštní posun v hledisku. Když je vám třicet, berete třicítku jako zlaté období života; po čtyřicítce se na třicítku díváte jako na něco pořád tak trochu neopeřeného. Čas je šikovný zloděj."
"A jak se čtyřicetiletá žena dívá na čtyřicetiletého muže?" zeptal se Mason.
Paní Paysonová se usmála. "Jako někdo, kdo nemá šanci. Čtyřicátník si myslí, že je na vrcholu životních sil, a začíná pokukovat po dvacetiletých holkách. Myslí si, že ostatní muži po čtyřicítce jsou tak trošku pasé, ale on ne. On je ‚výjimečně zachovalý'. On je ten typ muže, který vypadá o deset let mladší."
Mason se na ni ušklíbl. "No dobře, a co muži po šedesátce a po sedmdesátce?"
Paní Paysonová se natáhla po cigaretě. "Řekla bych," oznámila s úsměvem, "že na to máte spoustu času."

X.

MASON našel Dellu Streetovou, jak čeká v hale hotelu.
"Haló," zavolala na něj. "Mám hlad jako vlk! Co s tím uděláme?"
"Najíme se," odtušil Mason.
"Prima. Je tu Paul Drake."
"Kde?"
"Nahoře ve svém pokoji. Dali mu pokoj hned vedle vašeho, se spojovacími dveřmi ... V hotelové restauraci se prý

dobře jí, prý je to jeden z nejlepších podniků ve městě."
"Můžeme se jít najíst," řekl Mason, "ale s jednou podmínkou."
"S jakou pak?"
"Že byl Jack Hardisty včera večer zabit před sedmou."
"Ale to je přesně doba, kdy byla tam nahoře Milicent. Vy prostě nechcete, aby byla vražda spáchána v době, kdy tam byla, že?"
"Jestli je to tak," řekl Mason, "tak je to smůla, ale nemůžu nic udělat. A jestli se to stalo později, je to taky smůla, ale udělat toho bude potřeba spoustu."
"A co?"
"Za prvé se budu muset spolehnou na svoje štěstí a věřit, že tou osobou, na kterou by se Milicent obrátila v zoufalých potížích, které naprosto a dokonale důvěřuje a která si nedávno pořídila docela nové pneumatiky, je rodinný lékař."
Della Streetová nad tím chvilku dumala a pak řekla: "Zní to logicky."
"Fajn. Běžte zavolat Vincentu Blaneovi. Snažte se, ať vaše otázka zní co možná nezávazně. Zeptejte se ho, který lékař v Roxbury by mohl vydat osvědčení, že Milicent je ve vážné nervové krizi způsobené rodinnou situací."
"A potom?" zeptala se.
"To je všechno. Jenom si jméno toho doktora zapište. Potom přijďte za námi do Paulova pokoje ... Už vyšly místní noviny?"
"Ano."
"Je tam něco o Milicent?"
"Ani řádka. Nepustili o zatčení ani tu nejmenší informaci."
"Ale o vraždě se tam píše?"
"To ano. Zrovna záplava informací tam ale není, jenom zpráva, trochu rozšířená a rozžvaněná ... jak se to v novinách dělá."
"Dobře. Běžte volat. Já skočím nahoru za Paulem."
"Chcete, abych volala ze svého pokoje - nebo z haly?"
"Z kabiny v hale. V ústředně by mohl být někdo zvědavý."
Della Streetová kývla a vydala se k telefonní kabině. Mason vyjel výtahem nahoru, odemkl si dveře svého pokoje, prošel spojovacími dveřmi a našel Paula Drakea, jak stojí před zrcadlem a zrovna dokončuje holení elektrickým strojkem.
"Ahoj, Perry," řekl Drake, vypnul strojek a naplácal si na tvář vodu po holení. "Co je nového?"
"Proto jsem tady, abys tohle řekl ty mně."
Drake si navlékl košili a začal si vázat kravatu.
"No?" zeptal se Mason.
Drake chvilku neřekl nic a soustředil se na to, aby uvázal uzel pečlivě. Byl vysoký, pružný, rozložitý a jeho vzhled se dokonale lišil od obvyklé představy o detektivech. V klidu jeho tvář vypadala podmračeně a jakoby bez zájmu; oči, kterým nic neuniklo, se přesto zdály být lhostejné ke všemu, co se kolem něj děje. Za maskou se ale skrývala logická mysl pracující rychle a s matematickou přesností.
"Tys mi teda pomoh," řekl Drake procítěně.
"O co jde?"
"Ta holka, Milicent."
"Co je s ní?"
"Řekl jsi mi, že ji mám najít, a že můžu zapomenout na všechna místa, kdy by byla k nalezení snadno. A pověsil jsi mi na nos bulíka, že se bude mluvit o tom, že je doma, ale že to je jenom fór pro poldy. Tak jsem na to poslal pár chlapů ... "
"Já vím," přerušil jej Mason. "Já jsem se nechal doběhnout hůř než ty."
Drake se na něj zadíval a snažil se v advokátových slovech najít nějaký skrytý význam. "Takže to nebyla vytáčka pro policii?"
Mason se maličko usmál.
"To's mě dostal," navázal Drake. "Já prohledávám všechny skrýše - a ona si je pěkně doma u tatínka, hezky hajá v posteli a hospodyně všem odpovídá: Ano, je tady, ale nesmím ji rušit."
"A taky že tam byla," řekl Mason.
"Přesně tak."
"No tak, Paule, občas si stěžuješ, že ti dávám příliš těžkou práci. Tahle byla lehká. Všechno, co bylo potřeba udělat, bylo zavolat k jejímu otci domů."
"Tak už mi takovýchhle lehkých víc nedávej, nebo se z toho zcvoknu."
"Cos dělal kromě toho?" zeptal se Mason.
"Myslím, že se mi podařilo trochu pohnout s tím nápadem s okresem Kern. Tamnímu na vládnímu by se trocha popularity hodila."
"Co dělá?"
"Zatím nic moc, ale špicuje uši a zajímá se. Myslím, že po tom skočí, pokud se nám povede najít v tomhle případu nějaký zajímavý detail ... Znáš to, lidi od novin mají rádi nějakou zajímavou nálepku, kterou můžou na případ připlácnout: případ Tygří ženy ... případ Bílého záblesku ... Hadí oči ... Možná bys mohl zkusit něco takového kolem toho zakopaného budíku. Potom by to místní noviny roznesly a myslím, že Kern by se do toho pustil."
"Kdy došlo k vraždě?" zeptal se Mason.
"To ti zatím říct nemůžu," řekl Drake. "Jeden z mých lidí na tom pracuje."
Mason se zakabonil. "Soudní lékař už musel vydat aspoň předběžnou zprávu."

"To je právě divné," řekl Drake. "Nepustili ven nic, co by svědčilo o tom, že nějaká předběžná zpráva už je. Vypadá to, že na tom případě je něco, co nesedí."
Mason přikývl.
"Netváříš se moc nadšeně, Perry," řekl Drake.
"Vždycky si dávám pozor, když v případu něco nesedí," řekl Mason. "Zažil jsem příliš advokátů, kteří se upnuli na jednotlivý fakt, který neseděl, a mávali s ním před porotou. A pak něco klaplo, ten fakt zapadl do úřední interpretace - a klient byl v háji."
Když Drake přemýšlel, vždycky se snažil dosáhnout naprostého tělesného uvolnění, o něco se opřel nebo se rozvalil do křesla. Tentokrát zabořil do křesla loket a po chvilce se posunul tak, že si seděl na ruce, loket měl zkroucený za záda a dlaní si podpíral bradu. "Já mám strach spíš z toho, že státní návladní si nebude moc všímat toho zakopaného budíku. Nebude to pro něj dost křiklavé. Jestli se na to vykašle, noviny to nezachrání."
"Mám pocit, že bych asi měl jednu pěknou teorii o tom budíku, Paule," řekl Mason.
"Dej mi teorii, která bude aspoň trochu držet pohromadě, a já ti předvedu, co s ní udělám."
"Slyšel's někdy o siderickém čase, Paule?"
"Co je siderický čas?"
"Hvězdný čas."
"Děláš si srandu?"
"Ne."
"Tak v čem se hvězdný čas liší od slunečního?"
"V tom, že hvězdy předběhnou Slunce za každý rok o den."
"Nerozumím ti."
"Země opisuje velký kruh kolem Slunce a za rok se vrací na místo, kde začala. Výsledkem je, že hvězdy vycházejí asi o dvě hodiny dřív za každý měsíc, což nám za dvanáct měsíců dělá čtyřiadvacet hodin. Astronomům tedy stačí mít hodiny, které se každý den předcházejí asi o čtyři minuty, a mají místo slunečního hvězdný čas.
Čas vlastně není nic než veliký kruh. Rozdělíš kruh, který má tři sta šedesát stupňů, na dvanáct hodin, a zjistíš, že ekvivalentem jedné hodiny je patnáct obloukových stupňů."
"To je na mě moc složité," řekl Drake. "Nechápu to."
"Jak se jednou do toho dostaneš," řekl Mason, "je to víceméně jednoduché. Já se ale snažím dojít k tomu, že astronomové tím, že používají siderický čas, mohou znát přesnou polohu jakékoli dané hvězdy v jakémkoli daném okamžiku."
"Jak?"
"Prostě dají každé hvězdě jistou časovou polohu na hvězdné obloze, která je známa jako pravý ascendent. A když znají pravý ascendent, podívají se na hodiny jdoucí podle siderického času - a můžou znát přesnou polohu hvězdy Tímhle způsobem pracují hvězdářské teleskopy. Udají polohu hvězdy v daném okamžiku, teleskop nastaví na přesný úhel, šířku najdou na jiném na stupně rozděleném kruhu, čemuž se říká ‚deklinace', podívají se do okuláru - a hvězda je tam."
"No dobře," ošklíbl se Drake, "hvězda je tam - no a co?"
"No a to je ten novinový titulek," řekl Mason.
Drake se zamyslel. "Já ti věřím, že to dává smysl, Perry, ale jen jestli tomu budou věřit ostatní. Proč si vlastně myslíš, že ten budík byl nařízený podle toho siderického času?"
"Podívej se na to takhle, Paule," řekl Mason. "Siderický čas se nutně musí sejít s občanským časem dvakrát ročně - jednou když ho přesně dojde, podruhé když na něj získá dvanáct hodin, což na dvanáctidílném ciferníku ... "
"Dobře, dobře," řekl Drake. "Tohle ještě chápu."
"Jedním z těch okamžiků, kdy se siderický čas shoduje s občanským čili slunečním časem, je rovnodennost, třiadvacátého září."
"A potom získává čtyři minuty denně?" zeptal se Drake.
"Přesně tak."
"Jenomže ten budík byl pětadvacet minut pozadu."
"Ne, pětatřicet napřed," řekl Mason s úsměvem.
"Nerozumím ti."
"Zapomněl jsi, že jsme o hodinu napřed. A protože náš válečný čas je o hodinu napřed před slunečním časem, budík opožďující se o pětadvacet minut za naším válečným časem je ve skutečnosti pětatřicet minut před slunečním časem... A to už je něco k zamyšlení."
"Tak tohle beru," řekl Drake. "Jestli se nám podaří spojit nějak tuhle vraždu s astrologií, a třeba i jenom s astronomií, rozkřikne se to tak, že po tom státní návladní z okresu Kern skočí jako slepice po flusu."
"Je to jenom nápad," řekl Mason. "Jenom reklamní trik pro noviny, ale dá jim to něco, čeho se budou moct chytit."
"Myslím, že to zabere," řekl Drake. "Kdy s tím můžu vyrazit do města, Perry?"
"Vlastně kdykoli."
Della Streetová zaklepala na dveře. "Všichni slušně oblečeni?" zahalekala.
"Pojďte dál, Dello."
Della Streetová vešla dovnitř, pozdravila ušklíbnutím detektiva, došla k Masonovi a vstrčila mu do ruky přeložený kus papíru.
Drake, který - jak se zdálo - se zájmem studoval něco na opačném konci místnosti, řekl: "Ty tu holku zničíš, Perry."
"Proč to?"
"Podívej, jak si ji vycepoval. Nevěří nikomu. Ty jí řekneš, aby sehnala nějakou informaci, ona ví, že budeš tady jen se

mnou - a napíše to na kus papíru a ten ti podstrčí."
Mason se zasmál a řekl: "Ona ví, že tvoje myšlení je úzce zaměřené, Paule. Nechce tě rozptylovat." A rozložil papír. Jméno, které Della Streetová pečlivě napsala na list vytržený ze zápisníku, znělo: Dr. Jefferson Macon, Roxbury.
"Chodějí řeči," utrousil Drake, "že Hardisty udělal v bance maňasa. Nejspíš mi o tom nebudeš chtít nic říkat, ale ... "
Zazvonil telefon.
"To bude asi někdo z chlapců se zprávou," usoudil Drake. Zvedl sluchátko, přiložil si je k uchu a řekl: "Haló," a potom se jeho tvář změnila v masku - prostě jen stravoval informaci, která pro ostatní přítomné nebyla zatím ničím než chraptivým kovovým zvukem vycházejícím co chvilku ze sluchátka.
"Víš to určitě?" zeptal se Drake protáhle. A potom, očividně ujištěn, že o správnosti informace nemůže být žádných pochyb, dodal: "Zůstaň, kde jsi. Možná ti za pět minut zavolám. Chci si to promyslet."
Zavěsil, otočil se k Masonovi a řekl: "Ve zprávě soudního lékaře se tvrdí, že Jack Hardisty byl zabit někdy po sedmé hodině, pravděpodobně kolem deváté. Krajní hranice se tam stanovují na sedm nula nula a deset třicet."
Mason zabořil ruce hluboko do kapes kalhot, chvíli usilovně studoval vybledlý vzorek na hotelové tapetě a potom najednou na detektiva vyštěkl otázku: "Byla kulka, která způsobila smrt, nalezena v těle, Paule?"
Otázka vrátila Drakeově tváři výraz, rozbila prkennou masku nezájmu, za kterou detektiv obvykle skrýval své myšlenky.
"Perry, jak jsi na to u všech čertů přišel?"
"Byla?" zeptal se Mason.
"Ne," řekl Drake. "To je právě to, co soudní lékař nemůže vysvětlit. A taky jeden z důvodů, proč zadržel vydání zprávy, dokud si všechno neověřil podruhé. Ten muž byl bezpochyby zabit kulkou, pravděpodobně ze zbraně ráže třicet osm. Kulka nepřeletěla tělem naskrz - a není tam!"
Mason pomalu kývl a zamyšleně informaci zpracovával.
"Netváříš se moc překvapeně," řekl Drake.
"A co bys chtěl? Abych se chytil za hlavu a křičel: No tohle?"
"Ale jdi!" řekl Drake. "Mě neoblafneš. Tys to věděl napřed."
"Proč si to myslíš?"
"Kvůli té tvojí otázce."
"Prostě jsem se ptal."
"Vsadil bych se, že ještě v žádném jiném případě vraždy ses mě na tohle nezeptal."
Mason neřekl nic.
"No dobrá," ucedil Drake, "v každém případě je z toho Milicent venku."
"Proč myslíš?"
"K vraždě přece došlo, až když od srubu odjela."
Mason zvolna zavrtěl hlavou. "Ne, Paule, není z toho venku; právě že je v tom až po uši. Je mi líto, ale budu muset vynechat večeři. Vezmi Dellu - oba na palmární účet."
"Občas míváš víc než následovánihodné nápady, Perry," řekl Drake.
"Řeknete mi, kde vás najdu, kdyby se něco dělo?" zeptala se Perryho Masona Della Streetová.
Přikývl.
"Kde?"
Advokát se neznatelně usmál.
"Rozumím," řekla Della.
"Ale já ne," zaprotestoval detektiv.
Della Streetová mu položila ruku na rameno. "To nevadí, Paule. Jde se na večeři - na palmární účet ... Zahrnuje večeře ve tvém pojetí i koktejl, Paule?"
"Když je na palmární účet, tak zásadně ano," řekl Drake. "I když Perry o tom pravděpodobně neví."
Mason se ušklíbl a vytáhl z kapsy skleněný střípek. "Tohle se ulomilo z brýlí, Paule," řekl a podal střípek detektivovi.
Drake jej otáčel mezi prsty sem a tam. "A co je s tím?"
Mason se vydal ke dveřím. "Za to tě přece platím, abys mi to řekl, Paule."

XI.

HLAVNÍ ULICE v Roxbury vypadala se svými vypnutými neony a tlumeným osvětlením, v němž postavy chodců působily rozmazaně, tak nějak nevhodně, jakoby plná stínů a neskutečná.
Perry Mason jel pomalu a počítal křižovatky, aby našel příčnou ulici, kterou hledal, pak náhle zabočil doprava, jel dál ještě asi o blok a půl a zastavil u okázalého domu s bílou štukovou omítkou a s červenou krytinou na střeše. Teď, když městské osvětlení zhaslo docela, byla cedulka před trávníkem, na které stálo DR. JEEFERSON MACON, sotva čitelná.
Mason vyběhl po schůdcích, našel knoflík zvonku a zmáčkl jej. Podsaditá žena středních let otevřela dveře a bez náznaku úsměvu řekla: "Doktor ordinuje večer od devíti do deseti."
"Rád bych s ním mluvil kvůli naléhavé soukromé záležitosti," řekl Mason.
"Máte vizitku?"
Mason řekl netrpělivě: "Povězte mu, že Perry Mason, advokát, s ním chce okamžitě mluvit."
"Počkejte tady, prosím," řekla žena, otočila se a pomalými, rozmyslnými kroky se vydala po chodbě. Pak otevřela dveře a zase je za sebou zabouchla tak silně, aby o jejím nesouhlase s jeho jednáním nemohlo být pochyb.
Mason stál a čekal asi minutu, když se vrátila. Došla k němu stále stejnými rozvážnými kroky - nohy ztěžklé, tvář kamenná.
Počkala si, dokud neuvedla své tělo do naprosto stejné polohy, jako byla ta, ve které ji Mason uviděl poprvé -

očividně to byla její nedobytná pozice pro jednání s návštěvníky. "Doktor vás přijme."
Mason ji následoval po chodbě, do dveří a pak do malého, knihami obloženého pokoje, v jehož středu se rozvaloval dokonale relaxovaný doktor Jefferson Macon ve velikém černém koženém křesle.
"Dobrý večer," řekl. "Posaďte se, prosím. Promiňte, že nevstanu. Moje povolání je tak náročné, že si musím ničit vlastní zdraví, když je zachraňuji druhým. Kdybych mel pacienta, který by žil tím způsobem, jako žiju já, řekl bych mu, že páše sebevraždu. Nakonec jsem se musel rozhodnout, že po každém jídle si dopřeju půl hodinky relaxace ... Prosím, povězte mi, co si přejete. Buďte stručný. A nebuďte zklamaný, pokud nebudu nijak reagovat. Navykl jsem si relaxovat dokonale a odpojit se od všech vnějších záležitostí."
"Výborně," řekl Mason. "Jen do toho, relaxujte po libosti. Strávila tady u vás Milicent Hardistyová minulou noc celou - nebo jen její část?"
Doktor Macon na křesle dokonale strnul. "C-cože?"
Mason si jej prohlédl. Byl to muž blížící se ke čtyřicítce, štíhlý, s upřímným pohledem. Jeho tvář ale měla ten šedivý unavený nádech, jaký mívají lidé, kteří se přepracovávají natolik, že jsou blízko fyzickému zhroucení.
"Chtěl jsem vědět," zopakoval Mason, "jestli tu Milicent Hardistyová strávila celou noc nebo jen její část."
"To je drzost! To je podlá insinuace! Jak ... "
"Můžete na tu otázku odpovědět?" přerušil jej Mason.
"Jistě, ovšemže na ni můžu odpovědět."
"Tak jaká je odpověď?"
"Nevidím důvod, proč bych vám měl vůbec na něco odpovídat."
"Zatkli ji," řekl Mason.
"Zatkli ... Milicent? Myslíte tím, že úřady se domnívají - ne, to je absurdní!"
"Vy o tom nic nevíte?" zeptal se Mason.
"Jistěže ne. Ani mě nenapadlo, že by policie mohla být tak hloupá a udělat něco takového."
"Je tu několik nepřímých důkazů proti ní," řekl Mason.
"V tom případě si je museli špatně vyložit."
"Nenechte se rušit," řekl Mason a pokynul někam do závějí polštářů na křesle. "Lehněte si zase zpátky a uvolněte se. Já se jenom budu ptát. Vy si dál relaxujte."
Ale doktor Macon dál seděl prkenně jako pravítko.
"Všichni předpokládali," řekl Mason, "že k Hardistyho smrti došlo brzy zvečera. Nejspíš tak někdy deset patnáct minut před tím, než se docela setmělo. Nedávno ale soudní lékař vydal výsledek pitvy. Zdrželo se to proto, že musel všechno ověřovat dvakrát. Nález totiž nesouhlasil s tím, co policie považovala za prověřená fakta."
Doktor Macon si zamnul tváře špičkami prstů. "Můžu se zeptat, co se v té zprávě říká?"
"Smrt nastala mezi sedmi a deseti třiceti," řekl Mason. "Pravděpodobně v devět."
"Rozumím vám dobře? Řekl jste, že pravděpodobně kolem deváté večer?"
"Ano."
"V tom případě ... s tím Milicent nejspíš nebude moct být spojována."
"Proč?"
"Protože byla ... byla tou dobou už doma, ne?"
"Jak to víte?"
Doktor Macon se rychle vzpamatoval a řekl: "Nevím to. Jenom jsem se ptal."
"Kdy jste tam byl vy?"
"Kde?"
"Nahoře u Blaneovic srubu."
"Chcete říct, že já jsem tam byl?"
Mason přikývl.
"Obávám se," řekl doktor Macon poněkud pohrdavě, "že jsem docela nepochopil, co máte s případem společného, pane Masone. Jistěže vím, kdo jste. Rád bych se s vámi sešel za poněkud příznivějších - řekl bych i poněkud přátelštějších - okolností; ale teď mám rozhodně pocit, že štěkáte na špatný strom. Vím toho ovšem dost o psychologii, abych ocenil vaši techniku křížového výslechu, kdy bez varování pokládáte nic netušícímu svědkovi šokující otázky, ale ... "
Mason ho přerušil a řekl, i když ne zrovna procítěně: "Můžu se mýlit."
"To jsem rád, že to říkáte."
"Ale to, jestli se mýlím nebo ne," pokračoval Mason, "záleží na pneumatikách vašeho vozu."
"Co tím myslíte?"
"U Blaneova srubu zanechalo otisky nějaké vozidlo. Nemyslím si, že by důležitost těchto otisků policii došla - aspoň zatím ne. Pánové z Los Angeles předpokládali, že je tam nadělali místní policisté. A místní policisty nenapadlo o nich přemýšlet."
"A co je s nimi?"
"Jsou to otisky nových pneumatik."
"A i kdyby, tak co?"
Mason se usmál. "Možná jste při své práci, doktore, zatím neměl příležitost ocenit význam opotřebovávání pneumatik, a tak jste tomu nepřikládal význam."
"Obávám se, že ne ... "
"Ale rozumíte. Hrajete o čas, doktore. Nedávno jste si pořídil dvě nové pneumatiky na zadní kola svého vozu.

Bezpochyby prostřednictvím servisu. A tam bude pěkný záznam o výměně, o záruce a tak. Já sám, když jsem viděl, že jde o otisky nových pneumatik, jsem se domníval, že půjde o policejní vůz. Když mi došlo, že policejní vůz to být nemůže, prostě jsem to začal probírat z jiných hledisek. Každý si dvě zbrusu nové pneumatiky pro své auto dovolit nemůže, víte."
"A tohle šetření vás dovedlo ke mně?"
Mason přikývl.
"Doufám, že si uvědomujete," řekl doktor Macon s chladnou zdvořilostí, "že jste vyslovil vážné obvinění."
"Žádné obvinění jsem nevyslovil - ale brzy na to dojde, pokud budete pořád uhýbat."
"Pane Masone, opravdu si myslím, že to je nevhodné."
"Jistě. Snažím se jen pomoct své klientce."
"A to je kdo, mohu-li se zeptat?"
"Milicent Hardistyová."
"Ona si vás najala?"
"Její otec."
"A ona je ... říkal jste, že ji obvinili ... "
"Z vraždy."
"Nemůžu tomu pořád uvěřit."
Mason se zadíval na hodinky. "Doktore, mám v devět hodin jistou schůzku. Čas utíká. Dostal jsem se sem vlastně zkratkou. Viděl jsem stopy dvou nových pneumatik a dovolil jsem si uvažovat hodně dopředu. Policisté na to půjdou metodičtěji. Nemohou si dovolit žádné legrácky. Udělají si asi odlitky stop pneumatik a prověří ve všech servisech záznamy o výměnách. A nakonec se dostanou až sem. Já prostě jenom vedu procesí."
Doktor Macon se nepohodlně zavrtěl. "Beru to tak, že cokoli vám svěřím, zůstane naprosto důvěrné ... pane právní zástupce."
"Zkuste hádat znovu."
"Chcete říct, že nebude?"
"Přesně tak."
"Ale já jsem si myslel, že jste řekl, že zastupujete Milicent Hardistyovou."
"Tak jest."
"Ale ... "
"Zastupuji ji a nikoho jiného. Cokoli, co mi řekne ona, je důvěrné; cokoli z toho, co mi řeknete vy, můžu buď použít, nebo nepoužít, přijde na to, co bude v jejím zájmu."
"Kdyby měla alibi na ... no, na dobu mezi sedmou hodinou večer a půlnocí, zbavilo by ji to nebezpečí, že bude spojována se zločinem?"
"Pravděpodobně."
"Víte ... " hlas doktora Macona se rozpil do poněkud váhavého ticha.
"Rozhodněte se konečně," řekl Mason.
"Rád bych vám vyprávěl jeden příběh," řekl doktor Macon.
"Byl bych radši, kdybyste odpověděl na jednu otázku."
Zavrtěl netrpělivě hlavou. "Musíte pochopit, co tomu všemu předcházelo, znát způsob, jakým se ta záležitost zrodila."
"Povězte mi rovnou o té záležitosti, když už se zrodila, a způsob si můžeme nechat na potom."
"Ne. To nemůžu udělat. Musím k tomu dojít svým vlastním způsobem, pane Masone. Trvám na tom."
Mason se znovu podíval na hodinky.
"Budu stručný," řekl doktor Macon. "Moderní lékař musí, když chce dobře sloužit svým pacientům, vědět něco o jejich citovém založení, něco o jejich rodinném zázemí, něco o problémech, se kterými se střetávají, o citových krizích, o ... "
"To všechno znám," řekl Mason. "Povězte mi o paní Hardistyové."
"Hned když ke mně přišla, jsem si uvědomil, že je v ní nějaký hluboko pohřbený nepokoj, nějaká trhlina v duševní harmonii. Měl jsem podezření, že jde o její domácí poměry."
"A ptal jste se na to?"
"Ne hned. Nejdřív jsem získal její důvěru."
"A pak?"
"Potom jsem se jí na to vyptal."
"A na co jste přišel?"
"To je důvěrné, pane Masone. Nemohu prozrazovat údaje, které mi pacient sdělí při stanovování diagnózy."
"Tak proč se o nich zmiňujete?"
"Protože chci, abyste si uvědomil, že toho vím o Milicent Hardistyové nesrovnatelně víc, než pravděpodobně víte vy."
Mason se pohodlně usadil v křesle a zapálil si cigaretu. "Víte toho tolik proto, že jste zkoumal stav její mysli v souvislosti se stanovením diagnózy?"
"Ano."
"Jen abyste se nepletl," řekl Mason. "Advokát toho ví o zkoumání cizích myslí jistě tolik co lékař. A navíc je k tomu lépe vybaven a vycvičen. Asi si to nebudete chtít přiznat. Ale na tom sotva záleží, především proto, že jsem zatím ani nedostal příležitost si s Milicent Hardistyovou promluvit.
Teď chcete kroužit okolo a vytáčet se, dokud nenajdete něco, čím byste mi zaimponoval, a pak mi hodláte namluvit to, co chcete, a zamlčet to, co nechcete, abych věděl. Jestli si myslíte, že takhle se z toho lehce dostanete, tak jen do toho. Bude to zřejmě trvat o chvíli déle, ale až bude po všem, budeme jeden druhému rozumět mnohem líp. Klidně začněte se

svým připraveným proslovem - až skončíte, já se to pokusím trošku ověřit,"
Doktor Macon se usmál. "Obávám se, pane právní zástupce, že podceňujete schopnosti zkušeného lékaře. Znám Milicent Hardistyovou mnohem lépe, než by ji kdo kdy mohl poznat pomocí toho, čemu vy advokáti říkáte křížový výslech."
Mason si vychutnával cigaretu a nic nekomentoval.
Doktoru Maconovi se postupně vracelo profesionální chování. S výrazem lékaře, který říká pacientovi právě jen to, co by pacient měl pro své zdraví vědět, a vynechává cokoli, co není nutné k tomu, aby pacient pochopil, o co jde, řekl: "Milicent Hardistyová se stala mou pacientkou. Měla ke mně naprostou důvěru. Svěřovala se mi. Dozvěděl jsem se její nejhlubší tajemství. Dokázal jsem jí trochu prospět. Aspoň to vám říct mohu, aniž bych prozrazoval něco důvěrného. Věnovala velmi mnoho pozornosti své kariéře a vážným životním záležitostem vůbec. Přehnané soustředění se na práci v ní vyvolalo skryté nutkání být středem pozornosti nějaké určité osoby - a to ne platonické pozornosti, ale sexuální přitažlivosti. Právě proto se neptala, dokonce ani v mysli, jaké jsou motivy Jacka Hardistyho, když ji začal soustředěně obletovat a vyvádět z rovnováhy. A i kdyby přemýšlela o jeho pohnutkách, pochybuji, že by ji poznání jeho dvojakosti zastavilo. Byla tak rozrušená myšlenkou, že má nějakého muže, který se jí dvoří, že ani nemohla jeho dvoření brát jako intelektuální rozptýlení, ale jako silnou citovou aktivitu.
Jack Hardisty byl dost mazaný, aby si to uvědomoval. Milicent byla dobromyslná. Dříve se snažila působit na druhé v intelektuální rovině. Jack Hardisty usoudil, že nejlepším způsobem, jak zapůsobit na ni, bude rozkolísat ji, dodat dvoření oheň a vášnivost. Zabralo to báječně,"
Mason si odklepl popel z konečku cigarety do Maconova popelníku a neřekl nic.
"Něco vám povím - když Vincent Blane uvedl Jacka Hardistyho do svého podniku, Hardisty se mu za to dobrodiní odvděčil tím, že zpronevěřil peníze." Doktor Macon se dramaticky odmlčel.
Mason sotva znatelně přikývl.
Doktor Macon byl viditelně zklamaný, že jeho informace nezpůsobila žádné překvapení. Na chvilku se zakabonil a potom řekl: "No ovšem, její otec vás přece najal. Přirozeně se vám s tím svěřil."
"Tak dál," řekl Mason.
Doktor Macon se na chviličku zamyslel a potom pokračoval ve vyprávění, tentokrát rychleji a jistěji. "Věděl jsem, že paní Hardistyová se blíží k rozhodující životní krizi. Věděl jsem, že je už dlouho nešťastná. Držela se, zachovávala zdání spokojenosti, protože nechtěla, aby vešlo v obecnou známost, že zájem Jacka Hardistyho o ni byl čistě finanční. Myslím, že takový postoj asi chápete."
Mason to nekomentoval.
"Včera pozdě odpoledne se nedostavila do mé ordinace na léčebné sezení, a tak jsem začal zjišťovat, jestli je v pořádku. Tím způsobem jsem zjistil, že její manžel odjel do Kenvale a odtud k horskému srubu patřícímu panu Blaneovi. Dozvěděl jsem se, že paní Hardistyová se vydala za ním. Obával jsem se, aby snad vlivem citové rozkolísanosti neutrpěla nervové trauma, které by mohlo trvale poškodit její nervovou a citovou rovnováhu."
"Co jste udělal?" zeptal se Mason.
"Vyrazil jsem hledat paní Hardistyovou."
"Kdy to bylo?"
"Raději bych to řekl po svém, pane Masone. Na otázky budete mít čas později. Měl jsem dojem, že chcete důkladněji poznat způsob mého myšlení," a doktor Macon se ledově usmál.
"Jen pokračujte," řekl Mason, "a omluvte mě. Vložil jsem se do toho jen proto, že čas utíká. Jestli chcete pokračovat v té své vyprávěnce tak, abyste si mohl být jistý, že je neprůstřelná, tak jen do toho."
"Není to žádná vyprávěnka," řekl Macon. "Pokud jste si snad všiml nějakých zaváhání, je to jen proto, že si nejsem jist, kolik vám toho mohu říct, aniž bych prozrazoval důvěrné údaje, a ... "
"Už o tom nemluvme," přerušil jej Mason. "Pokračujte. Co se stalo?"
"Jel jsem ke srubu najít paní Hardistyovou, to je vše."
"Našel jste ji?"
"Ano."
"Tak dál," řekl Mason. "Povězte mi to ... svým způsobem."
"Nenašel jsem paní Hardistyovou u srubu. Našel jsem ji v Kenvale. Myslím, že následovala svou neprovdanou sestru, která jela ve voze před ní."
Doktor Macon se na delší chvíli odmlčel. Tvář mu zářila uspokojením a oči triumfem. "Řekl bych, že to je tak všechno ... Našel jsem paní Hardistyovou ve vážném nervovém a citovém rozpoložení. Zůstala u mne přibližně do deseti hodin večer, dokud její nervy nezareagovaly příznivě na léčbu. Potom jsem ji zavezl zpátky do Kenvale, těsně před tím, než vešla do domu, jsem jí dal podkožní injekci a řekl jsem jí, ať jde hned do postele a pořádně se prospí."
"To je všechno?" zeptal se Mason.
"To stačí, ne? Vím, že byla u mne do deseti večer. Osobně jsem jí dal injekci a vím, že zanedlouho po tom musela usnout a prospat aspoň dvanáct hodin."
"Skončil jste?" zeptal se Mason.
"Ano, pane, skončil jsem."
"Tak dobře," řekl Mason. "Teď se pustíme do ověřování."
"Jen do toho."
"Mám pocit, že jste řekl, že jste se rozhodl jet ke srubu, abyste Milicent ušetřil zážitku, který by jí mohl pocuchat nervy."
"V podstatě ano. Jak už to u právníků bývá, s přesností medicínské terminologie jste si starosti nedělal, ale může být."

"A našel jste Milicent v Kenvale?"
"Ano."
"Kdy?"
"No ... počkejte ... myslím, že mohlo být ... člověk se za takových okolností na hodinky moc nedívá, víte, i když advokátům obvykle na přesném čase dost záleží,"
"Přibližně kdy?"
"No, bylo to někdy po šesté - snad kolem půl sedmé."
"Nebo možná před sedmou?"
"Myslím, že tak pozdě ne, ale můžu se mýlit."
"Ale před šestou ne?"
"Ne."
"A když jste odjel ze své ordinace hledat Milicent, věděl jste už, že má být u srubu?"
"Ano."
"Zmínil jste se, že tuto informaci jste získal z jistého konkrétního zdroje?"
"Ano, jistě ... Ověřil jsem si ji."
"Jak?"
"O tom vám nemohu nic říct."
"Proč?"
"Prozrazoval bych důvěrné informace."
"Čí?"
"To se případu netýká."
"Jde o pacienta?"
Doktor Macon se zamyslel. V očích se mu mihl krátký záblesk - a hned zase zmizel. "Ano. Ta informace pocházela od jednoho pacienta."
"A vy jste si uvědomil, že když je paní Hardistyová u srubu proto, že je tam i Jack Hardisty, skrývá se v tom jisté nebezpečí."
"Co myslíte tím nebezpečím? Musíte mluvit jasněji, pane právní zástupce. Myslíte nebezpečí pro zdraví mého pacienta - nebo fyzické nebezpečí, nebo ... "
"Řekněme tedy, že bylo pro zdraví vaší pacientky nebezpečné být tam nahoře u srubu."
"Ano."
"Jak je v tom případě možné," řekl Mason s úsměvem, "že když jste ji v Kenvale našel, místo abyste ji okamžitě odvezl od srubu co nejdál, vzal jste ji hned zpátky k tomu srubu?"
Doktor Macon sevřel rty. "Nic takového jsem neřekl."
"Ale já to říkám."
"Nemyslím, že by to byl korektní závěr z toho, co jsem řekl."
"Nejen že to je korektní závěr z toho, co jste řekl, navíc je to jednoznačně doloženo otisky vašich pneumatik. Váš vůz byl u srubu."
"Ty otisky jste neidentifikoval. Dokonce jste ani neviděl moje auto."
"Pořád uhýbáte," řekl Mason unaveně. "Byl jste vozem u srubu, nebo nebyl? Vzal jste Milicent poté, co jste ji našel v Kenvale, ke srubu, nebo nevzal?"
"Na tuto otázku nejsem povinen odpovídat."
"Nejste povinen mi odpovídat vůbec na žádné otázky," řekl Mason. "Jenže právě na tohle se vás brzy bude ptát policie."
"Je tu slušná šance, že ke mně policie vůbec ani nepřijde."
"Asi tak jedna k milionu."
"Nesouhlasím s vámi."
"Na tom pramálo záleží, jestli se mnou souhlasíte nebo ne. Budete vyzván, abyste na tuhle otázku odpověděl. Máte úplnou pravdu, já nemám vůbec žádnou pravomoc nutit vás k odpovědi. Znamená to, že máte strach v tomto okamžiku na ni odpovídat?"
"Prostě jen odmítám odpovědět na tuto otázku."
"Proč? Protože odpověď by vás inkriminovala?"
"Nic vám nebudu vysvětlovat. Prostě jen na tu otázku nemusím odpovídat a také to odmítám, to je všechno."
"O to se s vámi nehádám. Přirozeně ovšem, pokud se bojíte odpovídat na otázky, dává mi to volnost činit vlastní závěry."
Doktor Macon si nervózně podrbal zátylek. "Zavezl jsem tam Milicent z jistých důvodů - z důvodů souvisejících s jejím zdravím. Byla to součást léčby, kterou jsem pro ni připravil. Myslím, že chápete, pane právní poradce, že jakmile řeknu tohle, není na zemi moci, která by ze mne vymámila, jaká léčba to byla nebo proč jsem ji považoval za vhodnou."
"Nemyslím, že by lékařské právo na tajemství bylo tak všeobsáhlé," řekl Mason, "ale na chvíli můžeme tuhle otázku opustit. Přirozeně její hodnověrnost závisí na faktu, že jste její lékař a že toto prohlášení činíte jako takový."
"Přirozeně."
"Jak dlouho jste už do ní zamilován?" zeptal se Mason.
Doktor Macon sebou viditelně trhl a potom, pokoušeje se znovu získat rovnováhu, řekl: "Myslím, že je určitá hranice a že takové pomlouvačné a urážlivé otázky ... "
"Ale milujete ji, nebo ne?"

"To se netýká ... "
"Právě že týká, doktore," řekl Mason klidně. "Tou svojí vyprávěnkou jste se dostal do postavení, v němž se musíte spoléhat na svou profesionální imunitu, když se chcete vyhnout odpovědím na otázky. Jinak řečeno, musíte prokázat, že co jste dělal, dělal jste jen jako její lékař.
A jakmile postavení milence nahradí postavení lékaře, bude po lékařově imunitě proti otázkám."
"Tuhle záležitost přenecháme policii," řekl doktor Macon důstojně.
"Dobře," navázal Mason. "Vrátíme se k vašemu příběhu a k mému ověřování. Tvrdíte, že jste dal paní Hardistyové podkožní injekci, po které musela usnout?"
"Ano."
"Za jak dlouho se musel projevit účinek?"
"Za několik málo minut,"
"Za deset minut?"
"Ano, to by už byl účinek znatelný."
"Během půlhodiny by usnula?"
"Rozhodně."
"Nemohla předstírat, že jde spát, vstát, dát si pořádně silnou kávu nebo kofeinovou tabletu a ... "
"Rozhodně ne," přerušil jej doktor Macon.
"A vy jste jí tu injekci dal těsně předtím, než vešla do domu?"
"Ano."
"Jednal jste jako její lékař?"
"Jistě, jak jinak."
"Ne jako její milenec?"
"Pane Masone, byl bych vám vděčný, kdybyste ... "
Mason jej umlčel zdvižením ruky.
"Pokud nechcete, nemusíte na otázky odpovídat, doktore. Prostě je jen přejdeme."
"Je to urážlivá otázka a já odmítám odpovídat na takové úrovni - ale právě jen na ní."
"Dobře. Dal jste jí tu injekci, když seděla v autě, předtím, než vešla do domu."
"Ano."
"Jak dlouho máte vlastní praxi, doktore?"
"Něco přes dvacet let."
"A dal jste za tu dobu vůbec někdy pacientovi injekci za podobných podmínek?"
"Co tím myslíte?"
"Kdybyste postupoval jako její lékař - a jen jako její lékař -, přirozeně byste vešel s pacientkou dovnitř. Nakázal byste jí, aby se sama nachystala ke spaní. A až by byla v posteli, teprve pak byste jí dal injekci. Potom byste několik minut počkal, abyste si byl jistý, že podkožní injekce zabrala, a než byste opustil dům, ještě byste někomu zanechal pokyny, jak se má o pacienta starat."
Doktor Macon se očima vyhnul advokátovu pohledu.
"Tohle povídání o tom, jak sedíte s nějakou ženou v autě před domem, dáte jí injekci, řeknete jí, ať jde na kutě, a pak jedete pryč, zavání něčím uspěchaným, něčím tajnůstkářským, něčím, co není zrovna obvyklé."
"Vzhledem k okolnostem jsem usoudil, že bude lepší dát jí injekci tímto způsobem. K rozhodnutí jsem došel na základě symptomů - a odmítám se na to téma bavit."
"A nebyl tu spíš ten důvod, že jste nebyl v domě Blaneových vítán?"
"Vlastně ... myslím, že pan Blane nesouhlasil s tím, že jsem lékařem jeho dcery."
"Proč?"
"To vám rozhodně nemohu říct."
"Nebylo to proto, že by měl nějaké pochyby o vaší odborné kvalifikaci?"
"To jistě ne."
"V tom případě musely být příčinou osobní vztahy, které se mezi vámi vytvořily"
"Raději bych se o tom nešířil."
"To chápu ... Tak se podívejte, doktore. V té vaší povídačce je dost děr, abyste se mohl začít pěkně potit, a já si dovedu představit ještě i tucet dalších směrů, z nichž by se dalo zaútočit."
"Vy nevěříte tomu, co jsem vám řekl?"
"Tomu se věřit nedá. Je to nepřesvědčivé. Protiřečí si to. Prostě to neudržíte. Nemůžete vysvětlit, proč jste ji zavezl ke srubu nebo proč jste jí dal tu injekci ve voze."
"To taky nemusím."
"Mně jistě ne, ale jestli vykládáte něco, co má chránit Milicent, mělo by to držet pohromadě."
"Proč si myslíte, že jsem to říkal, jen abych chránil Milicent?"
"Protože korektní závěr z toho všeho zní takto: potkal jste Milicent; jel jste s ní ke srubu, protože jste věděl, že je tam Hardisty; oba jste chtěli Hardistymu něco oznámit; Hardisty byl zabit kulkou z Milicentina revolveru, kterou vystřelil někdo z vás dvou; potom jste vyjmul kulku z Hardistyho těla, aby se stopa nedala sledovat k Milicentinu revolveru."
"Absurdní!"
"Dobrá, tak to tedy zkusíme z jiného úhlu. Milicent Hardistyová dorazila ke srubu. Potkala tam svého manžela. Pohádali se. Obvinila jej ze spousty věcí a naléhala, aby jí vrátil peníze a obligace, které vzal v bance. Odmítl. Hrozila mu zbraní. Došlo ke rvačce o revolver. Jack Hardisty byl zasažen, ale smrt nenastala okamžitě. Milicent začala zděšeně utíkat po

silnici od srubu, sotva věděla, co dělá. Cestou ji potkala její sestra Adéla. Milicent v panice někde ukryla zbraň - nebo ji zahodila. Adéla to viděla ... Jack Hardisty byl těžce raněn. Milicent a Adéla jej uložily do postele. Potom celé zoufalé zavolaly vám. Vy jste honem dojel ke srubu, prohlédl jste Hardistyho a zjistil, že už je mrtev. Zemřel někdy mezi okamžikem, kdy jej uložily do postele, a vaším příjezdem. A vy jste z lásky k Milicent udělal všechno, aby se vražda stala beznadějně nepochopitelnou. Svrhl jste Hardistyho vůz ze srázu. Kulku, která způsobila smrt, jste pomocí svých chirurgických nástrojů vyňal a postaral jste se, aby nikdy nebyla nalezena. Adéla v tom ostatně figurovat mohla, ale nemusela. Pravděpodobně v tom zapletená byla. Vy jste měl v úmyslu popřít, že byste věděl cokoli o tom, co se stalo, nebo že byste s tím byl jakkoli spojen. Jenže skutečnost, že jsem vás našel podle těch otisků pneumatik, vámi strašlivě otřásla ... A teď se, doktore, podíváme, co mi na tohle řeknete."
Doktor Macon se trochu posunul v křesle a neřekl nic.
V té chvíli se ozvalo uctivé zaťukání. Žena, která vpustila dovnitř Masona, otevřela dveře a řekla omluvně: "Omlouvám se, že vás vyrušuju, pane doktore, ale pan Jameson a pan McNair se vás na něco chtějí přeptat."
"A je to tady," řekl Mason doktoru Maconovi. "Jameson je zástupcem šerifa v Kenvale a Thomas L. McNair je zástupce státního návladního. Jak vidíte, doktore, nedali vám tolik času, jak jste si myslel ... A teď mi něco řekněte. Jestli Milicent Hardistyová vypálila kulku, která zabila jejího manžela, třeba náhodně nebo v sebeobraně, nebo prostě proto, že on byl krysa, která si o zabití říkala, teď je chvíle, abyste mi to řekl, a já se postarám, aby měla u soudu slušné šance. Jestli se pokoušíte ji krýt, jestli si myslíte, že si můžete pohrávat se zákonem a dostat se z toho, tak vám říkám, že jí jenom pověsíte na krk vraždu prvního stupně ... Povídejte,"
"Nemám strach ze zákona, pane Masone," řekl doktor Macon.
Advokát si jej pečlivě prohlížel. "To je na vás lékařích nejhorší. Vychovali vás ke spoléhání se na vlastní síly. A vy si myslíte, že když můžete pacientům radit, jakou mají držet dietu, můžete jim radit ve všem. Advokáta by nenapadlo, že by mohl někomu ušmiknout apendix. Zato vy klidně berete na sebe plánování obrany Milicent proti obvinění z vraždy - a já si myslím, že to je mizerná obrana."
Doktor Macon řekl s chladnou profesionální důstojností: "Nemám co dodat k tomu, co jsem vám vyprávěl, pane Masone, a nic na tom nechci opravit. Uveďte pány, Mable."
"Ještě chvilku," řekl Mason. "Ještě chvilku! Pojďte sem, Mable, a zavřete ty dveře."
Chvilku váhala, ale potom poslechla.
"Jestli mě tu ti dva najdou," řekl Mason, "rovnou vás ukřižují. Skutečnost, že jsem s vámi mluvil, si jistě vyloží tak, že vás za mnou poslala Milicent nebo Adéla. Je tu jiný východ?"
"Z téhle místnosti ne. Kde čekají, Mable?"
"V hale - a myslím, že se jim nebude chtít čekat dlouho."
"Povězte jim, že doktor má napilno s jedním akutním případem," řekl Mason. "Ze se s nimi sejde, jakmile dokončí ošetření." Potom se otočil k doktoru Maconovi. "Zafačujte mi hlavu, doktore. Nechtě volné jedno oko, ať vidím, co se děje. Zavěste mi ruku do šátku, pocákejte mě dezinfekcí, ale hlavně to načasujte tak, abych se s nimi potkal v chodbě."
Doktor Macon pokývl hospodyni a řekl Masonovi: "Rozvažte si kravatu a rozepněte si košili."
Lékařovy ruce kmitaly rychle, obratně a cílevědomě. Obvázal Masonovi hlavu, dal mu do závěsu levou paži, nastříhal ze široké lepicí pásky úzké proužky, rozetřel antiseptikum.
"V pořádku?" zeptal se Masona.
Masonův hlas zpod všech těch obvazů zněl podivně zdušeně. "V pořádku, doktore. A varuju vás naposledy - nepokoušejte se ji krýt. Nezvládnete to."
Ale doktor Macon už zase zářil sebedůvěrou. "Zvládnu tu situaci bez problémů," řekl. "Zapomněl jste uvážit jednu věc, pane právní poradce, a to že lékaři jsou zvyklí zachovat si v krizi rozvahu."
Než mohl Mason odpovědět, otevřel doktor Macon dveře kabinetu a řekl nahlas: "Uveďte pány, Mable."
Mason vyšel s kloboukem v ruce ven a lehce se schýlil, aby jej nepoznali podle postavy.
Jameson a McNair ho minuli a drželi se hezky při zdi, aby mu nezavadili o paži. Bylo vidět, že mu sotva věnovali pohled.
Mason uslyšel, jak doktor Macon za jeho zády říká: "Dobrý večer, pánové, co pro vás mohu udělat?"
Hospodyně Masonovi otevřela domovní dveře.
"Na shledanou," zahuhlal advokát.
Žena mu neodpověděla a štítivě zabouchla dveře, ještě než přešel přes verandu.

XII.

PAUL DRAKE čekal na Masona v hale hotelu Kenvale. "Zjistili jsme, kde je Adéla Blaneová, Perry."
"Kde?"
"V hotelu San Venito v Los Angeles. Našli jsme ji - a zase ztratili."
"Jak to?"
"Najít ji bylo snadné," řekl Drake. "Stačilo si to obejít. Prošli jsme všechny garáže tady. Nenašli jsme nic. Ani jsme nic nečekali. Tak jsme udělali totéž i v Roxbury a našli jsme její auto odstavené v garážích ACME. Jsou blízko autobusového nádraží. Zjistili jsme si, kdy tam vůz nechala, a pak jsme si začali prověřovat všechny linky, které odjížděly do půl hodiny po tom. Zjistili jsme, že žena odpovídající Adélině popisu jela do Los Angeles - a cestovala bez zavazadel. Poslal jsem na to pár lidí, kteří prošli všechny hotely poblíž konečné autobusu v Los Angeles. Měli jsme dobrý popis a vycházeli jsme z předpokladu, že byla pořád bez zavazadel, když se zapisovala. Nakonec moji lidé našli ten hotýlek. Je to sotva pět bloků od konečné autobusu. Zapsala se pod jménem Marta Stevensová."
Mason nakrčil obočí. "To jméno je mi povědomé, není to ... "
"Hospodyně," skočil mu do řeči Drake.

"Jasně ... Proč by se Adéla Blaneová zapisovala pod jménem hospodyně svého otce?"
"Nevím," řekl Drake. "Ale něco ti řeknu, Perry ... Marta Stevensová není jen tak nějaká domovnice. Té si nějak považují - jak Vincent Blane, tak děti. Mimochodem, dává Vincentu Blaneovi injekce."
"Jaké injekce?"
"Inzulín."
"Blane je diabetik?"
"Nojo. Potřebuje píchnout inzulín dvakrát denně. Přirozeně si ho umí vzít sám, když na to přijde, ale je daleko pohodlnější mít ještě někoho, kdo to umí ... a Marta to umí."
"Je ošetřovatelka?"
"Není. Milicent je, to ale víš ... nebo byla. Milicent ji to musela naučit ... Mimochodem, na co jsi přišel nového?"
"Na to, že právě někdo pořádně přilil olej do ohně," řekl pohotově Mason.
"Jak to?"
"Na tom papírku, který mi Della podala, než jsem odjel, bylo jméno doktora Jeffersona Macona, který bydlí v Roxbury."
Drake přimhouřil oči. "Milicentin lékař?"
"Ano."
Drake podrážděně luskl prsty. "Mělo mě to napadnout. Co tě k němu dovedlo, Perry?"
"Otisky nových pneumatik nahoře u srubu."
"Ho ho!"
"Je to jeden z těch klidných, schopných lékařů nebo chirurgů," řekl Mason. "Už od nějaké doby je do Milicent zamilovaný. Očividně ví až moc dobře, co se děje ... Dostal hlášku, že Hardisty je u srubu a že Milicent jede za ním, a tak se vydal za Milicent - a tvrdí, že ji potkal na kraji Kenvale. Tuhle část jeho tvrzení důkazy potvrzují. Já se ale bojím toho, že potom se asi vrátil ke srubu i s Milicent. Nejvíc mě znepokojuje, že Milicent mu musela poslat nějaký vzkaz - a možnost, že ten vzkaz nebyl zničen."
"Jak jsi na ten nápad se vzkazem přišel?" zeptal se Drake.
"Podle času. Kdyby mu Milicent telefonovala, že jede ke srubu, doktor Macon by se vším praštil, vyřítil by se za ní a dorazil by jen pár minut po ní. Takže jak to tak zatím vypadá, Milicent musela doktoru Maconovi poslat vzkaz. Někdo ho musel doručit - možná Marta Stevensová ... Kde je Della?"
"Nahoře."
Mason se rázně vydal k hotelovým telefonům, zavolal Dellu Streetovou a řekl: "Zrovna jsem přišel - a zas mizím. Ani slovo od Adély Blaneové?"
"Ne."
"Vydržte ještě. Kdyby zavolala, snažte se ji udržet někde vskrytu, dokud se s ní nesejdu. V případu se objevila nová věc. Nevypadá to dobře."
"Sešel jste se s tím doktorem?"
"Ano."
"Tak jo. Budu čekat tady,"
Mason zavěsil a přešel zase zpátky k Drakeovi. "Jak se tomu tvému člověku podařilo ji ztratit, když už ji jednou měl?"
"Adélu?"
"Ano,"
"Ale znáš to, Perry," řekl Drake. "Nemyslel si, že by na to mohla jít zchytra, ale zřejmé na to zchytra šla. Vyšla z hotelu a hledala taxík, ale toho mého člověka to prostě nenapadlo. Pověsil se asi dvacet třicet metrů za ni. Mířila ke stanovišti taxíků, jak se ukázalo. A najednou, jak přecházela přes ulici, přijel taxík, ona na něj zamávala, skočila dovnitř, naskočila zelená a byli pryč. Můj muž vlezl do soukromého vozu a požádal řidiče, ať taxík sleduje. Jenomže chlápek to viděl trochu jinak. Zajel k chodníku a začal se hádat. Tak on vyskočil ven a snažil se zastavit jiné auto, jenže tenhle si zas myslel, že je to přepadení, a začal volat policii. Než se to urovnalo, už nebylo ani pomyšlení Adélu Blaneovou najít ... V tomhle řemesle se takovéhle věci stávají ... Samozřejmě hotel pořád hlídáme. Neodhlásila se. Vrátí se."
"Já pořád nerozumím tomu s Martou Stevensovou," řekl Mason. "A to mě zneklidňuje."
"Chceš tu hospodyni najít," řekl Drake, "a zmáčknout ji?"
Mason přikývl. "Mám venku auto. Jedeme, Paule."

XIII.
PERRY MASON proklouzl s autem na parkovišťátko před rezidencí Blaneových.
"Vypadá to, že je tam tma," řekl Drake.
"Můžou být jen zatažené závěsy," poznamenal Mason a zatáhl ruční brzdu. "Každopádně to zkusíme."
Vyšli po dunících betonových schůdcích vedoucích na verandu. Zvonek se zevnitř domu rozezvučel přímo pohřebním tónem.
Mason a Drake na sebe mrkli.
Zazvonili ještě dvakrát, než se konečně vzdali.
"Asi má volno," řekl Drake.
"Hmm ... promluvíme si o ní s Vincentem Blanem."
"Kde ho chceš najít?"
"Vsadím deset ku jedné," řekl Mason, "že v bance v Roxbury je teď schůze vedení, Blane sedí u ředitelského stolu a mile a vlídně debatuje o řešeních, úmyslech, míře zavinění a tak."
"Chceš na něj skočit rovnou tam?"

"A proč ne?"
"Tak jo. Jedeme."
Zatímco jeli sotva šedesátikilometrovou rychlostí, která se na silnici mezi městy zdála být stejně nevhodná jako přítomnost třínohého grejhaunda na chrtích dostizích, Drake utrousil: "Pořád mi nesedí to, že se Adéla zapsala pod jménem Marty Stevensové. Proč si sakra jednoduše nějaké to jméno nevymyslela?"
"Napadají mě dva důvody," řekl Mason.
"Tak to o dva vedeš. Mě nenapadá ani jeden."
"Ten první je, že to Adéla udělala, aby se mohla později dohodnout s Martou Stevensovou, že kdyby se někdo vyptával, řekne, že tam opravdu byla ona."
"No, dejme tomu," řekl Drake, "ale že by mě to zrovna nadchlo ... "
"A ten druhý," navázal Mason, "je, že se někdo měl s Martou Stevensovou sejít v hotelu San Venito. Adéla o tom rande věděla a pokusila se Martu Stevensovou zastoupit ... Anebo tam prostě jen vydržet, dokud se tam Marta Stevensová nedostane."
Drake se nervózně zavrtěl v sedadle. "Tak tohle už něco je, Perry. Ten druhý důvod se mi zamlouvá mnohem víc. A vsadil bych se, že Marta Stevensová je právě teď na cestě do toho hotelu."
"Víš co, Paule?" řekl Mason. "Když už máš tohle tušení, zavolej z Roxbury k sobě do kanceláře. Pošli pár chlapů do toho hotelu a dej jim popis Marty Stevensové. Řekni jim, ať se na ni nalepí a pozorují, co se děje."
"Šlápni na to," řekl Drake. "To chvíli potrvá, než na to někoho seženou. Dobrých lidí do terénu není dneska tolik, aby ti stačilo lusknout prsty, když je potřebuješ."
Když se přiblížili k okrajům Roxbury, řekl Mason: "Když už jsme v tom, mohli bychom taky zajet k Hardistyho domu. Rád bych viděl, jak to tam vypadá ... Víš, kde to je?"
"Mám adresu," řekl Drake a začal lovit z kapsy blok. "Nebyl jsem tam osobně. Měl jsem spoustu práce s tím ostatním."
"Dobře, tak se tam koukneme. Ta adresa?"
"Ulice D, číslo 453."
"Tak se podíváme," řekl Mason, "jak jdou tady ulice po sobě. Nejspíš ty označené písmeny povedou severojižně nebo východozápadně ... Která ulice je tohle?"
Drake natáhl krk ven z okénka. "Nemůžu to přečíst. Na tabulku jde stín přímo z lampy."
"V přihrádce je baterka. Až pojedeme kolem další tabulky, tak ti zpomalím."
Drake popustil uzdu svému rozhořčení. "Tohle ornamentální veřejné osvětlení, kde jméno ulice visí na rameni lampy, to je přímo detektivův zlý sen. V noci se to jednoduše nedá přečíst. Zíráš na úplně černou cedulku proti světlu z lampy. V posledních pětadvaceti letech si tyhle krámy pořídila spousta měst. To je reklamních keců - tohle město je váš přítel, díky za příspěvek a přijeďte zas - a pak rozvěsí takové tabulky, že je cizinec jaktěživ nerozluští."
"Co takhle zajít na veřejnou schůzi městské rady a udělat menší proslov?"
"Jednou to udělám. Ale bude to větší proslov!"
"Prozatím bys mohl zkusit přečíst tuhle," poznamenal Mason a zpomalil.
Drake si zaclonil oči a potom řekl: "Není to k ničemu." Vzal si baterku, kterou mu Mason podal, a zamířil světlo na tabulku. "Jeffersonova," ohlásil.
"Dobrá. Takže zahneme doprava a podíváme se, odkud kam jdou ulice označené písmeny."
Příští ulice nesla označení A. Mason rychle projel ulicemi B a C a zahnul doleva do D. Drake s pomocí Masonovy baterky luštil domovní čísla.
"Tohle je blok začínající šestistovkovými čísly ... takže ještě dva. Asi v půlce bloku, po pravé straně ... Dobře, Perry, ale teď pomalu ... Vypadá to, že jsme přímo u toho. V oknech se svítí."
Mason zpomalil asi na třicítku, proklouzl kolem osvětleného domu a za rohem zahnul doleva.
"Chceš objet blok?" zeptal se Drake.
"Ano. Rád bych se na to podíval ještě jednou. Co si o tom myslíš, Paule?"
"Nemám ani páru. Světla svítí, závěsy jsou roztažené. Vidět je až do kuchyně, ale že by tam někdo byl ... "
Mason objel celý blok stále stejnou šnečí rychlostí. "To by mohla být past, Paule."
"Jestli nikdo není doma, tak se tu nebudeme motat," řekl Drake.
"Ale na druhou stranu," poznamenal Mason, "by se mohlo stát, že je tam Adéla Blaneová. Milicent Hardistyová by to být neměla; Jack Hardisty to být nemůže ... No nic, půjdeme se na to podívat."
"Slib mi, že nepolezeš dovnitř," zaprosil Drake. "Jestli nikdo není doma - a přitom je rozsvíceno a možná i odemčeno ... proč dobrovolně strkat hlavu do oprátky."
"Podíváme se, jak to tam vypadá," řekl Mason.
Zahnuli znovu za roh a byli zase na ulici D. Mason odřadil a zaparkoval u chodníku. Vypnul motor i světla - a oba na chvilku zůstali sedět ve voze a pozorovali dům.
"Venkovní dveře jsou na skulinku otevřené," řekl Mason. "Světlo prosvítá skrz ně ven."
"No jo."
"Samozřejmě se jenom mohlo stát, že se tu zastavil Vincent Blane. Měl by mít klíč."
"Říkám ti, Perry, že je to nějaká léčka."
"No tak se podívám aspoň na verandu."
"Slíbíš mi, že nepolezeš dovnitř?"
"Proč ta zdrženlivost, Paule?"
"Protože tě můžou obvinit, že tu hledáš nějaké důkazy, abys je mohl ukrýt. Perry, laskavě si uvědom, že se v tomhle případě plácáme pěkně ve tmě."

"To bych tedy řekl," souhlasil Mason, ale vydal se po schůdcích na verandu.
"Jsou vážně otevřené," řekl a zmáčkl knoflík zvonku.
Zevnitř domu se ozvalo zacinkání, ale nic se ani nepohnulo.
Drake, který nakukoval zepředu do oken, najednou řekl: "Perry! Podívej se na tohle!"
Mason došel k němu. Otevřeným oknem byl vidět masivní, starožitný mahagonový psací stůl. Šikmá psací deska byla sklopená a pod ní byla spousta otevřených přihrádek.
Rozbitý zámek psacího stolu mluvil za všechno. Kolem na zemi se válely papíry, které asi někdo vytahal z přihrádek, ve zmatku a spěšně je rozkládal, četl a odhazoval.
"A je to jasné, Perry," řekl Drake. "Pojďme odsud, dokud to jde."
Mason na chviličku zaváhal, dál stál u okna a pak řekl s očividnou nechutí: "Asi je to to nejrozumnější, co se dá dělat. Kdybychom to ohlásili na policii, určitě nás budou podezřívat, že jsme to udělali my a že jsme je zavolali, až když jsme našli a ukryli to, po čem jsme šli,"
Drake se otočil a pustil se dolů po schůdcích z verandy. Mason ještě chvilku váhal a pak strčil do dveří.
"Nedělej to, Perry," zaprosil Drake.
"Počkej chvilku, Paule," řekl Mason. "Něco mi tu nehraje. Za těmi dveřmi něco je. Něco, co se trochu prohýbá, ale dveře otevřít nejdou - je to člověk! Vidím nohy!"
Drake řekl až z druhého konce verandy: "No dobře, Perry, nedá se nic dělat. Jestli myslíš, tak zavolej poldům. Jen jim hlavně neříkej jména. Ať si přijedou a starají se sami."
Mason na chvilku zaváhal a potom se protáhl dovnitř.
"No jistě, jen do toho!" řekl Drake sarkasticky. "Nastav pěkně krček! Nech tam pár otisků. Asi na tom ještě nejsme dost špatně. Tobě to neuškodí, jestli najdeš pár mrtvolek, a až budu já žádat o prodloužení licence, stejně už na jednom vroubku navíc nesejde."
"Možná tu přece jen něco pro nás bude, Paule," řekl Mason a obešel tělo ležící za dveřmi.
Byl to muž, asi po padesátce. Hubený, s vystouplými lícními kostmi, širokými, přísnými ústy, rukama jako lopaty a dlouhými pažemi. Když Mason vešel do domu, dobře slyšel, jak pomalu a chraptivě dýchá.
"Podívej se, Paule," řekl Mason. "Není mrtvý, jen omráčený ... nevidím žádné stopy po kulce - počkej, tadyhle je zbraň."
Mason se nad ní sklonil. "Osmatřicítka s krátkou hlavní," řekl. "Cítím kouř po výstřelu. Vypadá to, že se tu střílelo ... ale opravdu nemá žádné zranění po kulce."
"Propánajána, Perry," řekl Drake, "pojď odsud. Zavoláme na policii, ať si s tím lámou hlavu oni."
Mason, který byl zcela zaujat snahou přijít na to, co se vlastně stalo, řekl: "Tenhle ptáček má na pásku pouzdro. Asi to je jeho zbraň. Možná střílel on a potom ho praštili ... Ano, tady na levé skráni má modřinu, Paule. Vypadá to na obušek nebo ... "
Ozvala se známá série hlubokých tónů, která se ozve vždycky předtím, než se houkačka pustí do obvyklého vysokého ječení. Krvavě rudé světlo přimrazilo Paula Drakea na verandě, proklouzlo kolem něj a zalilo červenavým přísvitem i vnitřek domu.
Drake málem zaúpěl: "To se dalo čekat!"
Nějaký hlas vyštěkl: "Vyjděte ven s rukama nahoře!"
Ozvaly se kroky. Paul Drake si pospíšil s vysvětlováním. Mason obešel nohy ležícího muže, aby ho bylo polootevřenými dveřmi vidět.
Dva muži, zřejmě místní policisté, napřahovali revolvery a baterky a snažili se drsným výrazem skrýt nervozitu. "Kdo je zas tohle?" zeptal se jeden z nich.
"Jsem Perry Mason, advokát. Mojí klientkou je Milicent Hardistyová. Zastavil jsem se tady, chtěl jsem se podívat, jestli není doma. Viděli jsme, že se tu svítí, a šli jsme na verandu. Když jsem se podíval dovnitř, zjistil jsem, že se tu něco stalo."
Druhý muž řekl polohlasem: "Jo, je to Mason. Už jsem ho jednou viděl."
"Jak dlouho tady jste?" zeptal se první policista.
"Jenom pár vteřin," řekl Mason. "Jen co jsme stačili nakouknout dovnitř. Zrovna jsme chtěli jít volat na policii."
"Vážně? Tamten zrovna šel dolů z verandy, když jsme na něj posvítili."
"Ovšem."
"Přece tu mají telefon, ne?"
Mason řekl otráveně: "A kdybychom ho použili, vynadali byste nám, že stíráme otisky."
"Co se vlastně stalo?" zeptal se policista.
"Nevím," řekl Mason. "Vypadá to, že toho muže někdo omráčil. A vedle něj leží na zemi revolver."
"Váš?"
"Rozhodně ne."
"Střílel jste?"
"Jistěže ne."
"Slyšel jste nějaké výstřely?"
"Ne. Nejsem si ani jistý, jestli k nějakým došlo."
"Někdo volal na stanici," řekl policista, "a tvrdil, že v Hardistyho domě se střílelo a že to vypadá na další vraždu."
"Kdy volal?" zeptal se Mason.
"Před sedmi osmi minutami."
Mason se vrátil zpátky k napůl otevřeným dveřím. "Nevšiml jsem si, že by byl zasažen kulkou," řekl, "ale má modřinu

na levé skráni."
Policisté nahnali Drakea dovnitř a teprve potom se podívali na bezvládné tělo.
"No ne, to je George Crane," řekl jeden z nich.
"Radši bychom ho měli zvednout z podlahy," navrhl Mason, "a podívat se, co se pro něj dá udělat. Kdo je George Crane?"
"Strážník z obchodního. Dobrej chlap, dělá po práci i nějakou práci pro soukromníky."
"Můžeme ho položit támhle na gauč," řekl Mason.
"Tak jo. Jdem na to ... počkejte - kdo je ten chlap, co je s vámi?"
"Paul Drake, majitel Drakeovy detektivní agentury."
"Nejdřív se podíváme na jeho papíry," řekl policista.
Drake vytáhl z kapsy kožené pouzdro a podal mu je. Muž je otevřel, obracel průhledné přihrádky jednu po druhé a díval se na karty. Potom řekl: "Mám dojem, že jste v pořádku," a podal pouzdro zase Drakeovi. Zasunuli oba zbraně do pouzder, připnuli si svítilny k opaskům a sklonili se nad nehybným mužem na podlaze. Mason a Drake jim jej pomohli přenést na gauč. Téměř hned se mu začala chvět víčka, rytmus dechu se změnil, svaly na paži se křečovitě stáhly.
"Zdá se," řekl Mason, "že přichází k sobě. Paule, koukni se, kde je koupelna; přines ručník namočený ve studené vodě a ... "
"Tak moment," řekl výše postavený policista. "Vy tady zůstanete pěkně se mnou, hoši, a oba. Franku, dojdi pro ten ručník ty."
Policista se odklátil najít koupelnu. Za chvíli zaslechli zvuk tekoucí vody a brzy byl zpátky i se studenými obklady. George Crane otevřel oči, omámeně se rozhlédl, potom se pokusil posadit a začal kolem sebe tápat rukama.
"Jen klid, Georgi," řekl policista. "Jen klid. Nic ti není."
Do mužových očí se vrátilo vědomí.
"Nic ti není," zopakoval policista konejšivě.
"Kde je?" zeptal se George Crane.
"Kdo?"
"Ta ženská, co mě praštila."
"Ženská?"
"Jo."
Policista se tázavě podíval na Masona, ale ten zavrtěl hlavou.
Policista se zase otočil ke Craneovi. "Nebyla tu žádná žena, Georgi, aspoň ne když jsme sem přijeli. Co se stalo?"
Crane si sáhl na bolavou hlavu, stáhl mokrý ručník, projel prsty zkoumavě podél rány na skráni a řekl: "Zástupce šerifa mě tu nechal hlídat do doby, než budou mít klíč k psacímu stolu nebo povolení vylomit zámek."
"Kdo měl mít ten klíč?" zeptal se Mason.
"Paní Hardistyová ... nejspíš. Ale pan Blane řekl, že její sestra by ho měla mít taky. Má klíč od domu."
"Co se stalo?" zeptal se policista.
Crane si zase přitiskl ručník k poraněné hlavě a řekl: "Nechal jsem tu zhasnuto. Myslel jsem si, že kdyby sem někdo chtěl vlézt, chytnu ho přímo při tom. Nic se nedělo. Seděl jsem venku na verandě - a najednou jsem měl pocit, že vevnitř někdo je. Opatrně jsem nakoukl oknem. Uviděl jsem, jak nějaká žena stojí před stolem a svítí si baterkou do přihrádek. Přední dveře byly zamčené. Došlo mi, že se musela dovnitř dostat zadem. Kdybych se snažil dostat se násilím dovnitř, prostě by zhasla a v klidu by utekla, tak jsem si to obešel dozadu ... Jasně, zadní dveře byly otevřené. Vlezl jsem dovnitř a šel jsem skrz dům dopředu. Najednou jsem uviděl, že je přímo přede mnou. Zbraň jsem držel v pravé ruce. Snažil jsem se ji levou rukou chytit, ale praštila mě přes pravou obuškem. Měl jsem revolver nachystaný, takže po tom úderu vyšla rána - a víc si nepamatuju."
"Zasáhl's ji?"
"Nevím ... Asi ne. Nemířil jsem, prostě jsem jen držel zbraň v ruce."
"Proč jsi nepoužil svítilnu?"
"Říkal jsem, že jsem ji chtěl načapat. Myslel jsem, že je pořád v předním pokoji. Šel jsem skrz a snažil jsem se nedělat hluk."
"Problém je v tom, Georgi," řekl policista, "že jsi napůl hluchej. Ty sis možná myslel, že neděláš hluk, ale ... "
"To zrovna! Nevím, proč bych měl něco takovýho poslouchat od tebe!" přerušil jej George Crane naštvaně. "Že ty jsi taková hlava! A co tenkrát, jak jsi přistih ty dva lupiče v tom železářství a ... "
Policista ho urychleně přerušil: "Nehoň si triko, Georgi. Nikdo tě nekritizuje. Prostě se jen snažíme přijít na to, co se tu stalo. Kdy to asi bylo?"
"Přesně to nevím. Řek bych, že okolo deváté. Kolik je teď?"
"Patnáct nebo dvacet minut po deváté."
"Tak to asi opravdu bylo v devět."
"Někdo nám volal, že slyšel výstřel. Nechtěl uvést jméno. Nevíš, kdo to mohl být, Georgi?"
"Od chvíle, kdy jsem došel do půlky domu," řekl Crane nazlobeně, "nevím vůbec nic."
"Když jsme vás našli, byl jste za předními dveřmi," řekl Mason. "Máte ponětí, jak jste se tam dostal?"
Crane se na něj podezřívavě zadíval. "A kdo jste vy!"
"My jsme ti lidičky, co vás našli," řekl Mason s úsměvem.
"To je advokát Milicent Hardistyové," vysvětlil policista.
V Craneho pohledu se objevilo podezření. "A co jste tu dělali?"
"Zaskočili jsme se podívat, jestli paní Hardistyová není doma."

Crane už chtěl něco říct, ale pak si to zřejmě rozmyslel a významně mrkl na oba policisty.
Ten hodnostně vyšší řekl: "Mám dojem, že to bude tak všechno. Víme, kde vás dva najdeme, jestli vás budeme potřebovat ... Georgi, mohl bys tu ženu popsat?"
"Dokud tu budou tihle dva, tak ne," řekl George Crane významně.
Policista se usmál. "Musím uznat, že v tomhle má pravdu, hoši."
Drakeovi nebylo potřeba říkat dvakrát. "Tak jdeme, Perry."
Vyšli ven z domu, přešli verandu a vydali se k místu, kde Mason zaparkoval vůz. Drake řekl tiše: "Nemáš taky pocit, že by bylo lepší zmizet, než začnou střílet? Byl bych se vsadil, že nás sbalej, než dojdeme k autu."
Mason se zasmál a řekl: "Nám nic nehrozí, Paule. Mě znepokojuje něco jiného."
"A co?"
"Moc rád bych věděl, jestli je auto Adély Blaneové pořád v garážích ACME."
"To se dá snadno zjistit," řekl Drake. "Je to jen pár bloků za hlavní třídou. Moji chlapi říkali, že se to nedá splést."
Mason nastartoval a řekl: "Nemám rád věci, které se nedají splést ... Taky bych moc rád věděl, kdo jim telefonoval o té střelbě."
"To nevím - a nemyslím si, že jestli na to přijdou, budou se s tím chtít svěřit zrovna nám ... Příští ulicí zahni doleva, Perry, a pak hned zas doprava."
Mason zaparkoval před garážemi ACME. "Půjdu tam radši sám, Perry," řekl Drake. "Dva, to by mu bylo podezřelé. Já vím, jak na to."
Drake vešel do garáží, zmizel na pět minut a potom se vrátil, otevřel trhnutím dveře Masonova auta, vklouzl vedle advokáta a rozvalil se v sedadle.
"Takže?" zeptal se Mason.
"Adéla Blaneová si vyzvedla auto přesně před pětačtyřiceti minutami," řekl Drake.
Mason se vyřítil s vozem na ulici.
Drake se vyhrabal z rohu sedadla, kam jej rychlý start vrhl, a řekl: "Něco ti povím, Perry. Když jeden dělá na tvých případech, rozhodně mu nehrozí, že by se nudil ... Kam to zase jedeme?"
Mason ještě přidal a řekl: "Tentokrát se zase já pokusím dopřát si jeden rozhovor dřív než policie."
"S Adélou?" zeptal se Drake.
"S Adélou," řekl Mason a sešlápl plyn až někam k podlaze.

XIV.
HORSKÝ SRUB obklopovalo naprosté ticho. Vytrvalé syčení plynové lampy bylo jediným zvukem, který se k uším Harleyho Raymanda dostal. Stromy nehýbal žádný vítr. Vzduch byl chladný, nehybný a jako by vycídil hvězdy k nádhernému lesku. Bylo samozřejmě absurdní myslet si, že tu bude cítit něco jako aura smrti. Harley Raymand viděl smrt při práci všude kolem sebe, vpravo vlevo. Naučil se nevšímat si nebezpečí. A přesto, ať se snažil jak chtěl, v něm pořád zůstal pocit, který potom přerostl v nervozitu - pocit, že ve vzduchu visí vražda.
Všechny ty ostatní smrti, kterých byl svědkem, to bylo násilné, krvavé umírání v zápalu boje. Muži snažící se zabít byli sami zabíjeni. Byla to rychlá hra hraná s otevřenými kartami a vysokými sázkami - pro vítěze výhra, pro poraženého smrt. Tohle bylo něco jiného: chladná, pochmurná, tichá smrt, která udeřila spěšně ze tmy, pak zmizela a zanechala po sobě jen tělo oběti.
Harley si uvědomil, že devět desetin jeho tíživého pocitu vytváří dojem, jako by byl sledován, jako by někdo srub pozoroval.
Vyklouzl kuchyní ven na místa, kde se pořádávalo opékání, vrátil se zpátky na verandu a po ní obešel dům dopředu, zastavil se a díval se na hvězdy.
Něco zablikalo. Někde ve stromech se zablesklo cosi, co vypadalo jako světluška, a pak to zase zmizelo. Harley napjatě čekal a díval se. Uviděl světlo znovu. Tentokrát bylo silnější, dost silné, aby viděl stíny, které vrhalo na borovice. Pochopil, že někdo přichází kradmo lesem a co chvíli si pomáhá baterkou.
Harley se přitiskl do stínu a čekal.
Asi po třech minutách spatřil, jak z lesa ven vyšly dvě postavy. Na chvilku je vykreslil paprsek světla, namířený na bílou žulu skály. Potom světlo zhaslo a zavládla zase tma.
Harley si pomyslel, že v takovém tichu může uslyšet i to nejtlumenější šeptání. Bez hluku opustil verandu. Pohyboval se pomalu a s obratností, za niž vděčil svému vojenskému výcviku, se blížil ke skále.
Znovu se objevilo světlo, tentokrát zakryté spojenými dlaněmi, a vyslalo skvrnu světla na zem téměř přesně v onom místě, kde on našel budík.
Byl dost blízko, aby uslyšel zašeptání: "Tohle je to místo."
V tom šepotu bylo něco nejasně známého. Byl to ženský hlas. Nějaké ruce šátraly dole po zemi. Harley ty ruce ve světle zahlédl. Dlouhé prsty, štíhlé, elegantní ruce a zápěstí ...
"Adélo!" vykřikl.
Světlo zhaslo. Ozval se tlumený výkřik, potom nervózní, málem hysterický smích, a Adéla Blaneová řekla: "Harley! Tys mě tak vylekal ... Jsi tu sám?"
"Ano. A kdo je s tebou?"
"Myrna Paysonová ... Harley, co se stalo s tím budíkem?"
"Nevím. Nemohli jsme ho najít. Není tu."
"Hledal's ho?"
"Ano ... Jak jste se sem dostaly? Proč jste nepřijely ke srubu?"

"Jela jsem k Myrně. Zajely jsme spolu až k první zatáčce, auto jsme nechaly tam a šly jsme zkratkou. Přes kopec vede stezka, sotva na půl hodiny rychlé chůze ... Snažím se držet trochu stranou ... Ale kdyby mi někdo nabídl něco teplého k pití, určitě bych si dala říct."
"Můžu nabídnout čaj, kávu a čokoládu," řekl Harley. "Pročpak Myrna Paysonová nic neříká?"
Myrna pohodila dozadu hlavou a zasmála se. "Co byste chtěl, abych říkala? Co se týká toho teplého pití, říkám ano."
"Pojďme do srubu," navrhla Adéla. "Radši zatáhni závěsy, Harley. Nechci, aby někdo věděl, že tu jsem."
"Proč?"
"To je dlouhé povídání. Teď ti to nemůžu vyprávět. Harley, my prostě musíme najít místo, kde Jack schoval to, co ukradl. Musí to být někde tady. Proto sem přece jel s tím rýčem ... A já si pořád myslím, že ten budík s tím má něco společného."
"No dobrá, půjdeme do srubu a probereme to. Hledat ve tmě nemá cenu."
"Asi ne. Myslela jsem si, že budík bude tady a že z toho něco vyvodím. Říkala jsem o tom Myrně. Myslela si taky, že je to nejlepší vodítko, jaké máme."
"Je to jedna z prvních věcí, které hledali."
"Řekl's jim o něm?"
"Ano."
"A oni ho nenašli?"
"Nejen to, dokonce ani nenašli jedinou věc, která by svědčila o tom, že tam vůbec kdy bylo něco zakopáno."
"Nebyla jsem si jistá, jestli tady ještě pořád jsi," řekl Adéla. "Proto jsem šla tak pokradmu. Ve srubu nikdo jiný není, Harley?"
"Ne."
"Nikdo nesmí vědět, že jsem tady. Rozumíš? Ani živá duše."
"Co se mne týče, nemusíš se bát."
Vešli do srubu. Myrna Paysonová si Harleyho pozorně prohlédla, zašklebila se a řekla: "Ahojky, sousede. Pamatujete si mě? Já jsem ta kovbojská holka, co má ranč nahoře na pláních.
Honáci si do jednoho myslí, že jsem ‚praštěná ženská' a že se brzy složím; a když jedu do města, ženské se na mě koukají skrz prsty, protože žiju úplně sama a vařím pro tři kovboje. Tak buď jsem blázen - nebo padlá žena. Račte si vybrat,"
"A hlavně moc věrná přítelkyně," vložila se do toho Adéla.
Myrna Paysonová se usadila na židli, natáhla si nohy ve vysokých jezdeckých botách, z náprsní kapsy u košile vylovila plátěný pytlík s tabákem a začala si kroutit cigaretu. "Adéla to nebude chtít přiznat, ale já si myslím, že po ní touží policie, takže když ji skrývám, stává se ze mě opravdový kriminálník."
"Nedělej si z toho legraci, Myrno," řekla Adéla, "je to vážné."
"Já si nedělám legraci," řekla Myrna a dál sypala hrubý tabák do nahnědlého papírku.
"Mám tu nějaké cigarety," řekl Harley a natáhl se po balíčku.
"Jednu si dám," řekla Adéla. "Myrna chtít nebude."
"Když člověku upadne jedna z těch kupovaných," řekla Myrna, "je z toho hned požár. Ale v životě jsem neslyšela, že by chytil požár od ukroucené cigarety. A navíc - v pytlíku člověk může nosit málem víc tabáku, než potřebuje ... No dobře, tak to vypadá, že budík se nám ztratil. Co teď, Adélo?"
"Nevím," přiznala Adéla.
"Jsi tady autem?" zeptal se jí Harley.
"Měla jsem ho v Roxbury. Asi tak před hodinou jsem si ho vyzvedla v garážích a jela jsem rovnou k Myrně na ranč. Byla pryč. Sedla jsem si a čekala jsem, až se vrátí."
"Byla jsem ve městě pro zásoby," vysvětlila Myrna. "Vrátila jsem se asi před půl hodinou a našla jsem Adélu utábořenou přede dveřmi. Potřebovala posily při hledání budíku."
Adéla se nervózně zasmála a řekla: "Nejen posily, taky svědka. Jinak by si všichni mohli myslet, že jsem tam ten budík zahrabala sama."
Myrna řekla prakticky: "Za tu dobu, co jsem byla ve městě, bys to byla stejně mohla udělat desetkrát."
"Myrno! O čem to kruci mluvíš?"
Myrna si škrtla sirkou o podrážku. "Neštěť se, milánku. Prostě jsem jen mluvila tak, jak by mluvila policie."
"Nemám ráda policii," řekl Adéla.
"Nemysli si," řekla Myrna zpoza oblaku dýmu, "já je sama moc ráda nemám. Jsou moc vlezlí. Mám do ... "
Zarazila se v půli slova, protože si uvědomila, že slyší zvuk jedoucího automobilu. O chviličku později uslyšeli rytmický chod motoru všichni.
"Nesmějí mé tu najít, Harley!" řekla Adéla.
"Proč?"
"To ti říct nemůžu. Prostě si teď nemůžu dovolit, aby se mě vyptávali. Musím se někam uklidit. Ty a Myrna budete jediní, kdo o tom ví. Jestli sem někdo přijde, nesmí mě vidět,"
"A co paní Paysonová?" zeptal se Harley.
"Můžeme se docela dobře schovat obě," řekla Adéla. "Jistě by to nevypadalo moc dobře ... pro ni, kdyby ji tu našli s tebou ... Kolik je hodin, Harley?"
"Asi půl jedenácté."
"Proboha!" zděsila se Adéla.
Myrna Paysonová se stáhla zpátky do hustého oblaku dýmu. Její slova jako by se skrz všechen cigaretový kouř jen

obtížně prodírala. "To je v pořádku, Adélo. Mně nehrozí, že bych mohla přijít o dobrou pověst. Běž se schovat. Už tu budou."
Zaslechli kroky na verandě. Pak hlas Rodneyho Beatona zavolal: "Hej, vy tam ve srubu! Jste ještě vzhůru?"
Adéla potichounku proklouzla do ložnice.
Harley řekl Myrně Paysonové uklidňujícím tónem: "Taky ho nemusím zvát do ... "
"Nesmysl," řekla. "Jsem tu na návštěvě. Prostě jsme si povídali. Pokud se mě týče, klidně ho pozvěte dovnitř."
Harley došel ke dveřím, otevřel je a řekl: "Pojďte dál, Beatone, a ... "
Zarazil se, protože uviděl, že Beaton není sám. Byla s ním Lola Stragueová. Harley zase nabyl daru slov a řekl přívětivě: "No ne, dobrý večer, slečno Stragueová. Pojďte dál. Právě jsme se seznámili s paní Paysonovou. Byl jsem pryč tak dlouho, že už tu pomalu nikoho neznám."
"Ahoj, Lolo," řekla Myrna Paysonová nezávazným tónem. "Ahoj, Rodney. Tahala jsem z Harleyho rozumy o válce. Nechce se mu o tom mluvit."
Harley si všiml napětí mezi oběma ženami, pozoroval, jak se Lola Stragueová stahuje za hradbu zdvořilé odtažitosti. Zato Myrna Paysonová byla, jak se zdálo, naprosto ve své kůži, dokonale uvolněná - přesto ale působila dojmem, že je stále na stráži. Rodney Beaton se ošíval, ale Harley by nedokázal říct, jestli je to proto, že našel Myrnu Paysonovou ve srubu v takovou hodinu, nebo proto, že se neobtěžoval Myrně říct, že si vyšel s Lolou Stragueovou.
"Něco ... něco není v pořádku?" zeptal se Harley nemotorně.
Rodney Beaton se zase začal ovládat a zasmál se. "Proboha - ne! Neuvědomil jsem si, že nejste zvyklý na moje noční spády. Obcházeli jsme stezky."
"A měli jste štěstí?" zeptal se Harley.
Lola Stragueová přijala židli, kterou jí Harley přisunul, ale seděla, jako by spolkla pravítko. Zato Beaton se rozložil pohodlně a jako doma. Myrna Paysonová pořád seděla a nohy v těsných hrubých kalhotách měla natažené před sebe. Pohodlně si hověla v křesle a vypadalo to, že se dobře baví.
"Mám tři negativy k vyvolání," řekl Beaton.
"A víte, jaká zvířata jste zachytil?" zeptal se Harley.
"Ne, nevím. Míval jsem ve zvyku hledat stopy, ale přišel jsem na to, že zábavnější je rovnou to vyvolat."
"Máte přístrojů víc?"
"No jistě. Tady po okolí jich je porůznu dobrý půltucet."
"A nezaplašíte zvěř, když je pořád obcházíte?"
"Už ne," řekl Beaton. "Mám teď nový systém. Obejdu to a nastavím hned po setmění. Potom vylezu někam nahoru, odkud je dobrý rozhled, posadím se a čekám. Když se spustí některý blesk, je to docela slušně silné světlo, ozáří pěkný kousek kolem sebe. Dokážu přirozeně určit, který přístroj to byl. Poznamenám si umístění a čas, kdy se přístroj spustil. Asi po dvou třech hodinách zajdu pro desky, nastavím foťáky znovu a jdu k sobě do srubu vyvolávat."
"A ty ostatní necháte natažené?"
"Ano, nechám je tak až do rána."
"V tom případě nechápu, proč je hlídáte večer."
"Abych mohl sebrat první várku desek a nastavil znovu ty přístroje, které by jinak byly spuštěné už před půlnocí ... Obvykle se nejlepší snímky daří kolem čtvrté ráno, ale na druhé straně zase mám některé báječné z doby někdy mezi deseti a jedenácti ... Jeli jsme kolem domů a napadlo nás zaskočit - podívat se ... prostě podívat se, jestli něco nepotřebujete ... jestli jste v pořádku."
Myrna Paysonová řekla se svou obvyklou rozvážností: "Mám pocit, že jsme všichni uvažovali stejně. Mně by běhal mráz po zádech, kdybych měla zůstat sama ve srubu, kde došlo k vraždě. Ale Harley tvrdí, že mu to vůbec nepřijde."
Harley si uvědomil, že jeho návštěvnice už dvakrát použila křestní jméno, když o něm mluvila, a tak se zasmál a řekl: "Koneckonců i kdybych strach měl, asi sotva bych to Myrně přiznal."
Lola Stragueová řekla poněkud škrobeně: "Myslím, že bychom radši měli jít. Na návštěvy je trochu pozdě. Mám ... "
Na verandě znovu zazněly kroky. Někdo netrpělivě zaklepal na dveře.
"Tady to vypadá," řekla Myrna Paysonová, "jako kdyby měl každou chvíli začít kongres. Myslela jsem, že už nás je až dost."
Harley se vydal ke dveřím. Ale ještě než udělal dva kroky, ozval se nedočkavý hlas Burta Straguea: "Hej, Raymande! Je tam moje sestra?"
"Ohó!" řekla Myrna Paysonová. "Snad nemá flintu."
Harley trhnutím otevřel dveře.
Burt Strague, jehož hlas přímo sršel vztekem, řekl své sestře: "Tak tady jsi."
"Burte! Co se děje?"
"Co se děje! Kde jsi proboha byla?"
"S Rodneym, co má být?"
Burt po ní zopakoval posměšně: "No ovšem, s Rodneym, co má být!"
Rodney Beaton pokročil vpřed. "Nějaké námitky?" optal se.
Lola se prosmýkla mezi bratra a Rodneyho Beatona. "Burte!" řekla. "Laskavě toho nech! Co se to s tebou proboha děje? Nechala jsem ti vzkaz, kam jdu."
"Vážně? A nemyslíš tím spíš, že jsi měla v úmyslu nechat vzkaz, ale pak jsi na to zapomněla?"
"Ale Burte! Nechala jsem ho na obvyklém místě - na římse."
"Když jsem se vrátil, tak tam nebyl," řekl Burt vztekle. "K smrti jsem se vylekal, co je s tebou ... Je mi to líto, Rode, šel jsem na to moc zostra, ale byl jsem vážně vylekaný."

"Burte, říkala jsem ti už aspoň desetkrát, aby sis o mě nedělal starosti," řekla Lola kousavě. "Dokážu se o sebe postarat sama."
"No ovšem. Někde po okolí se potlouká vrah - a já si nemám dělat starosti ... Dobrá, smažme to. Musel jsem tady ty vršky prolézt skrz naskrz, jak jsem tě hledal, chodil po stezkách a všude se díval. Mimochodem, Rode, bohužel jsem vlezl do cesty jednomu z tvých foťáků, tam u té spadlé klády, jak jsi tenkrát vyfotil tu veverku."
"Dneska večer?" zeptal se Rodney Beaton.
"Jo. Spustil jsem blesk. Budeš mít nejspíš moc pěkný snímek -můj. Jak jsem byl vystrašený a ztrápený, nemohl jsem si pomoct, abych se nesmál, když zaplálo světlo a já jsem si pomyslel, jak se asi budeš tvářit, až si to obejdeš, budeš se těšit na pěknou jelení fotku, začneš to vyvolávat a uvidíš mě, jak se ploužím po stezce."
Beaton se zadíval do notýsku. "Tenhle blesk se rozsvítil v devět nula pět," řekl. "To chceš říct, že od té doby se tu kolem motáš?"
"Říkám ti, že jsem ty stezky prošel všechny. Dokonce jsem nakoukl i do té staré štoly."
Lola Stragueová se začala tvářit uraženě. "Jak tě napadlo, že bys mé měl hledat tam?"
"Ani nevím," řekl. "Dostal jsem se do stavu, kdy jsem o sobě málem nevěděl. Nemohl jsem tě nikde najít ... Jen tak pro zajímavost - kde jsi vlastně byla?"
"Nahoře, tam, odkud Rodney maloval ten západ slunce," řekla Lola. "Dá se odtamtud pozorovat údolí a poznamenávat si, kdykoli se spustí některý blesk."
"To je můj nový systém," řekl Rodney Beaton. "Ušetří mi to práci s obcházením všech pastí - a nevyplašíme tolik zvěř."
"A to chceš říct, že jste tam nahoře seděli celý večer?" zeptal se Burt Strague a v jeho hlase se znovu objevilo podezření. Rodney Beaton zrudl.
"A neslyšeli jste, jak pískám? Chodil jsem dole po stezkách a pískal na tu píšťalku, kterou se s Lolou svoláváme!"
"Je mi líto," řekl Beaton poněkud chladně.
"Neslyšeli jsme tě," řekla Lola - a pak trochu uspěchaně dodala: "Ale přirozeně jsme ani moc neposlouchali. Nečekali jsme, že někdo bude pískat."
Myrna Paysonová se zasmála a řekla, jako by záležitost chtěla uzavřít: "No dobře, ztracená dcera se našla, proč se tím dál zabývat?"
V pokoji se rozhostilo napjaté ticho. Bylo poznat, že Burt Strague by rád něco řekl, ale prozatím se tak tak ovládá. Rodney Beaton si zatím zachovával duševní rovnováhu, ale co se Burta Stragueho týkalo, udržoval si Beaton otrávený postoj dospělého jednajícího s nevychovaným děckem.
"No tak," ozvala se Myrna, zasmála se a pokoušela se, aby její slova zněla konverzačně, "řekněte někdo něco."
Jenže nikdo neřekl nic.
Bylo jasné, že kdo prolomí ticho, zlomí i přátelství. Lola Stragueová byla nejspíš tím jediným, v jehož moci bylo odvrátit to, co se mělo stát, ale z nějakého důvodu to zřejmě nebyla s to udělat.
A do tohoto ticha nabitého potlačovaným nepřátelstvím se ozval výkřik Adély Blaneové, vysoký a plný hrůzy, který všechny přepadl nepřipravené.
"Proboha, Raymande!" vykřikl Rodney Beaton. "To jde z pokoje, kde zavraždili Hardistyho!"
Myrna Paysonová beze slova vstala a rozběhla se do ložnice. Udělala ale sotva dva tři kroky, když se dveře rozletěly. V chodbě stála Adéla Blaneová, vlasy jí stály hrůzou a oči se jí ve světle plynové lampy leskly. Znovu otevřela ústa a vykřikla.
Za ní se vynořila tmavá postava, potom se přes pruh světla padajícího dveřmi mihla ještě jedna. Nějaká paže se zvedla k úderu. Ozvaly se zvuky krátké potyčky.
Myrna Paysonová chytila Adélu do náručí a řekla: "No tak, no tak, milánku. Nic se neděje."
Jenže Adéla byla tak posedlá myšlenkou na útěk, že se dál zmítala, pokoušela se osvobodit a křičela.
"Co se tam děje, Adélo?" zeptal se Rodney Beaton.
Harley Raymand neřekl nic. Odstrčil ostatní a proběhl chodbou vedoucí k ložnici. Rodney Beaton se už jen krátce podíval po Adéle a skočil do chodby za ním. Burt Strague váhavě vykročil, pak se zarazil a otočil se ke své sestře.
"Podívej, Lolo, já ... "
Otočila se k němu zády a tím gestem jeho řeč přeťala v půli.
Harley Raymand vešel dveřmi do ložnice a na chvilku couvl, když se mu přímo do tváře opřel paprsek ze silné svítilny a oslepil jej.
Hlas šerifova zástupce Jamesona zněl pevně a úředně. "V pořádku, Raymande," řekl, "jen jsme právě zatknuli doktora Macona, a když už jsme tady, odvedeme si taky slečnu Adélu Blaneovou jako svědka."
Raymand překvapeně spustil ruce. Jameson se kolem něj protlačil do chodby. Za ním se objevil jeho pomocník a strkal doktora Macona s rukama v poutech, ale stále se zmítajícího, dveřmi ven.
Jameson řekl Adéle Blaneové, jejíž tvář byla bílá jako křída: "Až se příště, slečno Blaneová, budete snažit vodit za nos policii jako bandu usmrkanců, tak si prosím uvědomte, že zase tak hloupí nejsme."

XV.

PŘÍJEZDU PERRYHO MASONA a Paula Drakea si ve všeobecném rozrušení sotva kdo všiml. Dokonce ani poté, co Mason otevřel dveře a vešel do srubu.
Doktor Macon se v sevření řetízků přestal zmítat. Jameson s triumfálním úsměvem ukazoval malý černý předmět, který mu ležel na dlani. "Zavazuji vás všechny," řekl, "abyste dosvědčili, že tuto kulku se doktor Macon snažil vytáhnout z místa, kde byla ukryta. Udělám naspodu kulky malý škrábanec, aby byla identifikace jednoznačná¨... Chcete něco prohlásit, doktore?"

Doktor Macon jen potřásl hlavou.
"A vy, slečno Blaneová?" řekl Jameson. "Řekl bych, že jste viděla, jak leze dovnitř oknem."
Přikývla.
"A nechcete udělat prohlášení, říct, co víte, a vysvětlit, jak se stalo, že jste byla v neosvětlené ložnici a očividně jste se skrývala, aby ... "
Perry Mason popošel kupředu. "Nemyslím, že by se slečně Blaneové zrovna teď chtělo dělat nějaká prohlášení," řekl. "Jak jistě vidíte, je rozrušená a vyděšená."
Jameson si určitě všiml Masona teprve teď. "Zase vy?"
Mason přikývl a usmál se.
"Jak jste se sem k čertu dostal? Hlídali jsme to tady."
"Právě jsme s panem Drakem dorazili," řekl Mason.
"Aha."
"A když už jsme tady, rád bych mluvil se slečnou Blaneovou."
Teď byla řada na Jamesonovi, aby se usmál. "Bohužel, pane Masone, bereme doktora Macona s sebou - a slečna Adéla musí s námi jako svědek. Přijel jste sice ve vhodnou chvíli, ale obávám se, že přece jen trochu pozdě, než abyste své klientce zabránil vlézt nám rovnou do rány."
Jameson kývl na svého pomocníka. "Odvedeme je odsud." A po chvilce, kdy asi zvažoval pro a proti téhle situace, dodal: "A odvedeme je odsud rychle."
Když doktora Macona a Adélu vedli ven, řekl Mason Paulu Drakeovi polohlasem: "Všimni si té načervenalé hlíny na Beatonových botách."
Adéla Blaneová se na Masona prosebně zadívala.
Mason spiklenecky přimhouřil jedno oko a položil si ukazovák před ústa.
Jameson řekl Rodneymu Beatonovi: "Vy tu máte auto, ne? My jsme zaparkovali dole pod kopcem. Byl byste tak laskav a zavezl nás tam?"
Beaton se krátce zasmál a řekl: "Předpokládám, že to je spíš rozkaz než žádost."
"Mohli bychom vaše auto zrekvírovat," souhlasil Jameson s úsměvem. "Ale myslím, že radši budete řídit sám."
"Tak jdeme," řekl Beaton.
Jameson neztrácel čas a hnal své zajatce ven z domu - nechtěl jim dát ani chvilku času k rozhovoru s Perrym Masonem. Advokát se držel zpátky, stál u krbu, opíral se o římsu a kouřil cigaretu.
V poslední chvíli řekla Lola Stragueová: "Jestli proti tomu nic nemáš, Rode, pojedu s vámi."
Beaton se tázavě podíval na Jamesona.
"Přijela sem s vámi?" zeptal se zástupce šerifa.
"Ano," řekl Beaton.
"Tak dobře. Vezměte ji s sebou."
Burt Strague chtěl něco říct, potom se vzpamatoval a jen se díval, jak jdou ven, přes verandu, po schůdcích a do auta.
Když odešli, řekla Myrna Paysonová: "Jak vidíte, přes jistou odlehlost se v našich končinách čas od času pobavíme."
"Předpokládám, že Adéla Blaneová přišla s vámi," zeptal se Mason.
"Na to máte právo, pane Masone," odpověděla.
"Na co?"
"Předpokládat si, co je vám libo."
Mason se otočil a tázavě se zadíval na Harleyho Raymanda.
"Vážně, pane Masone, radši bych o tom nemluvil," řekl Raymand.
"Tak dobře," oznámil Mason.
Burt Strague najednou nevydržel: "Nelíbí se mi to. Nelíbí se mi, jak do toho zatahuje Sis."
"Do čeho?" zeptal se Mason.
"Byli obejít Rodneyho fotoaparáty," řekl Burt Strague. "Ale taky byli někde jinde."
"Všiml jsem si," poznamenal Mason, "že Rodney Beaton má na botách kousky červenavé hlíny."
Burt Strague najednou ztichl.
Mason navázal až po chvilce: "Stopy podobné hlíny se našly i na kalhotách, které měl na sobě Jack Hardisty, když bylo jeho tělo nalezeno tady ve srubu."
"Myslíte, že ta hlína by mohla být vodítkem?" zeptal se Burt Strague.
"To by mohla," řekl Mason.
"Ale ne, to je jinak. Nechtěl jsem nic říkat, pokud se ptáte jen ze zvědavosti nebo pokud byste do toho chtěl zatahovat moji sestru, ale můžu vám říct, kde Rod musel k té hlíně přijít."
"Kde?"
"U ústí opuštěné štoly, v horách asi kilometr odsud."
"A ta hlína je uvnitř štoly?" zeptal se Mason.
"Ne. Je na stezce pár desítek metrů před jejím ústím. Vyhazovali tam nějakou hlušinu a tu rozpustila voda, která tekla ven. Horní stezka jde přímo skrz to."
"Říkal jste ale - aspoň si to myslím - , že jste tam dnes večer byl," řekl Raymand.
"Taky že byl. Šel jsem po horní stezce. Ke štole vedou dvě stezky. Myslím, že na místě těchhle srubů měli kdysi horníci baráky, a proto vedly pěšiny odtud tam. Postupně ale zpustly, takže dneska jsou to jenom stezky."
"A ta horní stezka vede ke štole odsud?" optal se Mason.
"Ano."

"A dolní?"
"Ta zase spíš z druhé strany, z míst, kde má srub Rodney Beaton ... Dnes večer jsem tam byl, hledal jsem sestru. Beaton má všude na stezkách rozmístěné fotoaparáty. Jeden jsem dneska spustil."
"Asi bych tu štolu a stezky docela rád viděl," řekl Mason. "Myslíte, že se to dá zařídit ještě tuhle noc?"
Strague zaváhal. "Myslím, že Rodney by nadšený nebyl," řekl. "Má tam rozmístěné přístroje a nesnáší, když mu někdo v noci plaší zvěř ... Ovšem pokud je to důležité ... "
"Důležité to je," řekl Mason. "Ale když myslíte, můžeme počkat a zeptat se Beatona, až se vrátí, co si o tom myslí."
"Ale houby," řekla Myrna Paysonová, "přece nebudeme odkládat vyšetřování jen kvůli pár obrázkům - pokud ovšem nechcete s panem Beatonem mluvit."
Mason se usmál. "Myslím, že to odložíme, dokud se pan Beaton nevrátí. Ostatně už jede."
V tichu, které zavládlo, uslyšeli, jak vůz Rodneyho Beatona vyjíždí po svahu ke srubu, a chvilku nato se už Beaton a Lola Stragueová ke skupince připojili.
"Pěkně to sehráli," řekl Beaton. "Měli auto schované dole a hlídali srub. Určitě viděli, Myrno, jak jste sem s Adélou přišly, ale nechtěli past zaklapnout hned tehdy. Čekali, až jim do ní vleze ještě někdo jiný. Asi tušili, že by se mohl ukázat doktor Macon a pokusit se ukrýt nějaký důkaz ... Víte někdo, co se tu doopravdy stalo?"
Nikdo se neozval.
"Došlo mi," řekl Beaton, "že Adéla přišla s tebou, Myrno; a když slyšela, že jdeme sem, schovala se vzadu. Byla tam tma - a potom se zjevil doktor Macon, vlezl dovnitř oknem a pokoušel se odstranit důkaz, který tam nechal ... Předpokládám, že právě tu kulku, kterou mu vzali."
"Chudák Adéla," řekla Lola Stragueová. "Nedivím se jí, že se vylekala k smrti."
Myrna Paysonová neřekla nic.
"Když jste byl pryč, Beatone," změnil téma Mason, "probírali jsme jednu věc, na kterou bych se vás rád zeptal."
"Jakou?"
"Jistou načervenalou hlínu na vašich botách."
Beaton se podíval dolů a řekl: "Aha. Ta je od štoly."
"Myslel jsem, žes tvrdil, že jsi tam nebyl," řekl Burt Strague poťouchle.
Beaton se na něj chvilku upřeně díval a pak odtušil: "Nebyl jsem vevnitř, mladíče. Jak asi víte, hlína je na horní stezce, dobrých pár desítek metrů od ústí štoly. Šli jsme tudy dolů na křižovatku s dolní stezkou, kde jsme chtěli vyměnit film ve fotoaparátu. Shodou okolností v tom, který jsi ty spustil."
"Tak jak to, že jste mě nepotkali, když jsem šel po stezce nahoru?" zeptal se Burt Strague.
"Protože než jsme šli dolů pro filmy, ještě jsme chvíli čekali," řekla úsečně Lola Stragueová. "A byla bych ráda, Burte, kdybys konečné buď sklapnul, nebo šel domů! Nakonec jsem svobodná, běloška a je mi jednadvacet. Rozhodně nepotřebuju, abys mi dělal garde, a už vůbec si nepřeju, aby ses zabýval těmi malichernostmi, když máme na krku ... "
"Co se mě týká," řekl Mason zdvořile, "není to vůbec důležité. Zajímají mě stopy načervenalé hlíny, které byly na Hardistyho kalhotách v době, kdy bylo tělo nalezeno. A jsou tu také známky, že se někdo pokoušel odstranit stopy po této hlíně z jeho bot. Žádal jsem pana Raymanda, aby se podíval po okolí a pokusil se najít takové hlinité místo. Měl jsem dojem, že by to mělo být blízko nějakého potoka, protože už dlouho nepršelo, a ... "
Beaton jej přerušil. "Měl jste se zeptat mě, pane Masone. Pan Raymand zdejší krajinu tak důvěrně nezná. Já bych vám to řekl hned. V celém okolí je jen jediné místo, kde je hlína tohohle druhu: na horní stezce u štoly."
"Co myslíte," zeptal se Mason, "mohli bychom se tam zajít podívat?"
"Jistě ... Ale co by tam Jack Hardisty dělal?"
Mason neodpověděl, ale Beatonovi se po chvíli rozsvítilo, jak je ta věc důležitá, a táhle hvízdl. "Tak takhle. Byl jste někdo u štoly poslední dobou?"
Podívali se na sebe navzájem a zavrtěli hlavami.
"Je tu jistá možnost," řekl Beaton, "že tam něco najdeme."
"Co takhle nějaké svítilny?" zeptal se Paul Drake. "Máte jich tu dost? Já mám jenom jednu a ... "
"Já mám s sebou i baterie a náhradní žárovky," řekl Beaton. "Když je člověk pořád sám v noci na kopcích jako já, tak nemůže nic nechat náhodě ... A proč? To jdeme všichni?"
Jediný, kdo zaváhal, byl Harley Raymand. Potom se ale i on napřáhl po držáku plynové lampy, usmál se a řekl suše: "Vypadá to, že jdeme všichni."

XVI.

SKUPINKA ŠLA HUSÍM POCHODEM po horské stezce. Se svítilnami vrhajícími silné kužely světla musela z dálky vypadat jako nějaké procesí poblázněných světlušek, klikatící se tmou.
Najednou Rodney Beaton, jdoucí v čele, řekl: "Tady to je, pane Masone."
Mason si prohlédl hlinitou brázdu na stezce.
Beaton ještě poznamenal: "Tahle červená hlína je ze štoly. Vynesli ji ven, když tu dolovali. Vzadu ve štole je průsak a voda teče čúrkem až ven. Proto je tu vlhko."
"Vyčtete něco z těch stop?" zeptal se Mason.
"Nic moc. Jsou tu moje stopy a stopy slečny Stragueové. Tohle je jelení stopa a tady překřížil cestu kojot, ale na stezce je i spousta starších stop. Myslím tím udělaných ještě předtím, než jsme tu prošli se slečnou Stragueovou."
"Podíváme se dovnitř do štoly," navrhl Mason.
Vylezli po příkrém svahu k ústí staré štoly.
"Víte, jak hluboko to jde?" zeptal se Mason.

"Jenom stovku metrů," řekl Beaton. "Šli po žíle - a pak ji ztratili."
Uvnitř štoly ležel dusný, mrtvý vzduch. Atmosféra byla nasáklá vůní hlíny a skály.
"Běhá mi z toho mráz po zádech," řekla Myrna Paysonová. "Nikdy jsem nedokázala vydržet uvnitř tunelu. Myslím, že radši počkám venku."
"Budu vám dělat společnost," řekla Lola Stragueová. "Myslím, že ten vztah k tunelům máme společný."
Burt Strague chvilku váhal, jako by se snažil najít nějakou záminku, aby mohl zůstat s nimi, ale Lola řekla stroze: "Jen jdi, Burte. Zůstaň s muži."
Rodney Beaton, Burt Strague, Harley Raymand, Paul Drake a Perry Mason vešli dovnitř a došli až na konec štoly.
V záři Rodneyho svítilny se zřetelně objevilo místo, kde někdo nedávno kopal.
"Vypadá to, jako by se někdo chystal, že tu něco zakope," řekl Beaton a pokynul k mělké jámě mezi poházenými kusy kamene v místech, kde štola končila.
"A nebo," navrhl Mason, "jako kdyby tu něco bylo zakopané, ale někdo to zas vykopal."
Beaton mlčel a tvářil se zamyšleně.
Drake rychle mrkl na Perryho Masona.
Mason přejel po stěnách štoly světlem. "Nevidím tu žádný rýč," řekl potom.
Všechny svítilny začaly pátravě přejíždět po okolí.
"Je to tak," řekl Burt Strague, "žádný rýč tu není."
"A navíc," zdůraznil Mason, "se tu nekopalo obyčejným rýčem. Tohle byl zahradnický rýč s šestiapůlpalcovou nebo sedmiapůlpalcovou čepelí ... Tady můžete vidět otisk celé čepele."
Beaton se naklonil. "Ano," řekl, "a navíc ... "
Mason jej vzal za rameno. "Řekl bych," ohlásil, "že tenhle důkaz musíme nechat tak, jak je. Pojďte ven - a snažte se ničeho nedotýkat."
Vyšli mlčky ven ze štoly a vysvětlili situaci Lole Stragueové a Myrně Paysonové.
Mason řekl: "Rád bych se podíval na tu dolní stezku, která vede k Beatonově srubu ... Odhaduju, že tahle štola leží v okrese Kern."
"To ano," řekl Beaton. "Je pěkný kus za čárou."
"Jak daleko asi?"
"No ... řekl bych dobré tři čtvrtě kilometru. Proč? Záleží na tom?"
"Mohlo by," připustil Mason záhadně.
"Radši vás povedu i dál," řekl Beaton. "Nastavil jsem znovu ten aparát, který na stezce vyfotil Burta. Když dovolíte, zavedu vás kousek oklikou, až na to místo dojdeme."
Beaton se jako první vydal dolů po stezce, kráčel dlouhými houpavými kroky a pohyboval se se samozřejmým rytmem dobrého chodce.
Po několika stech metrech chůze po stezce zpomalil a řekl: "Přístroj je zrovna před námi. Támhle."
Světlo z jeho svítilny přejelo po fotoaparátu stojícím na trojnožce. Na jednom boku měl synchronizovaný blesk připojený na spoušť.
"Jak je to nalíčené?" zeptal se Mason.
"Používám hedvábnou nit nataženou přes cestu," řekl Beaton.
"A já jsem vlezl přímo do ní," poznamenal Burt Strague.
"Ano, tady jsou vaše stopy," řekl Raymand. "A určitě jste se zrovna neloudal."
Ukázal na poznatelné stopy Stragueho kovbojských holínek, rozmístěné tak pravidelně a daleko od sebe, že kdo je zanechal, musel po horské stezce spěchat.
Burt Strague řekl impulzivně: "Měl jsem strach o Sis... Mám dojem, že dneska v noci jsem se choval trošku poblázněně, Rode. Odpustíš mi to?"
Beatonova veliká ruka vystřelila a zmocnila se jeho dlaně. "Promiň ty mně. Tvoje sestřička je dost vzácný ptáček a není se co divit, že si na ni dáváš pozor."

XVII.
VRAŽDA MÁ MOŽNÁ ASTROLOGICKÉ POZADÍ! VLÁDLY OSUDU JACKA HARDISTYHO HVĚZDY?
PRÁVNÍ PROBLÉM DOČASNĚ ZASTAVIL JEDNÁNÍ O PŘÍPADĚ VRAŽDY.
ÚŘADY V OKRESE KERN POSUZUJÍ NOVÉ DŮKAZY SVĚDČÍCÍ O TOM, ŽE K VRAŽDĚ MOHLO DOJÍT V OPUŠTĚNÉ ŠTOLE.

Rychle se vyvíjející dnešní události vyzvedly vraždu Jacka Hardistyho jako jeden z nejzamotanějších případů, se kterými se kdy místní úřady setkaly.
Včera pozdě večer oznámil úřad šerifa, že zakopaný budík, o němž Harley Raymand, příslušník armády, který je na zdravotní dovolené, tvrdí, že jej našel na dějišti vraždy, byl nastaven na takzvaný siderický neboli hvězdný čas.
Astronomové určují hvězdný čas, lišící se od času občanského tím, že během jednoho roku je rychlejší o celých čtyřiadvacet hodin. Pokud je tedy skutečností, a úřady to nyní považují za pravděpodobné, že vrah Jacka Hardistyho si vybíral čas ke spáchání zločinu podle nejvhodnějších hvězdných vlivů, policii se tím dostává velmi významného vodítka.
Náš list Polnice požádal jednoho z předních astrologů, aby sestavil horoskop Jacka Hardistyho. Jack Hardisty se narodil 3. července, takže podle astrologie spadá pod znamení Raka, a astrologové tvrdí, že lidé zrození ve znamení Raka se dělí do dvou tříd - aktivní a pasivní. Jsou senzitivní až přecitlivělí a hluboce prožívají utrpěná příkoří, ať už

skutečná nebo vymyšlená. Ve svých citech jsou často iracionální a jsou náchylní k nemocem.
Protože poslední vývoj událostí naznačil, že zločin mohl být spáchán buď v okrese Kern, nebo tak blízko hranice mezi okresy Los Angeles a Kern, že jurisdikce může patřit oběma okresům, státní návladní v okrese Kern zahájil nezávislé vyšetřování ...

XVIII.

STRÁŽNÍK OMRÁČEN V HARDISTYHO DOMĚ
ÚLOMEK Z ROZBITÝCH BRÝLÍ ROZHODL O JURISDIKCI PŘÍPADU
ZÁHADNÁ ŽENA OMRÁČILA STRÁŽNÍKA STŘEŽÍCÍHO DŮM

Vývoj událostí v Hardistyho případě získal dnes překvapující rychlost.
Osoba, která je dobře informována o situaci, ale nechce být jmenována, nám potvrdila, že Jack Hardisty v době své smrti vlastnil značnou peněžní částku. Mluví se o tom, že tyto peníze pocházejí z banky v Roxbury, kde byl před smrtí Hardisty zaměstnán.
Když pracovníci úřadu šerifa prohlíželi Hardistyho dům, našli starožitný psací stůl. Vzhledem k jeho značné hodnotě trval pan Vincent P. Blane, tchán zavražděného, na tom, aby nebyl zámek vypáčen, ale aby si policisté opatřili klíč buď od paní Hardistyové, nebo od slečny Adély Blaneové. Byl ještě učiněn pokus otevřít zásuvku paklíčem, ale protože starožitný stůl byl nedávno vybaven nejmodernějším typem zámku, toto úsilí se ukázalo být marným.
Policisté zanechali na místě jako stráž George Cranea, strážníka z obchodního oddělení policie v Roxbury, a pokusili se opatřit si klíč k zámku. Konečně paní Hardistyová, která zatím pevně odmítá činit jakákoli prohlášení k případu, souhlasila, že úřadům povolí použít svého klíče k otevření stolu.
Jenže krátce před devátou zazvonil na policejní stanici v Roxbury naléhavě telefon. Mužský hlas, jehož vlastníka se policii zatím nepodařilo určit, upozornil, že právě zaslechl z domu Hardistyových výstřel. Policejní důstojníci Frank Marigold a Jim Spencer spěšně dorazili na dějiště těchto událostí a našli George Cranea v bezvědomí po úderu obuškem, který mu před několika minutami uštědřila jakási neidentifikovaná žena, na kterou vystřelil a kterou snad mohl zranit. Zpráva uvádí, že na místě se tou dobou nalézali také advokát a soukromý detektiv pracující pro paní Hardistyovou. Bylo jim povoleno místo opustit, aniž byli vyslýcháni. Psací stůl byl otevřen násilím a papíry se válely všude po zemi (fotografie na straně 3).
Současně s tímto incidentem se policii podařilo najít důkaz, který definitivně určuje místo vraždy. Nedaleko žulových skalisek, asi padesát metrů od Blaneova srubu, kde bylo nalezeno Hardistyho tělo, našla policie úlomek z rozbitých brýlí. Expertizy dokázaly, že střep pochází z brýlí Jacka Hardistyho - z brýlí, které se nenalezly u mrtvého těla.
Vzhledem k této informaci státní na vládní v okresu Kern stáhl svou žádost a případ bude projednáván v okrese Los Angeles.

XIX.
PERRY MASON netrpělivě odhodil noviny. Della Streetová se na něj podívala. "Málem se vám to povedlo, šéfe."
"Málem se nepočítá - aspoň ne v téhle hře," řekl Mason.
"Tohle se mi líbí - bylo vám povoleno odejít, aniž vás vyslýchali,"
"No ovšem," řekl Mason kysele, "je to způsob, jak lidem naznačit, že jsme tam s Paulem vlezli a sebrali těch ukradených devadesát tisíc a teď si je pěkně necháme jako honorář. Prostě roztomilý případ policejní insinuace."
"Můžete s tím něco dělat?"
Mason zavrtěl hlavou. "V tom prohlášení není nic urážlivého. Opravdu nám dovolili odejít bez výslechu. To je pravda. Nejspíš jsem o prošetření měl sám požádat, ale měli jsme takovou starost dostat se odtamtud pryč, dokud je čas, že jsem se tím moc nezabýval."
"No, jestli se opravdu vrah spoléhal na astrologii, aby spáchal vraždu v příznivou dobu, tak tedy odvedl setsakra dobrou práci. Tenhle případ je smůlovatý od začátku do konce."
Mason vytáhl cigaretu. "Vést soudní při, to je jako měnit píchlé kolo. Někdy hever funguje báječně, šrouby jdou jako po másle, nová pneumatika div nenaskočí sama, prostě jste zase na cestě tak rychle, že vám sotva dojde, že se něco stalo. A někdy jde všechno špatně. Hever se vzpouzí, když auto konečně zdvihnete, zase se vám na něj zhroutí, stará pneumatika drží jako přibitá, nové se nechce ... Tohle je právě takový případ, kdy se nic nehýbe z místa."
"Sešel jste se s paní Hardistyovou?"
"Ano."
"Co říkala?"
"Nic. Absolutně nic."
"Chcete říct, že nechce mluvit ani s vámi - se svým obhájcem?"
"Neřekla ani slovo. Nejen policii, ani mně."
"A co Adéla?"
"Adéla Blaneová se schovávala, protože věděla, že její sestra napsala doktoru Maconovi vzkaz, který je mírně řečeno indiskrétní."
"Indiskrétní ve smyslu viktoriánském - nebo právnickém?" zeptala se Della Streetová s úsměvem.
"V obou."
"A tohle řekla policii?"
"Nevím, co řekla policii. Pochybuju, že ví sama, co jim řekla a co ne. Přiměli ji k řeči a myslím, že z ní dostali pár

protichůdných tvrzení. Přesto pochybuju, že z ní toho dostali nějak moc."
"A doktor Macon?"
"Doktor Macon je zamilovaný. Je to jeden z těch sebevědomých lékařů, kteří byli vychováni, aby zvládli cokoli - a kromě toho mohl zabít Jacka Hardistyho."
"Jeho nezastupujeme?" zeptala se Della Streetová.
"Rozhodně ne," řekl Mason. "Zastupujeme paní Hardistyovou a nikoho jiného. Nejspíš je do doktora taky zamilovaná, ví o nějakých důkazech, které svědčí proti němu, a tak neřekne ani slovo, dokonce ani mně.
Jiná věc, která mě znepokojuje, je ta skálopevná jistota, s jakou vystupuje úřad státního návladního. Asi se do toho pustí nový zástupce návladního - chlápek jménem Thomas L. McNair. Všichni si o něm myslí, že je bůhvíjaké eso. Přišel odněkud z Východu a má tak báječné výsledky ze soudních pří jako málokterý mladý právník široko daleko. Devět odsouzení z deseti případů ... tak nebo onak, úřad státního návladního se směje pod fousy a v klidu si na mě číhá."
"A proto si myslíte, že tenhle případ bude jedním z těch, které se podobají nepovedenému vyměňování kola."
Mason rozmrzele přikývl. "Něco visí ve vzduchu," řekl. "Ten případ má několik stránek, o kterých nic nevím ... Vždycky jste mi říkala, že bych udělal líp, kdybych hezky seděl v kanceláři a čekal, až si případy přijdou za mnou, jako ostatní obhájci, a nehnal se do prvních linií. Tak tady uvidíte názorně, jak to probíhá. Od začátku jsem pořád o krok pozadu - a ze způsobu, jakým se chovají, vím jistě, že úřad státního návladního téměř nepochybuje, že dosáhne odsouzení obou obviněných."
"Kdo zastupuje doktora Macona?" zeptala se Della Streetová.
Mason se ušklíbl. "Doktor Macon. Říkal jsem vám, co je za tvrdou palici. Ten by se s důvěrou vřítil i tam, kam by se bál strčit nos archanděl Gabriel ... "
Poněkud výbušně se otevřely dveře. Do kanceláře Perryho Masona vrazil Paul Drake, příliš rozrušený, než aby se zdržoval s takovou formalitou, jako je klepání na dveře. "A mají tě, Perry!" ohlásil.
"A kdo?"
"Státní návladní."
"A jak?"
"Přece v Hardistyho případě. Sehnali nějaký betonový důkaz, úplnou tutovku. Radši si začni chystat dojemný závěrečný proslov!"
"Někdo se přiznal?"
"Ne. Ale našli nějaký důkaz, který je dokonale neprůstřelný. Nevím, co to je, ale má to co do činění s injekční jehlou. Víc se mi nepodařilo zjistit. Státní návladní si pustil pusu na špacír před jedním chlápkem od novin; Řekl mu, že už se těší, jak se budeš tvářit, až ten důkaz uvidíš. Řekl, že ve všech ostatních případech jsi věděl dopředu, jaké budou důkazy, ale tentokrát ti vypadnou oči z důlků,"
"Za takových podmínek se dá dělat jedna jediná věc."
"A jaká?"
Mason se ušklíbl. "Věřit křížovému výslechu."
"Já bych řekl, Perry," utrousil Drake, "že bys radši měl spoléhat na tu závěrečnou řeč. Myslím, že návladní to už nepustí. Ležíš mu v žaludku už dlouho a tentokrát si myslí, že tě má tam, kde tě mít chtěl. Na nižší sazbu by se to mohlo uhrát."
"Nemyslím," řekl Mason. "A ani se o to nepokusím, snad jedině kdyby se mi Milicent Hardistyová svěřila, že je vinna, a požádala mě o to ... Co jsi zjistil o tom střepu z brýlí, Paule?"
Drake nasadil překvapený výraz. "Jak to," řekl. "Myslel jsem si, že úřad návladního to už zařídil."
"Co tím myslíš?"
"Prověřovali ten kousek skla, co jim dal Harley Raymand, a naprosto to souhlasí s Hardistyho dioptrickým předpisem."
"Ano, ale co ten kus, co jsem ti dal já?"
"Co s ním? Bude to samozřejmě totéž."
"Chceš říct, že jsi ho nedal prozkoumat?"
"Nedal."
"Tak ho dej," řekl Mason.
"Ale Perry, to bude vážně totéž."
"Jak to víš?"
Drake to chvilku zvažoval, potom se ušklíbl a řekl: "Prostě to jen předpokládám, Perry."
Mason přikývl. "Nech to ověřit, Paule."

XX.
VÝBĚR POROTY v případě Lid a stát Kalifornie proti Milicent Blaneové a Jeffersonu Maconovi zabral půldruhého dne. Druhého dne ve dvě hodiny odpoledne se porotci, když nejprve složili přísahu, uvelebili na sedadlech a vyčkávavě se dívali po státním návladním.
Zástupce návladního pověřený případem, zbrusu nový a úspěšný mladý muž Thomas L. McNair, předstoupil před porotu a začal svou zahajovací řeč.
"Dámy a pánové porotkyně a porotci, nebudu detailně rozebírat to, co se pokusíme dokázat. Nechám za obžalobu mluvit samotné důkazy. Již dlouho jsem toho názoru, že je nepředložené, aby návladní deseti inteligentním mužům a ženám předkládal, co který důkaz znamená nebo co by podle něj znamenat měl. Proto se zcela spokojím konstatováním, že prokážeme, že dne prvního října obžalovaní zavraždili Jacka Hardistyho, manžela obžalované Milicent Hardistyové.

Nechám na vás, dámy a pánové, vyvodit, jak k tomu došlo. Povolám svého prvního svědka, Franka L. Wimblieho z úřadu koronera."
Pan Wimblie řádně složil přísahu a začal svědčit o rutinním ohledání a identifikaci mrtvého těla, o pořízení snímků zachycujících jeho polohu a stav. Po něm následoval za ohrádku doktor Claude Ritchie, jeden ze soudních lékařů. Doktor Ritchie dosvědčil, že prozkoumal tělo Jacka Hardistyho; že smrt nastala vlivem krvácení způsobeného kulkou vypálenou do zad zesnulého, kulkou, která vešla do těla vlevo od páteře a prošla šikmo dolů od lopatky. Kulka nebyla v těle nalezena.
McNair se postaral o zdůraznění tohoto faktu, aby si byl jist, že si jej porota zapamatuje. I když samozřejmě o této skutečnosti věděl už týdny, podařilo se mu přimísit do hlasu trochu překvapení. "Rozumím vám dobře, pane doktore? Kulka, která způsobila smrt, nebyla nalezena v těle?"
"Přesně tak. Kulka nebyla nalezena."
"Můžu se zeptat proč?"
"Někdo ji vyňal,"
"Nemohla vypadnout sama?"
"To je nemožné,"
"A neprošla tělem naskrz?"
"Ne, pane. Na druhé straně těla nebylo žádné zranění."
McNair významně zašilhal po porotcích. "Pane doktore, objevil jste ještě nějaké jiné neobvyklé skutečnosti, když jste tělo zkoumal?"
"Ano, objevil."
"Jaké?"
"Před smrtí byla podána droga."
"Vážně? Můžete nám říct, jaký druh drogy?"
"Podle mého názoru šlo o skopolamin."
"Co je skopolamin, pane doktore?"
"To je levotočivý alkaloid, který vzniká při výrobě hyoscinaminu a atropinu ze semen blínu nebo durmanu."
"A k čemu se skopolamin používá?"
"Kromě jiného se používá k zjištění, vlastně spíše k vyloučení klamných výpovědí."
"Můžete to vysvětlit?"
"Ano. Když se skopolamin smísí v jistém poměru s morfiem, získá schopnost zaplavovat a tlumit některá mozková centra, ale zároveň nechat nedotčenu pacientovu paměť, sluch a schopnost řeči. Paměť se vlastně zostřuje nad běžnou vědomou úroveň. Jsou záznamy i o případech, kdy se osoby pod vlivem skopolaminu přiznaly dokonce i k nevýznamným dopravním přestupkům, na které jinak ve víru všedního života dávno zapomněly."
"A vy tvrdíte, že tato droga má schopnost zabránit lžím?"
"Ano. Henry Morton Robinson cituje ve své knize Věda proti zločinu experimenty na lidech vystavených vlivu skopolaminu, které lékaři rázně nutili říkat nepravdy. Nebyli nepravdivých prohlášení schopni."
McNair mrkl na porotu a potom se znovu otočil k lékaři. "Co nám, pane doktore, můžete říct o době vraždy?"
"K vraždě došlo mezi sedmi třiceti a deseti hodinami večer prvního října."
"To je krajní rozpětí, pane doktore?"
"Ano, pane, krajní rozpětí. Kdybych to měl vyjádřit podle zákona pravděpodobnosti, řekl bych, že možnost, že ten muž zemřel mezi sedmi třiceti a sedmi čtyřiceti pěti je jedna ku padesáti; stejná možnost je, že zemřel mezi tři čtvrtě na deset a deseti; a řekl bych, že je pravděpodobnost třicet ku padesáti, že zemřel mezi tři čtvrtě na devět a devátou hodinou večer."
"Usuzujete z povahy zranění, že smrt byla okamžitá?"
"Řekl bych, že ne. Řekl bych, že pacient žil ještě po dobu od pěti minut do jedné hodiny. Řekněme tak půl hodiny. Tento odhad zakládám na rozsahu vnitřního krvácení."
McNair se obrátil k Perrymu Masonovi. "Můžete přistoupit ke křížovému výslechu."
Mason si počkal, až se na něj lékař bude dívat, a potom se zeptal: "Můžete nám říci, jestli byla oběť zavražděna v posteli - nebo do postele přenesena až po tom, co ji vrah střelil?"
Doktor Ritchie řekl otevřeně: "To nemohu říct ... to jest - nemůžu na tuto otázku odpovědět zcela pozitivně. Chápete, jsem lékař a ne detektiv. Prostě jen z ohledání mrtvoly vyvozuji jisté medicínské závěry. Nic víc."
"Chápu, pane doktore. Mimochodem, byly na kůži zavražděného nějaké stopy popálenin od střelného prachu?"
"Ne, pane."
"Zkoumal jste i šaty zesnulého?"
"Ano, pane."
"Všiml jste si, jestli byl v kabátě, který zesnulý nosil, otvor po kulce?"
"Ano, pane. Byl."
"Kabát tedy byl jistě sundán až po výstřelu."
Doktor Ritchie se usmál. "Jak už jsem uvedl, pane obhájce, nejsem detektiv. Tahle poznámka je pro porotu a ne pro mě."
McNairův potměšilý úsměv začal být téměř triumfální.
Mason přikývl. "Vy jste také profesionální hráč, pane doktore?"
Úšklebek doktora Ritchieho se ztratil v uraženém výrazu. "Samozřejmě že ne! To je nepodložená otázka!"
Teď byla řada na Masonovi, aby se usmál. "Ta vaše tabulka pravděpodobnosti, pane doktore, hovořila o znalostech,

jaké lékaři obvykle nemívají. Mohu se vás zeptat, jestli to vaše procentní rozvržení odhadu doby smrti je prostě jen vyjádřením předpokladu, nebo jestli je založeno na matematických výpočtech?"
Doktor Ritchie na chvilku zaváhal a probíral, jaké má možnosti obstát, bude-li dotazován na zákony pravděpodobnosti.
"Byl to opravdu jen předpoklad," přiznal pak pokorně.
"A navíc předpoklad naprosto se nezakládající na lékařské vědě?"
"Snad to tak jde říct."
"Nikdy jste neměl žádné zkušenosti s odhady herních šancí nebo s určováním matematické pravděpodobnosti?"
"Vlastně ... ne."
"Takže jste prostě udělal letmý odhad, který se může ukázat mylným?"
"No ... byl to jen odhad."
"Takže vy jste jen zhruba odhadoval, ale přesto jste odhad předkládal jako fakt?"
"No dobrá, ne odhad, předpoklad."
Mason se uklonil. "Vřelé díky, pane doktore. To je vše."
Soudce Canfield řekl na vysvětlenou porotě: "Pan Perry Mason zastupuje obžalovanou Milicent Hardistyovou. Doktor Jefferson Macon se hájí sám. Musím se tedy zeptat i doktora Macona, zda má nějaké otázky na svědka."
"Ano," řekl doktor Macon. "Jak jste určil přítomnost skopolaminu?"
"Především podle Wormleyho brómového testu, ale užil jsem i Gerrardova a Wasickyho testu."
"A chcete tvrdit," řekl doktor Macon uraženě, "že jsem tomu muži zavedl skopolamin, abych jej přinutil mluvit, než byl zavražděn?"
Než doktor Ritchie odpověděl, natočil se k porotě. "Pane doktore," řekl, "to je vaše tvrzení. Já pouze svědčím o faktech, která jsem zjistil."
"To je vše," zamumlal doktor Macon.
"Můj příští svědek," oznámil McNair, "bude svědek obžalobě jistě nepříznivě nakloněný. Nelíbí se mi, že jej musím povolat, ale jiná možnost není. Předvolávám pana Vincenta P. Blanea, otce obžalované Milicent Hardistyové."
Vincent P. Blane se dostavil k ohrádce. Tvář měl na první pohled ustaranou, ale stále se velmi dobře ovládal, byl zdvořilý a důstojný.
"Pane Blane," řekl McNair, "vzhledem k vašemu vztahu k jednomu z obviněných je nezbytné, abych vám položil některé důležité otázky."
Blane zdvořile naklonil hlavu na znamení, že chápe.
"Víte, že váš zeť, Jack Hardisty, zpronevěřil peníze v bance v Roxbury?"
"Ano, pane."
"Jestli se nemýlím, došlo ke dvěma zpronevěrám?"
"Ano, pane."
"V případě té první šlo o deset tisíc dolarů?"
"Přibližně ano."
"A když jste odmítl tu záležitost urovnat, Hardisty zpronevěřil dalších devadesát tisíc dolarů v hotovosti a oznámil vám, že pokud jej oznámíte, postará se, aby zpronevěra stála za to; že pokud ho uchráníte před vězením a zaplatíte oněch deset tisíc, vrátí těch devadesát tisíc?"
"Neřekl to přesně těmito slovy."
"Ale smysl byl tentýž?"
"Podstatné bylo, že než obligační společnost schválila jmenování pana Hardistyho, vyžádala si jisté garance. V pozadí celé události bylo, že jsem obligační společnosti přislíbil, že jestliže bude souhlasit, zaručím se proti jakékoli pozdější škodě."
"A získal jste někdy těch devadesát tisíc dolarů zpět?"
"Ne, pane."
"Nebo nějakou jejich část?"
"Ne, pane."
"To je vše."
Ke křížovému výslechu nedošlo.
"Předvolám nyní dalšího svědka nepříznivě nakloněného obžalobě," řekl McNair, "slečnu Adélu Blaneovou."
Viditelně nervózní Adéla Blaneová se dostavila ke svědecké ohrádce, odpřísáhla, udala jméno a adresu a poněkud s obavami se zadívala na mladého zástupce návladního, který měl zvláštní schopnost zaostřovat pozornost celé soudní síně na svou osobu.
"Znáte dobře horský srub patřící vašemu otci, ve kterém bylo druhého října nalezeno tělo Jacka Hardistyho, slečno Blaneová?"
"Ano, pane."
"A byla jste u tohoto srubu odpoledne prvního října?"
"Ano, pane."
"Viděla jste tam Jacka Hardistyho?"
"Ano, pane."
"V kolik hodin?"
"To nedokážu říct přesně. Bylo něco po čtvrté, a řekla bych, že určitě ne po tři čtvrtě na pět. Řekla bych, že mohlo být dvacet minut po čtvrté."
"To je nejpřesnější odhad té doby, jakého jste schopna?"

"Ano, pane."
"A viděla jste, že Jack Hardisty jede nahoru?"
"Ano, pane."
"Zaparkoval vůz?"
"Přesně tak."
"Viděla jste, že z vozu něco vyndává?"
"Ano, pane."
"Co?"
"Rýč."
"Poznala byste ten rýč, kdybyste jej viděla znovu?"
"Ne, pane."
"Byla jste v té době sama?"
"Ne, pane. Byl se mnou pan Raymand."
"Pan Harley Raymand?"
"Přesně tak."
"A co jste dělali poté, co jste spatřili u srubu Jacka Hardistyho? Popište to přesně, prosím."
"No ... jela jsem zpátky do Kenvale s panem Raymandem. Zavezla jsem jej do hotelu. Pak ... "
"Počkejte chvilku," přerušil ji McNair. "Nezapomněla jste na něco? Neviděla jste se ještě předtím s obžalovanou Milicent Hardistyovou?"
"Ano, to je vlastně pravda. Potkala jsem ji cestou, jela svým vozem."
"Víte kam?"
"Nevím."
"Přesto ale ... jela po silnici vedoucí ke srubu?"
"To ano."
"A mluvili jste s ní?"
"Ano."
"Vy - i pan Raymand?"
"Ano."
"A ona se vás ptala, jestli je u srubu její manžel?"
"Řekla bych, že ano,"
"A vy jste jí řekla, že tam je?"
"Ano."
"A ona se ihned vydala na cestu ke srubu?"
"No ... vlastně ano."
"Vy víte, že ke srubu také dojela, viďte, slečno Blaneová?"
"Ne, pane. Nemyslím si, že tam dojela."
"Zanechala jste pana Raymanda v hotelu, otočila jste a jela jste rychle po silnici zpátky ke srubu, že ano?"
"Ano."
"Teď mi, prosím, slečno Blaneová, řekněte, co jste našla, když jste ke srubu dojela - vlastně těsně předtím, když jste dorazila na odbočku ze silnice ke srubu."
"Našla jsem tam svou sestru,"
"Obžalovanou v tomto případě?"
"Ano."
"Co dělala?"
"Stála u krajnice."
"Všimla jste si nějakých příznaků citového rozrušení - myslím vnějších příznaků?"
"Plakala. Byla tak trochu hysterická."
"Mluvila s vámi o revolveru?"
Adéla Blaneová se rozhlédla kolem sebe, jako kdyby byla zvíře v pasti a ne svědek, po kterém se nechce nic, než aby řekl pravdu, a na něhož se hrnou pátravé, dotěrné otázky energického žalobce.
"Řekla něco o revolveru?" zopakoval McNair.
"Řekla mi, že ho zahodila."
"Pamatujete si přesně její slova? Řekla, že jej hodila do kaňonu právě v těch místech, kde stála?"
"Ne. Prostě jen že jej zahodila - nevzpomínám si."
"Řekla vám proč?"
Adéla se prosebně zadívala na Perryho Masona, ale ten seděl a mlčel. Nebylo to ale poraženecké ticho - spíš důstojné. Jeho oči hleděly zpříma. Tvář byla jako vytesaná z kamene. Choval se sebejistě. Prostě jen tam, kde by obyčejný obhájce chrlil námitky proti zápisu, kde by vyskakoval a rozčiloval se, kde by bojoval o čas a snažil se ničit nebo aspoň znehodnotit důkazy, Mason seděl a mlčel.
"Ano," řekla Adéla Blaneová. "Řekla mi proč."
"Co přesně řekla?"
"Že měla strach."
"Strach z čeho?"
"To neřekla."

"Strach sama ze sebe?"
"To neřekla."
"Je jasné," řekl McNair svědkyni, "že kdyby měla strach ze svého manžela, zbraň by si nechala. To, že ji zahodila, znamená, že měla strach sama ze sebe. Vy jste to tak nepochopila, slečno Blaneová?"
Mason klidně a sebevědomě vstal. "Vaše Ctihodnosti," řekl, "vznáším námitku proti této otázce. Je to pokus obžaloby o křížový výslech vlastního svědka. Nutí svědka k činění závěrů. Nesnažil jsem se ani náznakem zabránit tomu, aby se porotě dostalo všech fakt. Neprotestoval jsem ani proti zavádějícím otázkám vzneseným proti svědkyni. Mám ale námitky proti argumentativním, nevhodným otázkám, jako je tato."
McNair chtěl něco namítnout, ale soudce Canfield ho pohybem ruky umlčel. "Námitka se přijímá," řekl. "Otázka je skutečně nevhodná."
McNair se vrátil ke svědkyni a zahájil znovu útok se zdvojenou silou, jako by chtěl přesvědčit porotu i diváky, že je mužem, kterého nikdo a nic nezastaví, kterého klacky házené pod nohy jen vyprovokují, aby se bil ještě srdnatěji.
"Co udělala vaše sestra potom?"
"Nastoupila do vozu."
"Kde její vůz stál?"
"Nedaleko odtud u silnice."
"Myslíte tím, že zaparkovala na hlavní silnici?"
"Ano."
"Nikoli tedy na odbočce vedoucí ke srubu vašeho otce."
"Ne."
"A potom udělala co?"
"Jela za mnou do města."
"A to na váš návrh?"
"Ano."
"A co se stalo potom?"
"Když jsme dojely do Kenvale, ztratila jsem ji."
"Myslíte tím, že se od vás úmyslně odpoutala?"
"To nevím. Vím jen, že za mnou nejela až k domu."
"A co jste udělala? Kam jste jela?"
"Do Roxbury."
"Ano," řekl McNair poněkud posměšně, "jela jste do Roxbury. Jela jste rovnou do domu obžalovaného doktora Jeffersona Macona. Ptala jste se na něj a řekli vám, že ho někam zavolali a že není doma. Je to tak?"
"V podstatě je to tak."
"A vy jste tedy čekala, až se doktor Macon vrátí, že?"
"Ano."
"A kdy se vrátil?"
"Přibližně v půl jedenácté."
"Co jste obžalovanému, doktoru Maconovi, řekla?"
"Ptala jsem se ho, jestli se viděl s mou sestrou."
"Co na to odpověděl?"
"Okamžik," řekl soudce Canfield. "Je třeba upozornit porotu, že v tomto konkrétním případě jakékoli prohlášení svědkyně o tom, co řekl doktor Macon, musí být bráno pouze jako důkazní materiál proti obžalovanému Maconovi. Nebude spojováno s obžalovanou Hardistyovou nebo bráno jako důkazy proti ní. Pokračujte, slečno Blaneová, a odpovězte na otázku."
Adéla měla slzy na krajíčku. "Řekl, že moji sestru neviděl."
"Křížový výslech," štěkl McNair na Masona.
"Nemám otázek," řekl Mason klidně a důstojně.
Potom McNair viditelně udělal obchvat. Začal předkládat důkaz týkající se rýče patřícího Jacku Hardistymu. Svědek potvrdil, že viděl Hardistyho používat rýč na zahradě. Bylo na rýči něco zvláštního, něco výrazného, zeptal se McNair.
A svědek prohlásil, že si všiml v násadě vyřezaných iniciál J.H.
Poznal by svědek tento rýč, kdyby jej viděl?
Svědek si myslel, že by jej poznal.
McNair okázale poslal zřízence do vedlejší místnosti. Vrátil se s rýčem, který byl pak řádně předložen svědkovi k identifikaci.
Ano, byl to ten rýč. Měl iniciály. Byl to tentýž, který svědek viděl v rukou Jacka Hardistyho.
Ke křížovému výslechu nedošlo.
McNair se zadíval na hodinky. Blížila se doba odpolední přestávky. Bylo jasné, že McNair má přichystaný nějaký obzvlášť dramatický důkaz, kterým chce zakončit jednání prvního dne.
"Pan Charles Renfrew," zavolal
Ukázalo se, že Charles Renfrew je muž lehce po padesátce, pomalý a rozvážný v řeči i pohybech, který rozhodně nemá z křížového výslechu hrůzu a přijímá své vystoupení u svědecké ohrádky se spokojeností člověka, který je rád středem pozornosti.
Byl příslušníkem policie v Roxbury. Prozkoumal okolí domu, ve kterém bydlel a pracoval obžalovaný, doktor Jefferson Macon.

"Pane Renfrewe," řekl McNair, "ukážu vám teď rýč, který byl právě identifikován, a zeptám se vás, jestli jste jej už viděl někdy dříve."
"Ano," řekl Renfrew, "našel jsem ho ... "
"Otázka zněla, jestli jste jej už viděl někdy předtím nebo ne," přerušil jej McNair.
"Ano, pane, viděl jsem ho."
"Kdy?"
"Toho dne, kdy jsem vykonával šetření - třetího října."
"A kde jste jej viděl?"
"V čerstvě zpřevraceném záhonu na zahradě za garáží, na pozemku doktora Macona."
"Jste si jist, že toto je tentýž rýč, který jste tam tehdy našel?"
"Ano, pane."
McNair se vítězoslavně usmál. "Přirozeně nevíte, jak se tento rýč dostal z horského srubu do zahrady pana Macona?"
"Námitka, Vaše Ctihodnosti," řekl Mason. "Předpokládat nějaký fakt není důkaz - a stejně tak nutit svědka k závěrům. Není žádný důkaz, že toto je právě ten rýč, který měl Jack Hardisty s sebou ve voze."
"Pan obhájce má pravdu, Vaše Ctihodnosti," řekl McNair. "Tohle prokážu zítra. Zatím beru tuto otázku zpět." Usmál se na porotu.
Ani tentokrát ke křížovému výslechu nedošlo.
McNair se rychle vrátil k původní linii výslechů. Rodney Beaton dosvědčil, že viděl obviněnou Milicent Hardistyovou stát na kraji rokliny u silnice - a také že viděl, jak drží v ruce nějaký předmět a napřahuje paži. Připustil, že nemůže přísahat, že ten předmět do rokliny opravdu hodila. Mohla si to v poslední chvíli rozmyslet. Dosvědčil také, že nazítří on a Lola Stragueová hledali v blízkosti žulového výchozu. Našli revolver ráže třicet osm, vmáčknutý do jehličí. Zbraň identifikoval.
Mason se vzdal práva na křížový výslech.
Lola Stragueová, povolaná jako svědkyně potom, také vylíčila nález zbraně - a rovněž ji identifikovala. Pak McNair s dramatickým gestem předložil záznam potvrzující, že zbraň zakoupil pan Vincent P. Blane dva dny před Štědrým dnem roku 1941.
Potom se McNair významně podíval na hodinky a soudce Canfield oznámil, že nastala doba ukončit projednávání.
McNair opustil soudní síň s výrazem naprosté a dokonalé spokojenosti sám se sebou. Jeho chování jí přímo sršelo. Na odchodu jej pozdravily záblesky z přístrojů fotografů pořizujících snímky pro ranní vydání.

XXI.

McNAIR ZAČAL DRUHÉHO DNE výslechy svědků způsobem, který nikoho nemohl nechat na pochybách, že vybudoval svou taktiku na sérii dramatických vyvrcholení. Lidé, kteří už někdy působili jako přísedící a porotci a kteří byli zvyklí na obvyklou suchopárnou metodu vedení případu vraždy od obvinění k usvědčení, se začali hrnout k soudu, přitahováni dynamickou osobností, která dělala z přelíčení tak barvitou záležitost.
Prvním McNairovým svědkem toho dne byl William L. Frankline. Byl to onen policista, který doprovázel Jamesona v době, kdy přistihli doktora Macona u Blaneova srubu. Podrobně svědčil o opatřeních, která vykonali ke sledování srubu, a o tom, jak uviděli vstupovat dovnitř Adélu Blaneovou a Myrnu Paysonovou. Pak i o tom, jak dorazili Rodney Beaton a Lola Stragueová a Adéla se odklidila do tmavé ložnice, kde bylo nalezeno tělo Jacka Hardistyho. Po nějaké době se objevil Burt Strague. Za pár minut uviděli temnou postavu, která proklouzla za srub. Když se tato osoba ujistila, že je v místnosti tma a - jak se zdálo - pusto, vypáčila okno a vlezla dovnitř. V té chvíli svědek a jistý William N. Jameson, zástupce šerifa, došli k oknu a na smluvené znamení naráz zapnuli svítilny, v jejichž světle se objevila Adéla Blaneová, s křikem prchající ke dveřím, a obžalovaný doktor Macon, který se pokoušel vzít kulku z místa, kde byla ukryta, to jest za obrazem visícím na zdi ložnice. Vzali kulku doktoru Maconovi z ruky hned poté, co mu nasadili pouta, a potom opatřili doličný předmět identifikačním znakem. A svědek bez zaváhání poznal kulku, kterou mu McNair ukázal.
"Křížový výslech," řekl McNair Perrymu Masonovi.
Mason se na svědka zamyšleně zadíval. "Řekl jste, že když jste rozsvítili světla, uviděl jste toho muže, jak vytahuje kulku zpoza obrazu?"
"Ano, pane,"
"Jinými slovy," řekl Mason, "viděli jste, že má ruku za obrazem. A když jste mu rozevřeli dlaň, našli jste v ní kulku - a z toho jste usoudili, že ji vyndal ze skrýše za obrazem. Je to tak?"
"No ... dalo by se to tak říct."
"Z toho, co určitě víte," řekl Mason, "by se dalo soudit, že obžalovaný Macon místo toho, aby odtud něco bral, mo ... " Mason utnul řeč náhle, v půli slova, protože zachytil na McNairově tváři úsměšek. "Ruším tuto otázku," řekl klidně, "a žádné další na svědka nemám."
McNair zničehonic začal zuřit. Vstal, jako kdyby chtěl vznést námitku, potom ale zase klesl do židle. Zamyšleně se zamračil.
Mason si vzal kus papíru a naškrábal vzkaz. "McNair chtěl, abych Franklineho přiměl k prohlášení, že Macon mohl kulku do skrýše dávat a ne ji z ní vyndávat. Něco v tom smrdí. Dávejte pozor."
Popošel a podal vzkaz Delle Streetové.
Soudce Canfield se zadíval na doktora Macona. "Má obžalovaný Macon nějaké otázky?"
"Žádné."
"Další výslech po křížovém výslechu, pane McNaire?"
"Ne ... ne, Vaše Ctihodnosti. To je vše." Vypadalo to, že je v rozpacích, ale chvíli nato povolal doktora Kelmonta

Pringla.
Doktor Pringle byl kriminalistický expert, laboratorní pracovník, odborník na soudní lékařství a toxikologii - a také na balistiku.
"Předám vám kulku, která byla právě identifikována a zařazena mezi věcné důkazy," řekl McNair, "a zeptám se vás, zda jste tuto kulku zkoumal a podrobil ji jistým testům,"
"Ano."
"Nyní vám podám revolver Colt ráže třicet osm, u nějž zároveň žádám o provedení identifikace. A vás, pane doktore, se zeptám, zda jste z této zbraně provedl testovací střelbu."
"Ano, provedl."
"A provedl jste také pomocí mikroskopu srovnání s kulkou, kterou jsem vám podal předtím?"
"Ano."
"A byly kulky vypálené z této zbraně podobné kulce, kterou držíte v ruce, pane doktore?"
"Ano, pane."
"A teď, pane doktore - zjistil jste za pomoci mikroskopu, zda kulka, kterou máte v ruce, byla či nebyla vystřelena z té zbraně, kterou jsem doporučil vaší pozornosti?"
"Zjistil."
"Byla ta kulka vystřelena z této zbraně, pane doktore?"
Vočích doktora Pringla se chladně zablesklo. "Nebyla!"
Soudce Canfield se podíval na spokojeně se usmívajícího McNaira, šlehl pohledem i po Perrym Masonovi, který se naklonil na sedačce kupředu, a řekl: "Promiňte, pane doktore. Rozuměl jsem vám dobře, že kulka nebyla vypálena z této zbraně?"
"Přesně tak," řekl doktor Pringle. "Kulka z této zbraně rozhodně vypálena nebyla."
Doktor Macon se zavrtal do sedadla s uvolněním, jaké přicházívá, když pomine velké napětí.
Tvář Milicent Hardistyové přesto byla stále bez výrazu.
Perry Mason dál upřeně pozoroval svědka.
"Když je tedy, pane doktore, jasné," navázal McNair, "že kulka nebyla vypálena ze zbraně ráže třicet osm, kterou jsem vám podal, rád bych se vás zeptal, zda jste provedl nějaké další testy s kulkou a zda jste ve spojitosti s ní objevil ještě něco dalšího."
"Ano, pane, objevil."
"Pane doktore, obrátím vaši pozornost k jistým hnědočerveným skvrnám objevujícím se na kulce a ke kousku uschlé načervenalé hmoty nalezenému na ní."
"Ano, to souhlasí."
"Co to bylo za hmotu, pane doktore?"
"Byla to organická tkáň dehydrovaná působením suchého vzduchu."
"A ty hnědočervené skvrny, pane doktore? Co ty byly zač?"
"Byla to krev."
"Provedl jste testy s onou tkání a krví?"
"Ano, pane."
"A testy jednoznačně potvrdily, zda jde o krev nebo ne?"
"Ano, pane. Potvrdily. Je to krev."
"Teď, pane doktore, prosím poslouchejte mou otázku pozorně. Když uvážíme, že dne prvního října roku devatenáctistého čtyřicátého druhého byl muž zabit kulkou vystřelenou z revolveru ráže třicet osm, je něco, co vám jako expertovi umožňuje říci, jestli ta konkrétní kulka, kterou držíte v ruce, byla nebo nebyla právě onou kulkou, která prvního října 1942 způsobila smrt tohoto muže?"
"Ano," řekl doktor Pringle. "Na této kulce je něco, co mi umožňuje na tuto otázku odpovědět."
"Mohl byste prosím povědět porotě, co to je, pane doktore?"
"Zkoumal jsem krev na této kulce precipitinovým testem a provedl jsem mikrometrické měření."
"A co jste odhalil?"
"Zjistil jsem, že erytrocyty jsou velké v průměru osmdesát sedm mikronů."
"Co jsou erytrocyty, pane doktore?"
"Červené krvinky."
McNair se nečekaně obrátil na Masona. "Chcete svědka ke křížovému výslechu?"
Mason zaváhal a potom řekl: "Ano."
Zamračeně se zadíval na doktora Pringla. "Pane doktore, to je dost zvláštní způsob předkládání svědectví."
"Odpovídal jsem na otázky."
"To jistě. Do žádných tvrzení jste se nepouštěl."
"Ne, pane. Všechno, co se po mně chtělo, byla fakta."
"Prohlásil jste, že jste se ujistil o tom, že průměrná velikost červených krvinek ve vzorku je osmdesát sedm mikronů."
"Ano, pane."
Mason se na chvilku odmlčel a pak opatrně pokračoval. "Pane doktore, nejsem si tím jistý dokonale, ale mám dojem, že průměrná velikost lidských červených krvinek je osmdesát čtyři mikrony."
"Správně."
Mason nervózně přešlápl.
Soudce Canfield se najednou předklonil, opřel se lokty o stůl a zadíval se na svědka. "Pane doktore, rád bych vyloučil

možnost jakéhokoli nedorozumění. Jestli vašemu svědectví správně rozumím, červené krvinky v krvi na kulce jsou průměrně velké osmdesát sedm mikronů."
"Ano, pane."
"A červené krvinky člověka jsou v průměru velké osmdesát čtyři mikrony?"
"Přesně tak."
"Z toho tedy vyplývá, pane doktore, že krev na kulce není lidská?"
"Je to tak, Vaše Ctihodnosti."
Soudce Canfield se podrážděně podíval na státního návladního, zase si sedl do své polstrované židle a řekl Masonovi: "Pokračujte v křížovém výslechu, pane obhájce."
"Jestliže tedy krev nebyla lidská," řekl Mason, "určil jste, o jakou krev se jednalo?"
"Ano, pane. Byla to psí krev. Psí erytrocyty měří v průměru osmdesát sedm mikronů, velikostí se tedy nejvíce ze všech domácích zvířat blíží člověku. Precipitinový test vzorků krve z kulky prokázal, že jde o psí krev."
"V tom případě," navázal Mason opatrně, "zřejmě tvrdíte, pane doktore, že právě proto nemohla být tato kulka v žádném případě tou, která způsobila smrt Jacka Hardistyho."
"Ano. Kulka se nedostala do kontaktu s lidským tělem. Byla vypálena do psa."
"To je vše," řekl Mason najednou.
McNair se usmál a uklonil se Masonovi. "Děkuji vám, pane obhájce, že jste tuto věc pomohl místo mne objasnit."
Soudce Canfield, viditelně rozčilený, se chystal k tomu něco říct, ale potom se ovládl. Perry Mason se nakonec dovede postarat sám o sebe.
"To je prozatím všechno, pane doktore," řekl McNair. "Předvolám svého dalšího svědka, Freda Hermanna."
Fred Hermann předstoupil a došel ke svědecké ohrádce. Byl také příslušníkem policie v Roxbury. Byl to člověk apatické, flegmatické povahy. To, že se musí objevit jako svědek v tomto případě, byla pro něj jen jedna otravná práce navíc ke každodenní rutině. A lhostejně a znuděně se choval, i když byl vyzván, aby svědčil o rutinním zatčení, kterého se účastnil.
Když uvedl své jméno, věk, bydliště a povolání, McNair se jej zeptal: "Znáte svědka Renfrewa, který byl předvolán včera?"
"Ano, pane."
"Doprovázel jste jej do ordinace a domu obviněného, doktora Jeffersona Macona, dne třetího října tohoto roku?"
"Ano, pane."
"Byl jste s ním, když našel rýč?"
"Ano, pane."
"Ukážu vám, pane Hermanne, rýč, který byl přijat jako doličný předmět, a zeptám se vás, zda jste jej viděl už předtím."
Svědek vzal rýč, pomalu, metodicky a rozvážně jej převracel velkýma rukama nahoru dolů a pak jej podal zase žalobci.
"Ano, pane," řekl, "je to on."
"A kde byl tento rýč nalezen?"
"Na severní straně za garáží. Byl tam malý záhon s čerstvě rozkopanou zemí."
"A co jste v souvislosti s touto rozkopanou zeminou udělali?" zeptal se McNair a triumfálně zašilhal po Masonovi.
"Začali jsme kopat."
"Jak hluboko jste kopali?"
"Asi metr."
"Co jste našli?"
Hermann se otočil, takže se teď díval na porotu. "Našli jsme," oznámil, "tělo velkého psa. V těle byl otvor po kulce, ale tu jsme nenašli. Někdo ji vyjmul."
McNair se teď už ani usmívat nepřestával. "Svědek je váš," řekl Masonovi.
"Nemám otázek," ohlásil Mason.
Soudce Canfield se podíval na hodinky a řekl: "Je čas pro polední přestávku. Soud se sejde ve dvě hodiny."
Když se soudce odebral do zadní místnosti, v obecenstvu začalo hemžení. Novinoví reportéři se vrhli vpřed a začali fotit McNaira, který se na ně triumfálně usmíval. Přiměli doktora Pringla, aby jim zapózoval u svědecké ohrádky. Perryho Masona fotografovat nikdo netoužil.
XXII.
PERRY MASON A DELLA STREETOVÁ seděli v závěsem oddělené kóji malé restaurace nedaleko Masonovy kanceláře nad jídlem, které se ale pohříchu skládalo převážně z čaje a cigaret.
"Já to s tím psem nechápu," řekla Della Streetová.
"Z hlediska státního návladního to zapadá s matematickou přesností," řekl Mason. "Doktor Macon se setkal s Milicent, když se vracela od srubu. Pověděla mu o nové zpronevěře, o tom, že Jack Hardisty má devadesát tisíc, které používá k vydírání. Doktor Macon navrhl, aby se vrátili ke srubu, že dá Hardistymu injekci skopolaminu, která ho přiměje mluvit a prozradit, kde ukryl ukradené peníze."
Della Streetová usrkla čaj. "V pořádku, to chápu," řekla. "Podle téhle teorie tam taky museli jet a tu injekci mu dát. Potom on začal zuřit a být agresivní a jeden z nich ho zastřelil. Ale jak do toho zapadá ten pes?"
"Nechápete? Doktor Macon přece věděl, že pokud najdou kulku, porovnají ji s Milicentinou zbraní a budou mít betonový důkaz. Proto kulku vyjmul a schoval."
"Ale jak ji potom mohl vystřelit do psa, když ... "
"Nic takového neudělal. McNair staví na tom, že Macon si pořídil jinou zbraň stejné ráže, jí zabil psa, vyjmul kulku, psa zakopal a chtěl kulku schovat někde ve srubu - na takovém místě, aby byla dříve nebo později objevena. Až by ji úřady

našly, myslely by si, že je to právě kulka, která zabila Hardistyho a kterou tam Macon schoval. Testovali by ji a ke svému překvapení by zjistili, že nebyla vystřelena z revolveru Milicent Hardistyové."
"Takže doktor Macon kulku za ten obraz dával, místo aby ji odtamtud vyndával, když ho načapali?" zeptala se Della Streetová.
"Jistě," řekl Mason. "A já jsem jim to skoro zbaštil a sám jsem málem zavedl křížový výslech k tomu, aby svědek tvrdil, že Macon mohl docela dobře něco dávat za obraz a ne vyndávat zpoza obrazu ... Zarazil jsem se vážně v poslední chvilce."
"Jak jste na to přišel?"
"Díky něčemu ve způsobu, jakým mě McNair pozoroval, díky výrazu na svědkově tváři ... Ale stejně jsem si vlezl přímo do rány, pokud jde o toho psa. Musel jsem. Byl jsem v takovém postavení, že jsem musel buď zastavit křížový výslech, což by vypadalo, že se bojím pravdy, nebo v něm pokračovat a dojít až ke skutečnosti přitěžující mojí klientce,"
"Proč k tomu NcNair nedošel sám při svém výslechu?"
"Protože obhajobě víc ublíží, když to odhalím já sám při křížovém výslechu ... Je to chytrá taktika. To si ode mě ještě vypije."
"Jak?"
"To zatím nevím," připustil Mason.
Della Streetová zakroužila šálkem a rozpohybovala tak pár kousků čaje na jeho dně. "Málem bych brečela," svěřila se Masonovi. "Však jste to viděl. Pokud Milicent Hardistyová svého manžela nezabila, doktor Macon si to jistě myslí a snaží se ji chránit. A tím je oba potápí čím dál hlouběji ... A nebo ho zabil doktor Macon a paní Hardistyová se snaží krýt jeho. Tak nebo tak máme svázané ruce - a McNair se nám pošklebuje a tváří se tak vítězoslavně, že je mi z něj zle. Nejradši bych mu vyškubala vlasy, pěkně plnou hrst. Nejradši bych ... " zajíkla se vztekem.
Mason se usmál. "Nerozčilujte se, Dello. Radši používejme hlavu... V důkazech je jeden rozpor, o kterém si myslím, že McNaira nenapadl."
"Jaký?"
Mason se na ni zašklebil. "Počkejte si, až předvolá Jamesona."
"Nechápu."
"Myslím, že to nenapadlo nikoho," řekl Mason, "ale já už se postarám, aby o tom přemýšleli všichni - a důkladně."
"Ale stejně nedovedete asi dát dohromady takovou teorii, aby z toho byla Milicent Hardistyová venku - nebo ano?"
"Nevím," řekl Mason zachmuřeně, "Nejspíš ne, ale můžu případem zamíchat tak, že valná část toho povýšeného culení McNairovi zmizí z tváře, a ... "
Mason se zarazil, protože uslyšel, jak se Paul Drake ptá majitele restaurace: "Obědvá tu dnes pan Perry Mason?"
Odhrnul závěs. "Ahoj, Paule. Co máš nového?"
Paul Drake vešel do kóje. Ušklíbal se. Pod paží měl nějakou věc obalenou do malého balíčku novinami a pevně staženou vlascem.
Della Streetová se posunula, aby se mohl posadit vedle ní. Drake si odložil balíček na stůl.
Téměř okamžitě se ozval slabý, ale nezaměnitelný zvuk - tikání.
"Zakopaný budík?" zeptal se Mason.
Drake přikývl.
"Kdes ho vzal?"
"Našel ho Harley Raymand - byl zakopaný zase přímo u povrchu asi deset metrů od toho místa u skály, kde ho objevili minule."
"Jak daleko od místa, kde se našly ty rozbité brýle?" zeptal se Mason.
"Moc daleko ne ... Harley Raymand ho zabalil a na papír se podepsal. Já jsem se podepsal nad něj, na další vrstvu papíru, a svázal jsem to ... Chceš, aby se to otevřelo až u soudu?"
Mason o tom chvilku přemýšlel a potom řekl: "Předvoláme Harleyho Raymanda a necháme ho ověřit jeho vlastní podpis ... Musíme to udělat dřív, než budík dojde. Tohle je budík se čtyřiadvacetidílným ciferníkem, že, Paule?"
"Ano."
"A jaký čas ukazuje - to jest, je pozadu nebo se předbíhá nebo ... "
"Ten zatracenej budík," řekl Drake, "je o dvě a tři čtvrtě hodiny napřed."
Mason vytáhl z kapsy papír a rychle něco počítal. "To je téměř přesně siderický čas, Paule. Jestli počítám dobře, siderický čas by měl být dneska asi o tři hodiny a pětačtyřicet minut napřed, ale my jsme o hodinu vpředu kvůli válce. To znamená, že budík měří téměř přesně siderický čas."
Drake táhle zahvízdl. "Třeba to s těmi hvězdami nebyl jenom bulík, Perry. K čemu by sakra někdo potřeboval mít hodiny s hvězdným časem - a proč by je měl zakopávat na různých místech?"
Mason se škodolibě ušklíbl. "Tak přesně tuhle otázku, chlapče, hodíme jako horkou bramboru panu Thomasovi L. McNairovi."
"Nepustí tě k tomu tak rychle, Perry."
"Já vím," řekl Mason, "ale v tom případě mi těžko zabrání, abych toho brouka nasadil do hlavy porotě."

XXIII.
KDYŽ SE VE DVĚ HODINY sešel soud, Thomas L. McNair seděl u stolu obžaloby a jeho úsměv neměl moc daleko ke škodolibosti.
Soudce Canfield řekl: "Porota je celá přítomna, obžalovaní také. Můžete pokračovat, pane McNaire?"
Mason vstal a řekl: "Ještě chvilku, Vaše Ctihodnosti. Rád bych v této chvíli požádal o předložení svědectví mimo

pořadí,"
"Na čem tu žádost zakládáte, pane Masone?"
"Tento důkaz je takového druhu, že ... podléhá zkáze. Nevydrží do té doby, kdy bych dostal příležitost předložit jej podle jednacího pořádku."
"Proč ne?" zeptal se vzdorně McNair.
Mason se k němu obrátil a pousmál se. "To je opravdu těžké vysvětlit, aniž bych odhalil podstatu důkazu, pane žalobce."
"Jen do toho, vysvětlete to," řekl McNair posměšně. "Rád se dozvím, jaký druh důkazu označujete za ... podléhající zkáze."
Mason se otočil zase k soudci Canfieldovi. "Jsou to hodiny, Vaše Ctihodnosti. Budík, který byl nalezen zakopaný nedaleko od místa zločinu. Byl ... "
"A co s tím má budík co dělat?" přerušil jej McNair sarkasticky. "Proboha, Vaše Ctihodnosti. Máme tu zcela jasný případ vraždy - a pan obhájce přinese k soudu budík, který někdo zakopal nedaleko místa vraždy. Je to nevhodné, irelevantní, nepodstatné. Nelze to považovat za důkaz."
"Je přirozené, Vaše Ctihodnosti," řekl Mason, "že spojení s případem vysvětlím ve vhodnou dobu. Jinak by porota mohla být předem instruována, aby důkaz nebrala v úvahu."
"Ale co na budíku podléhá zkáze?" zeptal se McNair. "Nechte si ty své hodiny, řekl bych, že do příště vydrží. Jaktěživ jsem neslyšel o budíku, který se zkazí. Naložte si ho do lihu."
Z obecenstva se ozval zdušený smích. Na tvářích několika porotců se objevil úsměv a McNair se na ně spiklenecky zašklebil.
"Budík vydrží," řekl Mason, "ale čas, který ukazuje, nevydrží. Když soud dovolí, byl jsem upozorněn, že tento budík jde nyní přesně o dvě hodiny a čtyřiačtyřicet a půl minuty napřed před naším tichomořským válečným časem. A protože tichomořský válečný čas byl posunut dopředu o jednu hodinu, budík jde přesně o tři hodiny a čtyřicet pět a půl minuty před slunečním časem,"
Soudce Canfield se zamračil. "A jaký je zjistitelný význam této skutečnosti, pane Masone? Jinak řečeno - proč by tento důkaz měl být uchován?"
"Protože ke dnešnímu dni," řekl Mason, "je siderický čas přesně tři hodiny, čtyřiačtyřicet minut a třicet devět a půl vteřiny před časem občanským. Je tedy evidentní, že tento budík byl pečlivě nastaven, aby ukazoval přesný siderický čas, a protože jsem vyrozuměl, že jde o budík se čtyřiadvacetihodinovým ciferníkem, je jasné, že nebude-li předložen jako důkaz a nedostane-li porota možnost zaznamenat jím měřený čas, budík se s hvězdným časem rozejde a tento významný důkaz bude zničen."
"A jaké asi spojení mohou mít hvězdy s touto vraždou?" zeptal se McNair.
"To je, Vaše Ctihodnosti," řekl Mason, "jedna z věcí, které upřesním, jakmile mi to bude umožněno. Nyní nežádám o nic jiného, než aby mi bylo povoleno identifikovat tento budík, tak aby bylo svědectví zachováno pro dobu, kdy bude potřebné."
"Uznávám vaše zdůvodnění," řekl soudce Canfield.
Harley Raymand odpřísáhl a dosvědčil, že poprvé našel zakopaný budík prvního října, v den vraždy. A že v té době podle jeho nejlepšího vědomí šel budík asi o pětadvacet minut pozadu. Znovu jej viděl druhého října. Později po něm pátral, ale nenašel jej. Teprve dnešního dne, asi v jedenáct hodin, uslyšel znovu tikání. Pozorně poslouchal, našel místo, odkud tikání vycházelo, a objevil něco, co podle něj je tentýž budík - a v téže krabici. Tentokrát ovšem šel budík o dvě a tři čtvrtě hodiny napřed, jak zjistil porovnáním se svými hodinkami.
"Co jste s budíkem udělal?" zeptal se Mason.
"Zabalil jsem jej a na návrh pana Paula Drakea jsem se přes obal podepsal. Potom jsem předal balíček panu Drakeovi, který jej zabalil ještě jednou a také se podepsal."
Perry Mason jej požádal: "Otevřete balíček, který vám podám, a podívejte se, jestli je to tentýž, který jste dal panu Drakeovi."
Porotci se naklonili na sedadlech kupředu.
"Vaše Ctihodnosti," řekl McNair, "nejen že protestuji proti uvedení tohoto důkazu mimo pořadí, vznáším proti němu také námitku jako proti nevhodnému, irelevantnímu a nepodstatnému,"
Soudce Canfield řekl: "Soud již uznal, že jsou důvody povolit panu Masonovi předložení důkazu mimo pořadí. Soud uváží námitku, že jde o důkaz nevhodný, irelevantní a nepodstatný, a to až do doby, kdy pan obhájce předloží zdůvodnění. Jinak řečeno, soud přijímá tento důkaz dočasně, a povoluje obžalobě žádat o jeho vymazání v případě, že se neukáže být jasně spojen s případem."
"O nic víc ani nežádám, Vaše Ctihodnosti," oznámil Mason.
Harley Raymand rozbalil papír a vyndal dřevěnou krabičku. Otevřel ji a vyňal usilovně tikající budík.
Mason si neodpustil trochu divadla, vzal vlastní hodinky a srovnal čas na nich s časem na budíku, potom si to ověřil i na elektrických hodinách v soudní síni. "Doporučuji pozornosti poroty, že tento budík jde o dvě hodiny, čtyřicet čtyři minuty a čtyřicet vteřin napřed,"
"Ať je to tak zaznamenáno," řekl soudce Canfield a na jeho hlase bylo poznat, že jej to začíná zajímat.
McNair, značně rozčilený tím, že rázný postup jeho případu byl přerván, řekl: "Vaše Ctihodnosti, rád bych odložil svůj křížový výslech tohoto svědka až na dobu, kdy soud konečně rozhodne, zda je tento důkaz relevantní."
"Budiž," řekl soudce Canfield. "Byly z budíku sejmuty otisky prstů, pane Masone?"
"Zřejmě ne, Vaše Ctihodnosti," řekl Mason mile. "Byl bych rád, kdyby soud pověřil sejmutím otisků úřad šerifa."
"Soud to nařídí," řekl soudce Canfield. "A nyní, pane McNaire, můžete pokračovat?"

"Ano," řekl McNair jedovatě. "Když tedy máme za sebou horoskopy a astrologii, můžeme se vrátit k podstatě věci. Povolávám jako svého dalšího svědka pana Williama N. Jamesona."
Jameson řádně odpřísáhl a odsvědčil o nálezu Hardistyho těla ve srubu. Mluvil i o rutinních opatřeních, o identifikačních pláncích, fotografiích, o veškeré práci provázející vyšetřování vraždy.
Když se McNair vypořádal s detaily, zase začal směřovat k dramatickému vrcholu. "Měl jste dne druhého října tohoto roku," zeptal se, "příležitost jet se mnou do Roxbury, že?"
"Ano, pane."
"A kam jste se po příjezdu do Roxbury odebral?"
"Na místo, kde má obžalovaný doktor Macon ordinaci i bydliště."
"Viděl jste tehdy doktora Macona?"
"Ano, viděl."
"Kdo jiný tam ještě byl?"
"Vy a doktor Macon, nikdo jiný."
"A po tomto rozhovoru jste měl možnost prozkoumat automobil doktora Macona?"
"Ano, měl."
"Kdo u toho byl?"
"Nikdo. Vy jste mluvil s doktorem Maconem. Já jsem vyšel ven a prohlédl jsem si jeho vůz."
"Co jste zjistil ... pokud vůbec něco?"
"Na zadním sedadle měl doktor Macon položenou brašnu s chirurgickými nástroji. Prohlédl jsem ji. V krabičce se spoustou lahviček jsem našel jednu, která byla zamotaná v bavlně. Rozbalil jsem ji. Pod bavlnou byl list papíru."
McNair se zadíval na hodinky. "Bylo na tom papíru něco napsáno?"
"Ano, pane."
"Poznal byste ten papír, kdybyste jej znovu viděl?"
"Ano, pane."
McNair řekl s úsměvem: "Předkládám tento list k identifikaci. Zítra předvolám odborného grafologa, který dokáže, že písmo na něm patří obžalované Milicent Hardistyové. Mezitím, čistě pro účely identifikace, bych chtěl přečíst pro zápis vzkaz napsaný na tomto papíru."
"Nemám námitek," řekl Mason, když se na něj soudce Canfield tázavě zamračil.
McNair tedy četl:

Můj nejdražší Jeffe,
Jack provedl něco strašného. Nemůžu pořád věřit, že je schopen takové zvrhlosti, takové hnusné zrady. Je nahoře u srubu. Jedu za ním, ať je to jasné. Jestli dojde k nejhoršímu, už mé neuvidíš. Nevzpomínej na mé moc ve zlém. Nechápu, jak můžou lidi, jako je on, vůbec žít ...
Zbytečné bych ti vykládala, Jeffe, jak moc pro mé znamenáš a kolik jsi toho pro mé udělal. Ať se stane cokoli, cítím, že jsem ti pořád nablízku a ty jsi blízko u mne.
Doufám, že se mi podaří Jacka přimět, aby se vzpamatoval a aspoň zčásti napravil tu škodu, kterou udělal mému otci. Na tom, co udělal mně, mi nezáleží. Dokážu to překonat. Bude to ponižující, ale já to přijmu. Ale s tím, co udělal mému otci, který za nic nemůže, se nesmířím. Jestli se budeme muset rozloučit, chci, abys věděl, jak hrozné, hrozné moc jsi pro mé znamenal. Tvůj klid a trpělivost, tvoje pevná víra, tvoje přátelství- a ještě mnohem víc než to mé celou tu dobu držely nad vodou.
Sbohem, můj drahý.
Tvoje Milicent

McNair rozzářeně podal list papíru soudnímu zřízenci. "Prosím o zaregistrování jako důkaz obžaloby," řekl.
Obrátil se k Perrymu Masonovi a vítězoslavně se podíval na hodinky, jako by se chtěl ujistit, že novináři zase budou jednou mít příležitost popsat dramatický závěr odpoledního líčení.
"Tím končíte přímý výslech svědka?" zeptal se soudce Canfield.
"Ano, Vaše Ctihodnosti. Je přibližně tři čtvrtě na pět a tak jsem ... "
Soudce Canfield narážku přešel. "Křížový výslech," řekl Masonovi.
McNair se na chviličku zatvářil konsternovaně. Bylo jasné, že od soudce Canfielda čekal přerušení jednání, ale místo toho se dočkal přívětivého výrazu tváře, se kterým se Jeho Ctihodnost obrátila na Masona.
Mason se obrátil ke svědkovi.
"Vy jste pracoval na tomto případě, pane Jamesone?" zeptal se.
"Co tím myslíte?"
"Snažil jste se najít co nejvíce důkazů?"
"Ano."
"Udělal jste vše pro to, aby se zachovala všechna významná fakta, která mohou sloužit jako vodítka?"
"Ano."
"Podíval jste se i do onoho kaňonu, o němž obžalovaná Milicent Hardistyová tvrdí, že do něj odhodila zbraň?"
Jameson se usmál. "To přece nebylo nutné."
"A proč ne?" zeptal se Mason.
"Protože zbraň se našla - tam, kde se ji pokoušela po vraždě ukrýt."
"A proto," řekl Mason, "podle vás nebylo nutné hledat tu zbraň, kterou údajně hodila do kaňonu."

"Přesně tak."
"Jinak řečeno, když byl nalezen revolver paní Hardistyové, nebylo třeba hledat žádný jiný."
"Přesně tak."
"Víte o tom, že paní Hardistyová řekla své sestře, že hodila zbraň dolů z náspu?"
"Tvrdila to," ušklíbl se Jameson.
"A jako policista pátrající po faktech tohoto případu jste si její tvrzení ověřil tím, že jste prohledal místo, které označila?"
"Ne, tím, že jsem prohlédl místo, kde vražednou zbraň opravdu ukryla."
"Jak jste věděl, že šlo o vražednou zbraň?"
"No ... samozřejmě ... musela to být ta zbraň, kterou použila."
"A mohl byste přísahat, že neexistuje žádná druhá zbraň, která stále leží na srázu, o kterém paní Hardistyová mluvila se svou sestrou?"
"Přísahat bych nemohl, ale vsadil bych na to milion."
Soudce Canfield jej stroze přerušil: "Svědek bude odpovídat na otázky a zdrží se nesouvisejících komentářů."
Mason se usmál. "Vy nevíte, jestli je to ta zbraň, která zabila Hardistyho. Nevíte, jestli ji paní Hardistyová odhodila tam, kde byla nalezena, nikdy jste si neověřil verzi paní Hardistyové o tom, že odhodila zbraň ze své kabelky dolů ze srázu. Je to tak?"
"Vlastně ... vy tím myslíte, pane Masone, že obžalovaná měla dvě zbraně?"
"Nemyslím tím nic," řekl Mason. "Prostě se jen ptám. Snažím se zjistit, jak bylo provedeno vyšetřování."
"V tom případě ... ne, nepřehlíželi jsme dno kaňonu ani sráz."
"Takže vzhledem k tomu se dá říci, že paní Hardistyová mohla odhodit svou zbraň do kaňonu?"
"Ano, to se dá."
"A tato zbraň může být tím revolverem ráže třicet osm, z něhož byla vypálena kulka, o níž svědek Pringle dosvědčil, že způsobila smrt psa."
"No ... to bych neřekl."
"Otázka je zavádějící," namítl McNair.
"Já si myslím, že jsme v hranicích běžného křížového výslechu, především proto, že obhájce má právo snažit se dokázat předpojatost svědka," rozhodl soudce Canfield. "Námitka se zamítá. Odpovězte na otázku."
"No ... když tedy ... řekl bych, že asi mohla zastřelit psa, zakopat ho u domu pana Macona a pak jet nahoru ke kaňonu a zahodit revolver," řekl svědek sarkasticky.
"A stejně tak," poznamenal Mason, "mohla jet o něco dál, zabít psa u srubu a zahodit zbraň. Potom doktor Macon mohl psa najít, odvézt k sobě domů a zahrabat u garáže, nebo ne?"
"Neřekl bych, že to tak bylo."
"Tak vy byste neřekl, že to tak bylo?"
"Neřekl."
"Vy tedy chcete po porotě, aby vydala rozsudek v případě obvinění z vraždy prvního stupně na tom podkladě, že vy byste řekl, že něco nějak bylo?"
"Tak to přece není."
"Omlouvám se. Zřejmě jsem vás nepochopil. Prostě jsem usoudil, že to, co jsem řekl, je důsledkem vašich slov a vašeho postoje."
"U srubu přece žádný pes nebyl."
"Jak to víte?"
"Není žádný důkaz, že by tam byl."
"A jaký druh důkazu byste si představoval, aby vás to přesvědčilo, že tam pes opravdu byl, pane Jamesone? Jaký důkaz byste jako detektiv očekával, že pes může zanechat, pokud tam byl?"
Jameson se pokusil přijít na nějakou odpověď a pak to vzdal.
"Tak prosím," řekl Mason. "Čas utíká. Můžete na to odpovědět?"
"No ... žádný pes tam nebyl."
"A jak to víte?"
"Prostě vím, že tam nebyl."
"Co vás k tomu přesvědčení vede?"
"Není žádný důkaz o tom, že by tam pes byl."
"Tak jsme se zase pěkně dostali tam, kde jsme už jednou byli," odtušil Mason. "Jaký důkaz byste chtěl najít?"
"Například tam nebyly žádné stopy."
"Vy jste hledal nějaké stopy?"
"Ano."
"Psí stopy?"
Jameson se usmál. "Ano, pane."
"Ještě předtím, než v tomto případě padla jakákoli zmínka o psovi?"
"No ... řekl bych ... "
"Tak hledal jste psí stopy?"
"Vlastně ... ne tak docela."
"Takže jste nehledal psí stopy?"
"Zrovna psí ne. Prohlíželi jsme celé okolí."

"A nevšimli jste si žádných psích stop?"
"Ne, pane."
"A co kojoti stopy? Ty tam byly?"
Jameson se na chvilku zamyslel a řekl: "Vlastně ... počkejte chvilku ... Když o tom teď tak přemýšlím, asi bych nemohl přísahat, že tam nebyly žádné psí stopy, pane Masone."
"Ale ani že tam nějaké byly?"
"Jistě že ne."
"Jinými slovy, žádné psí stopy jste nehledal?"
"No ... ne zrovna je. Když o tom tak přemýšlím, tak kojoti stopy jsou dost podobné - ne, pane, nemohl bych tvrdit jedno ani druhé."
"Už jste tvrdil oboje," řekl Mason. "Nejdřív že tam žádný pes nebyl, potom že jste hledal právě psí stopy, pak zase že jste nehledal psí stopy, a nakonec že tam pes docela dobře mohl být ... Tak jak to je?"
Jameson řekl rozzlobeně: "Jen si užijte, překruťte všechno, co jsem řekl ... "
"Svědek bude odpovídat na otázky," napomenul jej soudce Canfield.
"Jak to tedy je?" zeptal se Mason sladce.
"Nevím," řekl Jameson.
Mason se usmál. "Děkuji vám, pane Jamesone, to je všechno."
Soudce Canfield se podíval nejdřív na hodiny a potom na zmateného McNaira. "Jak se zdá," řekl pak pomalu a rozvážně, "teď je čas na odpolední přestávku."

XXIV.

PERRY MASON přecházel po své kanceláři se skloněnou hlavou a s palci zastrčenými za průramky vesty. Della Streetová seděla na svém sekretářském stole, mlčky ho pozorovala a tvářila se soucitně.
Mason už přecházel strojově sem a tam skoro hodinu, jen občas se zastavil, aby si zapálil cigaretu nebo se na chvilku posadil do velkého otočného křesla za svým stolem. Zakrátko ale vždycky zase křeslo odstrčil a začal znovu rázovat. Bylo už skoro devět, když najednou řekl: "Jestli se mi nepodaří vymyslet nějaký způsob, jak podepřít astronomický pohled na případ, jsem v háji."
Della Streetová přivítala možnost zabalit bezpečně do slov jeho dlouho zadržovanou nervozitu. "Nemůžete prostě nechat budík mluvit za sebe? To přece nemůže být náhoda, že je nařízený přesně na siderický čas."
"Mohl bych nechat budík, ať mluví sám za sebe," řekl Mason, "kdybych ho mohl předložit jako důkaz. Jenže jak u všech čertů prokážu, že vůbec má něco společného s vraždou?"
"Byl nalezen blízko místa, kde k ní došlo."
"Já vím," řekl Mason, "můžu vstát a hádat se, až zčernám. Tady je zakopaný budík. Byl viděn blízko místa vraždy. Nejdřív v den vraždy, potom den po ní. Potom zmizel a teprve po týdnech, v době, kdy projednáváme případ - a soudce Canfield se na mě podívá tím svým studeným zkoumavým pohledem a řekne: ‚Dejme tomu, že je to všechno pravda, pane Masone. Jaké spojení to ale má s případem?' A co mu na to řeknu já?"
"Nevím," přiznala Della.
"A já taky ne," řekl Mason.
"Ale v případě se musí vyskytovat někdo, kdo se zajímá o astrologii,"
"Nebyl bych si tím tak jistý," řekl Mason. "Ta záležitost s astrologií byla dobrá jedině jako vějička pro státního návladního z okresu Kern, jenže kdo potřebuje znát siderický čas, nemusí si nutně zahrávat s astrologií. Siderický čas je potřeba k jedné jediné věci: a tou je určit postavení hvězdy."
"Mohl byste mi prosím vás znovu vysvětlit, jak se pomocí hodin určí postavení hvězdy?" požádala Della.
"Hvězdnou oblohu," řekl Mason, "tvoří kruh o třech stech šedesáti stupních. Země se v tom kruhu otočí jednou za čtyřiadvacet hodin. To je patnáct stupňů na jednu hodinu ... Takže astronomové si rozdělí nebe na obloukové stupně, minuty a vteřiny, a potom je převedou na hodiny, minuty a vteřiny času. Dají každé hvězdě takzvaný pravý ascendent, což ve skutečnosti není nic jiného než její vzdálenost na východ nebo na západ od jistého bodu na nebi, a deklinaci, což je zase její vzdálenost na sever nebo jih od nebeského rovníku."
"Pořád nechápu, k čemu to pomůže," řekla Della Streetová.
"Astronomické teleskopy jsou upevněny v rovníkové pozici. Pohyb na východ a na západ probíhá v pravém úhlu k zemské ose. Jak se teleskop pohybuje, míjí kruh s vyznačenými stupni. Když tedy znáte pravý ascendent a deklinaci hvězdy, stačí vám ověřit si siderický čas daného místa, protočit teleskop po kruhu se stupni, zvednout do správné deklinace, a díváte se na hledanou hvězdu... A teď mi pro boha živého řekněte, co to má společného s vraždou Jacka Hardistyho."
"To nemůžu," řekla a zasmála se.
"Já taky ne," odtušil Mason, "a dokud něco nevymyslím, můžu se těšit na to, že moje klientka bude mít na krku vraždu prvního stupně."
"Myslíte, že je opravdu vinna?"
"To záleží na tom, čemu říkáte být vinen," řekl Mason.
"Myslíte, že ho zabila?"
"Mohla ho zabít," připustil Mason. "Ale určitě to nebyla chladnokrevná, předem připravená vražda. Bylo to neštěstí, výsledek nějakého nečekaného vývoje událostí ... Ale spoušť zmáčknout mohla."
"Tak proč neřekne, jak to všechno bylo?"
"Bojí se, protože tím by přitížila někomu jinému ... Tenhle zločin, Dello, je ... dvojsečný,"

"Co tím myslíte?"
"Tak se na to podívejte. Jack Hardisty odnese peníze nahoru do té štoly. Zakope je. Někdo mu dá dávku skopolaminu, on promluví, vyzvoní pod vlivem drogy tajemství. Ten někdo jde a vezme si peníze - a nebo jde a zjistí, že peníze už vzal někdo jiný."
"Vy si myslíte, že to nebyla Milicent Hardistyová?"
Mason zavrtěl hlavou. "Kdyby peníze našla Milicent nebo doktor Macon, šli by rovnou za panem Blanem a řekli by: ‚Tady nás máš a peníze taky.' Proto přece celá ta patálie začala. Pokoušeli se dostat peníze zpátky, protože kdyby ne, Blane by měl problémy."
"Ano. To jistě," připustila Della Streetová.
"Tudíž," řekl Mason, "se do toho připletla nějaká třetí strana. Někdo měl těch devadesát tisíc a hodlal se jich držet. A budík je s tím docela určitě nějak spojený, jenže já jednoduše nedokážu do zítřejšího jednání soudu přijít na to, v čem to spojení vězí, a proto ten zatracený usmrkanec, ten vychytralý zástupce státního návladního, ze mě stáhne kůži zaživa a položí si ji doma před krb."
"Tak hrozné to není," zaprotestovala. "Určitě jste jim teď nadělal starosti s tím revolverem."
Mason málem nepřítomně přikývl a řekl: "Jenže to je zase jen vějička. Je to troška soli do rány, ale ten budík - krucinál, Dello, ten budík něco znamená!"
"Nemůžeme ho spojit s něčím jiným?" zeptala se. "Například s tím kouskem rozbitých brýlí. Nemohl byste ... "
Ozvala se tři zaklepání na dveře a po nich ještě dvě kratší.
"To je Paul Drake," řekl Mason. "Pusťte ho dovnitř."
Della Streetová otevřela. Drake se už od prahu zašklebil a řekl: "Tys je teda procvičil, Perry. Je jich plný kaňon, lezou všude kolem se svítilnami, reflektory, baterkami, světlomety ... snad i se sirkama. Jameson se zařekl, že zítra se musí objevit u soudu a potvrdit, že v ty zatracený strži žádná zbraň není."
Mason roztržitě přikývl a řekl: "Myslel jsem si, že to udělá. Vyslýchat ho je docela zábava, ale nepomůže mi to vysvětlit, co má s tímhle případem společného ten budík."
"Astrologie?" navrhl Drake.
"Ten astrologický náhled na věc je atraktivní, ale není to nic, co by se dalo prodat soudci Canfieldovi," řekl Mason.
"Nebuď si tak jistý," řekl Drake. "Zrovna jsem něco zjistil o paní Paysonové."
"Co je s ní?"
"Zajímá se o astrologii,"
Mason to chvíli podmračeně posuzoval.
"A ještě ti řeknu něco," pokračoval Drake. "Pamatuješ si, jak jsme měli od toho optika zprávu o tom střepu z brýlí? Tvrdil, že je to z brýlí Jacka Hardistyho, stejně jako ten druhý kousek. Tak abys věděl, já jsem si našel jiného optika a ten říká, že jsi měl pravdu. Pamatuješ - nebyl sis docela jistý, jestli to bude ze stejných ... "
"Nech toho," přerušil jej Mason. "Co říká ten druhý?"
"Je to hrozně malý kousek, Perry. Ten první chlápek se bál říct, že to není z Hardistyho brýlí, protože šerif má moc široký ramena, a tak řekl, že to z nich je ... No, to je jedno, prostě jsem našel optika, který udělal pár moc podrobných a přesných testů. Říká, že ten střep z Hardistyho brýlí není, ale že ten kousek, co má šerif, popisu Hardistyho brýlí odpovídá. Tudíž tu máme dvoje rozbité brýle.
A ten optik mi říkal, že normální oko má schopnost zaostřovat, která se jmenuje akomodace. Ve skutečnosti je to schopnost měnit tloušťku čočky v oku, čímž se objekt přiblíží ohnisku - docela jako když posunuješ čočku na foťáku tam a ven a zaostřuješ na nějaký předmět."
Mason přikývl.
"Tahle schopnost se ztrácí, jak člověk stárne. Asi ve čtyřiceti už většinou potřebuješ brýle a v šedesáti je schopnost akomodace pryč docela. Samozřejmě že někteří lidé odolávají účinku času ... co se očí týče, ale v zásadě může optik z korekcí na brýlích odhadnout věk osoby. A tenhle optik mi řekl, že podle jeho odhadu - není to nic, co by vypověděl pod přísahou, ale může to být dost přesné - tyhle brýle patřily osobě, které mohlo být asi šestatřicet.
A teď: Jacku Hardistymu bylo dvaatřicet. Milicent je sedmadvacet, Adéle pětadvacet. Harleymu Raymandovi taky, Vincentu Blaneovi je dvaapadesát, Rodneymu Beatonovi asi pětatřicet, ale žádné brýle nenosí. Je to jeden z těch šťastlivců, kteří mají dokonalý zrak ... Ale je tu ještě jedna věc, které jsme si nevšimli. Myrna Paysonová vypadá na třicet nebo tak, ale klidně může být o fous starší. Obyčejně brýle nenosí, ale může si je brát na čtení - nebo když si zjišťuje astronomický čas kvůli zakopanému budíku."
Mason se zabořil do svého velkého otočného křesla, až zaskřípalo. Rozvalil se, opřel si hlavu, zavřel oči, ale pak najednou řekl: "Už jsi kolem toho něco podnikal, Paule?"
Drake zavrtěl hlavou. "Zrovna mě to napadlo. Nějak jsem o ní nikdy nepřemýšlel v souvislosti s těmi brýlemi a budíkem."
"Tak teď o ní přemýšlej," řekl Mason stále se zavřenýma očima.
"To taky hodlám," řekl Drake a vstal. "A začnu s tím hned. Ještě něco nového?"
"Zatím nic," řekl Mason. "Až na to, že zítra se budeme muset vypořádat s tím siderickým časem. Myslím, že McNair nebude čekat dlouho, aby mi to dal sežrat. Potom budu muset předložit důkazy. A žádné nemám. Jediné, co by se dalo dělat, je použít budík k tomu, abych do případu zavedl prvek záhadnosti, který McNair nebude moct pominout."
"Můžeš to udělat i tak?" zeptal se Drake.
"Pokud neprokážu souvislost budíku s případem, tak ne," řekl Mason. "A jak prokážu, že siderický čas má co do činění s vraždou Jacka Hardistyho, to vážně nevím. Čím víc si s tím lámu hlavu, tím víc se mi zdá, že se motám pořád dokola."
Drake se vydal ke dveřím. "No nic," řekl, "zajedu si nahoru a trochu budu čmuchat kolem ranče Myrny Paysonové."

"Dej si na ni pozor," řekla mu Della Streetová se smíchem, "střílí sexappealem bez výstrahy."
"Sexappeal pro mě nic neznamená," řekl Drake.
"To už jsem si všimla," poznamenala Della Streetová.
Drake už došel ke dveřím, když se najednou zarazil, vytáhl z kapsy náprsní tašku, otevřel ji a řekl: "Ještě tu mám něco jiného, Perry. Nemyslím, že by to mělo moc co dělat s případem, ale našel jsem to tam u skály, sotva třicet metrů od místa, kde se poprvé našel budík ... Třeba ti to k něčemu bude."
Otevřel obálku, kterou z náprsní tašky vytáhl, a podal Masonovi do kruhu vystřižený kousek černého papíru, velký sotva jako větší mince.
Mason si jej prohlédl a ve tváři se mu objevil zamračený a zmatený výraz. "Vypadá to, jako by to někdo pečlivě vystřihl z úplně nového kopíráku."
"Jasně," souhlasil Drake, "a to je taky všechno. Nic víc s tím neuděláš,"
"Kruh někdo pečlivě nakreslil," řekl Mason. "Tady je dírka od kružítka. Okraje jsou ostřižené náramně pečlivě. Kopírák určitě nebyl použit, jinak by tam byly čáry nebo otisky písmen od stroje."
"Přesně tak," souhlasil znovu Drake. "Ale nechápu, k čemu je dobrý kulatý kus kopíráku, ještě navíc velký sotva jako malé hodinky. Nejspíš to dohromady nic neznamená, Perry, ale když už jsem to tam našel, tak jsem ti to přinesl."
"Díky, Paule. Jsem rád, žes to udělal. Může to do něčeho zapadnout později."
"Tak já jedu," řekl Paul Drake. "Zatím se mějte."
Mason zůstal zabořený v otočném křesle dobrých pět minut po tom, co Paul Drake odešel, pak se protáhl, chvilku bubnoval prsty po desce psacího stolu a nakonec potřásl hlavou.
"Co se děje?" zeptala se Della Streetová.
"Nesedí mi to," řekl Mason. "Prostě to nezapadá. Budík, brýle, hvězdy ... " Mason najednou zmlkl. Zamračil se, přimhouřil jedno oko a upřeně se zadíval do zdi.
"Copak?" zeptala se Della Streetová.
"Marta Stevensová," řekl Mason pomalu.
"Co je s ní?"
"Je jí osmatřicet."
"Nechápu."
"Osmatřicet," pokračoval Mason, "a má brýle. Prakticky je ošetřovatelka, dovede dávat injekce, protože dává Vincentu Blaneovi inzulín ... Teď už chápete?"
"Propána ... ano!"
"A tu noc po vraždě," navázal Mason, "Adéla Blaneová zmizela, jela do hotelu San Venito a zapsala se jako Marta Stevensová ... Nikdy jsme nepřišli na to proč."
"A teď to víte?" zeptala se Della bez dechu.
"Vím, co by v tom mělo být," řekl Mason.
"Co?"
"Marta Stevensová měla s někým v hotelu San Venito schůzku. Nemohla na ni přijít. Tak tam jela Adéla a zapsala se jako Marta Stevensová, aby se mohla setkat s osobou, která se bude po Martě Stevensové ptát."
"Kdo to je?" zeptala se Della.
Mason na chvilku zaváhal a dál bubnoval prsty na desku stolu. Najednou sáhl po sluchátku a zadal číslo Vincenta Blaneho v Kenvale.
Po chvíli řekl: "Haló? S kým mluvím, prosím? Ano, ano, paní Stevensová ... Je kromě vás někdo doma? ... Rozumím. Víte, pan Blane chtěl, abyste vzala jeho injekce - ty, které používáte na inzulín - a přivezla je do Drakeho detektivní agentury. Nechte všechno ležet. Chce, abyste sedla na první meziměstský autobus a přivezla je. Myslíte, že to půjde? ... Ano, hned teď ... Ne, to nevím, paní Stevensová. Nevím nic kromě toho, o co mě pan Blane požádal. Je trochu vyčerpaný - to napětí ze soudu a tak ... ano, rozumím. Děkuji. Na shledanou."
Della Streetová se na něj zvědavě podívala. "K čemu to bude dobré?" zeptala se.
Mason vytáhl zásuvku a vyndal svazek paklíčů.
"Umožní nám to podívat se do pokoje Marty Stevensové a najít něco, o čem policie nemá ani páru ... a třeba i ukrást nějaké brýle."
"Co to máme za paragraf - domovní loupež?" zeptala se Della Streetová.
Mason se ušklíbl. "Vzhledem ke skutečnosti, že mě majitel domu zaměstnává a že mohu počítat s jeho dodatečným svolením, je loupežný úmysl otázkou interpretace."
"Ocenil by tuhle úvahu i státní návladní?"
"Obávám se, že ne. Jak pan státní návladní Hamilton Burger, tak úchvatný pan Thomas L. McNair, jeho zástupce pověřený tímto případem, by si opravdu sotva mysleli, že je to něco jiného než vloupání - pokud se nechám chytit,"
"Nemůžete ten důkaz získat regulérním způsobem?"
"Na to není čas. Pokud mám získat nějaký háček, kterého se s tím budíkem chytím, musím to udělat dnes večer. A pokud se mi to nepodaří, tak čím dřív to budu vědět, tím dřív budu moct přemýšlet o nějakém jiném přístupu."
Della Streetová šla k šatníku a sundala z poličky svůj klobouk.
"Kam si myslíte, že jdete?" zeptal se Mason.
"S vámi."
Mason se ušklíbl. "Tak dobře. Jdeme."

XXV.

DŮM VINCENTA BLANEHO pocházel z oněch dřevních dob americké architektury, kdy na prostorných pozemcích rostly budovy s pevnou kostrou, zdobené lomenicemi, ornamentálními falešnými věžičkami a balkónky, zkrátka z éry klidu, finančních jistot a štěstí.
Mason si rozlehlý dům prohlédl. "Tak mám dojem," řekl, "že to bude jeden z těch zadních pokojů."
"A nejspíš v přízemí," řekla Della. "Půjdeme nejdřív zkusit dveře?"
"Ne," řekl Mason. "Zadní dveře budou asi zamčené zevnitř a klíč bude v zámku. Přední budou na patentní zámek. Zvládneme to jedním z těchhle paklíčů - když budeme mít štěstí."
Počkali, až bude na ulici pusto, potom proklouzli na ztemnělou verandu. Della Streetová držela malou tužkovou baterku, zatímco Mason se probíral svazkem paklíčů a hledal ten pravý.
"Tak to máme další porušení zákona," řekla Della Streetová. "Už jsem se bála, že se z té naší počestnosti začnu nudit,"
Mason vybral klíč, který se mu zdál být slibný, a opatrně jej vstrčil do zámku. "Děláme to v nouzi - abychom pomohli klientce, která je možná nevinná."
"Jestli je nevinná," řekla Della otráveně, "proč vám neřekne pravdu o tom, co se stalo?"
"Protože se bojí. Pravda vypadá moc černě. Kdyby ... " Zámek cvakl, než jí to stačil dovysvětlit. Mason otevřel dveře, ušklíbl se a řekl: "Povedlo se to na první klíč. To je dobré znamení, Dello."
V domě bylo teplo a příjemně. V pokojích vládla pohodlná, zabydlená atmosféra, vznášely se tu zbytky vůně dobrých cigaret a domácích jídel - a ta zralá vůně, která bývá ve starých dřevěných domech a téměř nikdy ji nenajdete v požáruvzdorných bytech.
"Podíváme se dozadu," řekl Mason. "Je tu zadní schodiště. Pamatuju si, že jsem ho viděl ten den, když sem policie přišla pro Milicent Hardistyovou."
"Její pokoj by mohl být hned nad schody," řekla Della Streetová. "Stejně je jedno, kde začneme."
Během pěti minut to našli. Pokoj byl ve druhém patře, v zadní části domu.
"To je pěkná dřina, hledat jen takhle s baterkou," řekla Della Streetová.
Mason přikývl, došel klidně k vypínači a rozsvítil. "Když sousedé vidí v pokoji paprsek z baterky," odtušil, "myslí si hned bůhvíco. Ale když je rozsvíceno, nic jim nedojde ... Jenom se ujistěte, že jsou všechny závěsy zatažené, Dello."
Della Streetová obešla pokoj.
"V pořádku," řekl Mason, "tak se dáme do práce."
"Co vlastně hledáme?" zeptala se Della Streetová.
Mason se ušklíbl. "To je na tom právě to pěkné. Nevíme to, jen ... " Najednou se zarazil. "Co to bylo, Dello?"
"Někdo hodil do okna štěrk."
Mason se zamračil. "Seďte klidně. Počkáme, co se bude dít."
Za chvilku znovu udeřilo pár kousků štěrku o okno.
"Mám zhasnout a zkusit se podívat, kdo tam dole je?" zeptala se Della.
Mason chvilku přemýšlel a potom řekl: "Zkuste to, Dello."
Zhasnul. Della Streetová rozhrnula závěs, stoupla si k oknu a podívala se na dvůr.
Po chvíli se od okna odtáhla a s podivným zajíknutím řekla: "Je to muž. Mávl na mě a pak přešel na zadní verandu. Stojí tam a čeká, jako bych ho měla pustit dovnitř."
Masonovi chvilku trvalo, než nový vývoj zhodnotil, pak se najednou rozhodl: "Tak dobře, Dello. Pustíme ho dovnitř."
"Ale nemůžeme si dovolit nechat se tu chytit, a ... "
"Pustíme ho dovnitř," opakoval Mason. "Mám takové tušení. Asi to bude přítel Marty Stevensové ... Tak do toho, Dello, odemkněte zadní dveře, ale nic neříkejte. Já budu stát hned za vámi. Uvidíme, co udělá."
Za pomoci baterky nějak sešplhali po zadních schodech a prošli kuchyní. Della Streetová odemkla zadní dveře. Mason zhasl baterku a stoupl si za ni. Dveře se otevřely, do domu se vhrnul štíhlý chlapík v námořnickém plášti a důvěrně položil Delle Streetové ruku kolem pasu. "Krucinál," řekl, "už jsem si myslel, že zas potáhnu. Pusu."
Mason rozsvítil baterku.
Muž se zašklebil, když na něj světlo dopadlo, potom ale na chvilku zahlédl Dellinu tvář a uskočil, jako když do něj střelí.
"Co se tu děje?" zeptal se.
Mason zabouchl dveře a zamkl je. "Pojďte dál," pozval jej.
"Kam?"
"Do Martina pokoje."
"Heleďte, kdo si myslíte, že jste?"
Mason řekl se vší svou rozhodností a autoritou: "Pojďte dál, člověče. Chci se vás zeptat na něco o té noci, kdy byl zavražděn Jack Hardisty."
Muž se vzdal všeho odporu, jako kdyby dostal ránu přímo na solar. "Kdo ... kdo jste?" zeptal se, ramena mu poklesla a plášť se najednou zdál být na něj příliš velký.
Mason ho otcovsky poplácal po rameni. "Jen pojďte."
Vyšli mlčky po schodech a vešli do Martina pokoje. Mason se na vyděšeného muže zadíval obviňujícím pohledem. Pozoroval jej s tou přímou, pronikavou upřeností, kterou často s dobrým výsledkem používal při křížových výsleších.
"No nic," řekl rozvláčně, "tak se do toho dáme."
"Kde je Marta?"
"Marta má možnost se svěřit jednomu detektivovi v Los Angeles," řekl Mason. "A vy se můžete zase svěřit nám."
Muž se neklidně zavrtěl. "Nic jsem neudělal."
Mason se jen usmál.
Muž se zhroutil do křesla, až to vypadalo, jako by se jeho tělo pokoušelo zmizet někde ve zplihlých záhybech pláště.

"Nemáme čas celou noc," řekl Mason. "Jak se jmenujete?"
"William Smiley."
"Kde jste byl v té chvíli," zeptal se Mason, "kdy se Martě Stevensové rozbily brýle?"
"Stál jsem vedle ní."
"Jak se rozbily?"
"Ten chlap se po ní vrhl."
"Myslíte Hardistyho?"
"Ano."
Della Streetová klidně vytáhla z kabelky notes, odšroubovala uzávěr malého plnicího pera a začala si poznamenávat těsnopisem.
"V první řadě: proč jste jeli ke srubu za Hardistym?" zeptal se Mason.
"To byl Martin nápad. Přečetla si v jednom časopise o tý droze pravdy. Hardisty udělal manko a Blane by to musel zaplatit, a tak Martu napadlo, že kdyby mu tu drogu píchla, tak to z něj dostaneme a peníze budou na světě. Věděla, že to po dobrým nepůjde. Proto jsem jel s ní ... Nelíbilo se mi to. Nechtěl jsem jet. Však ona vám to řekne."
"To chápu," řekl Mason povzbudivě a kradmým pohledem se přesvědčil, že Della stačí celý rozhovor zaznamenávat.
"Řekněte mi, jak se to seběhlo, abych to mohl porovnat s tím, co tvrdí Marta."
"Marta lhát nebude, poví vám pravdu."
"To vím," řekl Mason konejšivě.
"Chtěli jsme se s Martou vzít, jenomže Blane nechce mít vdanou hospodyni. Říká, že když pro něj pracoval pár, nikdy to nebylo k ničemu. Buď byl muž v pořádku, ale žena ne, nebo obráceně ... No prostě jsme se s Martou museli scházet potajmu. Pak se stala ta věc a ona mi zavolala."
"Kde jste vzali injekční stříkačku?" zeptal se Mason.
"Z těch, co jima píchala Blaneovi inzulín."
Mason se odmlčel a počkal si, až se muž pustí do dalšího vyprávění sám.
Smiley se rozpomínal, co se stalo, a byl teď už méně nepřátelsky naladěný. "No jo," řekl nosovým, trochu plačtivým hlasem, "co jsem mohl dělat? Musel jsem do toho jít. Marta mi sehnala ten revolver."
"Co to bylo za zbraň?" zeptal se Mason s významným pohledem na Dellu Streetovou.
"Osmatřicítka. Patřila paní Hardistyové. Ona tam nahoře ten večer nějakou dobu byla. Revolver měla v kabelce. Marta ho sehnala a dala mi ho. Šli jsme ke srubu. Hardisty tam byl. Auto zaparkoval a sám stál tam u skály. Měl v ruce rýč, jako kdyby se chystal kopat. Chtěl jsem s ním mluvit a začít nějak rozumně, ale Marta byla celá hrr. Hned se do něj pustila."
"Střelila ho?" zeptal se Mason.
"Zbláznil jste se? Ne! Revolver jsem měl já. Řekla mu, že mu dá tu injekci, že pak řekne pravdu, tak ať si nehraje na tvrďáka. Já jsem na něj namířil a poručil jsem mu dát ruce nahoru. Byl vyděšený, ale zas ne moc vyděšený"
"A co udělala Marta?"
"Dala mu injekci,"
"A potom?"
"Potom asi došel k názoru, že já střílet nebudu. Ať tak nebo tak, skočil po Martě, praštil ji, až jí spadly brýle a málem upadla."
"A vy jste vystřelil?"
"Ale kdepak já, člověče. Když Martu uhodil, dostal jsem vztek, skočil jsem po něm a jednu jsem mu vrazil."
"Tou rukou, ve které jste držel zbraň?"
"Ne. Tu jsem odhodil, než jsem po něm skočil ... Hajzl jeden mizerná, tlouct ženskou. Měl jsem mu tu zatracenou tlamu rozbít. Prostě jsem ho srazil a on si rozbil brýle - mysleli jsme si, že jsme všechny kousky posbírali. Tak to vypadá, že nám jich asi pár ušlo."
"A co se dělo potom?" ptal se dál Mason.
"Nějakou dobu nechtěl mluvit, ale pak se rozpovídal. Nejdřív jsem si myslel, že to v tom článku byly jenom řečičky. Jenže on najednou řekl, že to chce všechno smazat a že zajde za Blanem a urovná to. Řekl, že na takovéhle věci nemá povahu, že už to schoval několikrát a pokaždé měl strach, že to policie najde. Že poprvé to schoval v domě. Potom začal být nervózní a šel s tím nahoru ke štole a zakopal to vzadu na jejím konci. Že to bylo sotva tak před hodinou, ale že začal zase být nervózní, ještě než ujel půl kilometru, a že ho hned napadl tucet lepších míst. Řekl, že teď mu připadá, že v té štole si může hrát kdejaký kluk po škole.
Jasně že teď vypadá jednoduše pochopit, co s námi ten chlap hrál. Marta udělala chybu, když mu řekla, že ho ta droga přinutí mluvit. A možná by ho i přinutila, kdybysme si počkali, ale on nás převezl. Předstíral, že už zabrala, i když nic necítil, a začal nás tahat za nos."
"Chcete tím říct, že jste do té štoly šli?" zeptal se Mason.
"Jasně. Nechali jsme se pěkně napálit. Nechali jsme ho tam u skály a šli jsme s Martou ke štole. Vzali jsme si jeho rýč."
"A kopali jste?"
"To bych řek, že jsme kopali. Tolik hlíny jsem nepřeházel léta - a ten hajzl měl celou tu dobu prachy v autě. Přechytračil nás, tak je to."
"Co jste udělali, když vám došlo, že lhal?" ptal se Mason.
"Vrátili jsme se podívat se, jestli tam ještě není. Samozřejmě byl pryč. Určitě se vypařil, sotva měl od nás pokoj. Tak jsme jeli domů."
"Kde přesně jste stáli s Hardistym?"

"Hned vedle té velké žulové skály. Stál tam s rýčem. Vypadalo to, že se chystá kopat. Kdybysme si prostě počkali, mohli jsme ho načapat rovnou při tom. To ta injekce všechno zamotala, ta mu dala šanci nám vyklouznout."
"A to bylo ještě před soumrakem?"
"Jasně. Bylo pozdě odpoledne, ale světla bylo dost, to jo."
"Když jste jeli nahoru, nepotkali jste na silnici Adélu Blaneovou?"
"Přejela kolem nás, ještě než jsme zabočili na cestu ke srubu," řekl Smiley, "ale neviděla nás. Někdo s ní byl."
"Neviděli jste poblíž něco jako budík, zako ... "
"Kdepak," skočil mu do řeči Smiley. "O tom zakopaném budíku jsem četl. Vůbec tomu nerozumím. Proč by Hardisty potřeboval zakopávat budík?"
Na dlouhých pár vteřin zavládlo ticho a potom Mason řekl: "Vrátil jste se s Martou Stevensovou do tohohle domu?"
"Kdepak. Báli jsme se, že se to s tou drogou provalí. Posadila mě na autobus. Jel jsem do Los Angeles. Měla se se mnou sejít den nato v jednom hotelu. Zapsala se tam, jenže pak někam šla a už se nevrátila. Volal jsem tam a pak jsem se tam nějakou dobu motal kolem, ale vůbec se neukázala."
"A nevrátil jste se tam nahoru pro revolver?" zeptal se Mason.
"Ne. Jenom jsem ho odhodil, když ten chlap praštil Martu. Potom jsem ho svázal, on začal mluvit a na revolver jsme úplně zapomněli. A když pak řekl, že ty prachy zakopal ve štole, hned jsme na to s Martou skočili. To jsme tomu dali. Já jsem chtěl, aby šel s námi, ale on se tvářil jako omámený, posedával celý malátný a měl skelný pohled. Marta mi vrazila do ruky rýč a řekla, že jdeme, že ona ví, kde ta štola je ... Ten chlap v ní ani jaktěživ nebyl. Fakt si myslím, že měl prachy celou tu dobu u sebe v autě."
"Když jste se vrátili od štoly, šli jste se podívat do srubu?" zeptal se Mason.
"Ne. Viděli jsme, že Hardistyho auto je pryč, tak jsme si mysleli, že určitě zmizel. Nechali jsme tam rýč, nasedli jsme a jeli pryč."
"Jak dlouho jste byli u štoly?"
"Nevím, dohromady snad tak hodinu a půl. Když jsme se vrátili ke srubu, byla už dost tma."
"Jak to, že jste si nevzali revolver, když vás přitom napadlo posbírat střepy z brýlí?"
"Ty střepy jsme posbírali hned po rvačce. Však to znáte, když se někomu rozbijou brýle, hned se stará, co s nima je. Marta začala sbírat střepy skoro hned, jak jí brýle spadly."
"A kdo sebral jeho brýle?"
"Já. Dal jsem si je do kapsy. Ulomil se z nich jeden velký kus. Báli jsme se dát mu je zpátky, aby proti nám nezůstaly důkazy."
"A věděl jste, že revolver se později našel?"
"No jasně. Četl jsem si v novinách o soudu a tak, a Marta mi o tom povídala ... Jak je možné, že to všechno neřekla vám?"
"Kde jste pracoval?" zeptal se Mason.
"Turretova stavební ... teď vyrábí pro armádu. Byl jsem tam půl roku."
"Četl jste v novinách o tom, že Hardistyho tělo bylo nalezeno ve srubu?"
"Jasně."
"Víte, jestli byl nebo nebyl ve srubu, když jste se vrátili od štoly?"
"To nevím. Jeho auto bylo pryč - a já jsem dostal hrozný strach. Chápete, nacpat chlapa drogou a ... "
"Chápu. A víte, kde Marta tu drogu sehnala?"
"Řekla paní Hardistyové, že ji potřebuje. Nemám ponětí, jakou výmluvu si vymyslela a na co jí řekla, že to potřebuje. Nejspíš že ji potřebuje starý pán - nebo že ji k něčemu chce použít ... Tak nebo tak, paní Hardistyová se dobře zná s jedním doktorem, a řekla, že to sežene. Myslím, že sama nevěděla o tom manku, co udělal její manžel. Marta na to přišla tak, že slyšela, jak Blane telefonuje s ředitelem banky v Roxbury."
"Nikomu jste o tomhle všem nevyprávěl?" zeptal se Mason rázně.
"Ne."
"Vůbec nikomu?"
"Vůbec nikomu."
"No dobrá," řekl Mason. "Myslím, že Marta Stevensová se brzy vrátí domů. Jestli chcete, počkejte na ni tady."
"Kdepak. Já sem nerad chodím, když tu není Marta. Myslím, že starému pánovi by se to nezamlouvalo. Viděl jsem tu světlo a hodil jsem trochu štěrku do okna. To je náš signál ... Půjdu ven a počkám tam, než se Marta vrátí. Vy myslíte, že přijede brzy?"
"Ano, myslím si, že přijede brzy," řekl Mason.
Della Streetová zaklapla notes, hodila si ho do kabelky, zase našroubovala na plnicí pero uzávěr a po očku se podívala na Perryho Masona. Ten téměř nepostřehnutelně potřásl hlavou.
Vyšli všichni tři ven z domu. "Takže dobrou noc, Smiley," řekl Mason.
"Dobrou noc, pane,"
Mason přidržel Delle Streetové dveře automobilu.
"Nemohl jste ho nějak použít zítra?" zeptala se polohlasem.
"I kdyby se odhodlal povědět tohle všechno před porotou," řekl Mason, "znamenalo by to jen, že paní Hardistyová se dostala z bláta rovnou do louže. Tohle je jeden z těch případů, kdy proti vám svědčí snad i výlevka v kuchyni ... Asi už začínáte chápat, proč Milicent raději drží jazyk za zuby a proč ani slovo neřekne ani doktor Macon. Macon si myslí, že to udělala."
"Víte to jistě?"

"Na beton," řekl Mason. "Uvědomte si, že si mu řekla o skopolamin. Že před svatbou vystudovala na ošetřovatelku. Doktor Macon si myslí, že se snažila podat drogu pravdy Jackovi Hardistymu. Asi všichni věděli, že vyšel ten článek ... Pravděpodobně si myslí, že Milicent lže, aby chránila svého otce a taky sebe."
"Ale když mají Milicentin revolver, jakou zbraň to zahodila?"
"Nejde o to, co zahodila ona, ale o to, jakou šanci jsem asi zahodil já."
"Jak to myslíte?"
"Jediná věc, kterou jsem měl porotě vyvracet," vysvětlil Mason, "byla, že pokud Milicent Hardistyová hodila svou zbraň do strže, tatáž zbraň nemohla být dost dobře nalezena u skály ... Kdybych radši držel klapačku. Měl jsem prostě jen tu drobnou nesrovnalost použít, abych Jamesona vyvedl z rovnováhy. Teď Jameson hledá tu druhou zbraň - a jestli ji najde ... jestli ji najde, tak nejsme jen v úzkých, to jsme jednoduše vyřízení. Pokud nepřijdu na způsob, jak s případem spojit ten zatracený budík."
"No dobrá," řekla Della Streetová, "ale teď aspoň víte, co se tam nahoře stalo,"
Mason se zatvářil zamyšleně. "Tím si nejsem tak docela jistý,"
"Co tím myslíte? Že Smiley lhal?"
"Znepokojuje mě jedna okolnost," řekl Mason.
"Jaká?"
"Hardistyho kalhoty. Ta červená hlína dokazuje, že u štoly byl - a někdo si dal práci a odstranil všechnu hlínu z jeho bot, vyleštil je a položil je k posteli - jen zapomněl prohlédnout záložky kalhot."
Delle Streetové se rozšířily zorničky. "V tom případě ... v tom případě musel Smiley lhát?"
"A nebo říkat čirou, ničím nepřikrášlenou pravdu," řekl Mason.

XXVI.

KDYŽ THOMAS McNAIR toho rána usedal u soudu, tvářil se šarmantněji než kdy jindy. Zaplněný sál bzučel šeptaným hovorem. Porotci slavnostně vešli jeden za druhým a posadili se. A potom vstoupil do jednací síně sám státní návladní Hamilton Burger, podsaditý muž, každým pohybem vyzařující buldočí urputnost, a usadil se vedle McNaira.
Mason pochopil, že se chystají zasadit smrtící úder. Chtějí dovést případ k rychlému a nezpochybnitelnému završení a potom mu už jen dovolit bezmocně se kolem toho všeho motat a hledat slabé místo v řetězu důkazů, který obžalované svírá.
Zástupce šerifa zavedl do síně obviněné. Doktor Macon, jehož tvář strnula v nehybné masce mající zakrýt jeho pocity, se stále ještě pohyboval způsobem prozrazujícím značné sebeovládání. Milicent Hardistyová na sedadlo spíš padla, hned se opřela loktem o opěradlo a položila si hlavu do dlaně. Chovala se unaveně a sklíčeně. Nechtěla nic jiného, než aby bylo co nejdřív po všem.
Ze zadní místnosti se vynořil soudce Canfield. Obecenstvo povstalo jako jeden muž. Soudce se posadil, kladívko ťuklo a dovolilo účastníkům jednání i obecenstvu zase usednout.
"Lid proti Maconovi a Hardistyové," řekl soudce Canfield s téměř obchodní úsporností. "Obžalovaní jsou přítomni, všichni porotci též. Pokračujeme v projednávání."
McNair hbitě vystartoval a předvedl svědka, který identifikoval otisky pneumatik, které byly nalezeny u Blaneova srubu, potom experta, který popsal pneumatiky, jež tyto stopy zanechaly, a svědčil o tom, jak byly otisky porovnány s pneumatikami na voze doktora Macona.
Potom se zdvihl státní návladní Hamilton Burger - s těžkopádnou důstojností a s drtivou účinností silným kanónem vybaveného bojového vozidla chystajícího se k útoku. "Chtěli bychom znovu předvolat Williama N. Jamesona," řekl.
Jameson, vyhlížející trochu přepadle, ale sebevědomě, došel k ohrádce.
"Už jste vzat pod přísahu," zaburácel státní návladní. "Rád bych teď, pane Jamesone, obrátil vaši pozornost k faktu, že při včerejším křížovém výslechu se vás obhájce dotázal, zda jste prozkoumal místo, kde obžalovaná Milicent Hardistyová stála a kde byla spatřena svědky, jak hází zbraň - nebo nějaký předmět podobající se zbrani - do kaňonu. A vy jste, jestli se dobře pamatuji, dosvědčil, že k takovému pátrání nedošlo."
"Tak to je."
"Chcete nyní toto svědectví pozměnit?"
"Svědectví ne. V době, kdy jsem odpovídal na otázku, bylo moje svědectví pravdivé, ale mezitím jsem provedl velmi pečlivé a zevrubné ohledání oněch míst."
"Kdy k němu došlo?"
"Včera večer."
"Kdy pátrám začalo?"
"Asi v šest hodin."
"A kdy skončilo?"
"Asi v půl třetí dnes ráno."
"Proč jste pátrání zastavil?"
"Protože předmět, po němž jsme pátrali, byl nalezen."
"Opravdu? A co to bylo za předmět?"
"Revolver Colt ráže třicet osm, dvojčinný revolver, se všemi šesti nábojovými komorami nabitými, nesoucí číslo 1-1-5-8-1, a také nesoucí částečně smazané otisky prstů, které byly přesto identifikovatelné - a identifikované jako otisky obžalované Milicent Hardistyové."
Hamilton Burger byl příliš důstojná osoba, než aby se na Perryho Masona ušklíbal, jako to dělal McNair. Prostě jen

řekl: "Svědek je váš, pane Masone."
"Nemám žádné otázky," utrousil Mason.
Hamilton Burger vypadal trochu překvapeně. Přesto ihned zavolal zřízence z úřadu šerifa, který dosvědčil, že asi před pěti lety bylo jednomu občanu Kenvale vydáno platné oprávnění nosit za účelem obrany zbraň. Zbraň byla popsána jako revolver Colt ráže třicet osm, dvojčinná zbraň s číslem 1-4-5-8-1.
"Máte toto povolení s sebou?"
"Mám."
"Byl někdo svědkem podpisu tohoto dokumentu?"
"Ano, pane. Já sám."
"Byl podepsán ve vaší přítomnosti?"
"Ano, byl."
"A kdo jej podepsal?"
"Pan Vincent P. Blane," řekl svědek, a pak ještě návdavkem: "Otec obžalované Milicent Hardistyové."
Hamilton Burger s pomalou důstojností kolesového parníku vstal a došel ke svědkovi. "Požádám nyní, aby toto povolení nosit zbraň bylo zaregistrováno jako důkaz obžaloby a aby mu soudní zřízenec přidělil příslušné číslo."
Soudce Canfield se podíval po Perrym Masonovi. "Má obhajoba nějaké námitky, pane Masone?"
Mason se postavil čelem k porotě. "Zhola žádné," řekl.
Hamilton Burger pronesl s onou těžkopádností, která pro něj byla příznačná: "Vaše Ctihodnosti, rád bych znovu předvolal svědka Rodneyho Beatona. Věřím, že soud správně hodnotí postavení, ve kterém se obžaloba ocitá. Vzhledem k nálezu druhé zbraně se nález zbraně první, řekněme tedy věcného důkazu obžaloby číslo jedna, stává relativně důležitějším ... A okolnosti nálezu tuto důležitost ještě podtrhují."
"Soud povoluje obžalobě povolat svědka znovu," řekl soudce Canfield.
Burger ztěžka naklonil hlavu. "Rodney Beatone, prosím předstupte."
Rodney Beaton opustil své místo někde v zadních řadách obecenstva a došel ke svědecké ohrádce.
Hamilton Burger opět prováděl výslech osobně. "Pane Beatone, minule jste byl dotazován na okolnosti nálezu zbraně, která byla zaregistrována jako věcný důkaz obžaloby číslo jedna. Rád bych k tomu obrátil vaši pozornost znovu - a především ke skutečnosti, že jedna nábojnice byla vystřelena. Zeptám se vás, zda jste si v té chvíli, kdy jste se slečnou Lolou Stragueovou dotyčnou zbraň našli, všiml vůbec něčeho, co se této nábojnice týče,"
"Všiml jsem si," řekl Beaton, "že byla vystřelena zcela nedávno."
Burger zavrtěl hlavou. "To je váš úsudek. Jenže předpokládám, že nejste odborníkem na střelné zbraně."
Beaton se usmál. "Řekl bych, že jsem."
Burger se zatvářil překvapeně. "V čem to spočívá?"
"Jsem dlouholetým sběratelem střelných zbraní. Dva roky po sobě jsem držel mistrovský titul našeho státu ve střelbě z revolveru. Nastřílel jsem tisíce ran z revolverů různých typů. Studoval jsem účinky různých náloží, různé tvary a váhy nábojnic, oboje s použitím dostupných údajů výrobců střelných zbraní a nábojnic, a také jsem přirozeně získal jisté praktické zkušenosti."
Hamilton Burger se zatvářil víc než spokojeně. "Mohu tomu tedy rozumět tak, že vaše tvrzení o tom, že ze zbraně bylo tehdy střileno zcela nedávno, se zakládá na těchto znalostech?"
"Střílelo se z ní v uplynulých čtyřiadvaceti hodinách," řekl Beaton zcela jistě.
"Jak to můžete říct?"
"Podle vůně prachu v nábojnici a v hlavni. Když se ze zbraně vystřelí, dojde k jisté jemné změně vůně. Prvních několik hodin je cítit výrazná štiplavá vůně, která později ustoupí spíše kovové vůni."
"Vraťme se nyní k místu, kde byla zbraň nalezena. Můžete nám o něm něco povědět?"
Beaton řekl opatrně: "Když jsme se slečnou Stragueovou revolver našli, ležel v jehličí, na místě, kde je dost měkká zemina. Zbraň byla vlastně spíš v zemi než na ní, jako kdyby na ni někdo šlápl."
"Byly tam nějaké stopy po zápase?"
"Na jehličí se čitelné stopy nezachovají, ale samo jehličí v nejbližším okolí bylo trochu rozházené. Jsem zvyklý studovat stopy v souvislosti se svou fotografickou zálibou. Jelen zanechá v jehličí podobně rozhrábnutou stopu a já jsem si nějakou dobu myslel, že to jsou právě jelení stopy, ale změnil jsem názor, když ... "
"Nepouštějte se do žádných závěrů, pane Beatone. Prostě popište, na co jste tázán."
"Dobře. Prostě jehličí bylo rozhrabané."
"Můžete se pustit do křížového výslechu," řekl Burger Perrymu Masonovi.
"Co vás zavedlo právě na to místo, kde jste našel zbraň," zeptal se Mason, "a právě v tu dobu?"
"Hledali jsme se slečnou Stragueovou, kam umístit fotoaparát. Už nějakou dobu jsem měl v plánu umístit fotopasti právě ze dvou stran toho žulového výchozu, jižně a západně. Podrobné zkoumání stop zvěře mě ale na poslední chvíli přesvědčilo, že lepší bude umístit je jižně a východně od skály."
"Přibližně v tom místě, kde pak byla nalezena zbraň?"
"Ano, pane. Byl jsem se tam podívat, než tam fotoaparát umístím."
"A předtím jste prozkoumal ta místa jižně a západně?"
"Přesně tak."
"A právě při této příležitosti, když jste se slečnou Stragueovou našli zbraň, jste si všiml těch stop v jehličí, pane Beatone?"
"Ano, pane."
"Opravdu jste si jich všiml hned tehdy na místě?"

"Ano, pane. Považuji se tak trošku za přírodovědce. Pořizuji fotografie nočních živočichů a k tomu je potřeba umět rozmisťovat fotoaparáty s jistou obratností - přinejmenším tedy pokud chcete získat skutečně prvotřídní snímky."
"Viděl jste v té době, kdy jste ta místa prohlížel, nějaký budík, nebo slyšel jste jeho tikání, nebo ... "
Hamilton Burger byl v mžiku na nohách a pročistil si hrdlo. "Vaše Ctihodnosti," přerušil výslech, "myslím, že - promiňte, Vaše Ctihodnosti, omlouvám se, pane obhájce, prosím dokončete otázku."
"Nebo jste si snad," dokončil Mason, "všiml nějakého náznaku, že v zemi okolo někdo kopal?"
"Vaše Ctihodnosti," řekl Hamilton Burger, "namítám proti této nevhodné, irelevantní a nepodstatné otázce, která nepatří do křížového výslechu. Pokud chce obhajoba uvést jakýkoli důkaz týkající se onoho budíku, je její povinností tak učinit prostřednictvím svých svědků a jejich výslechu. Navíc konstatuji, že tento nový pokus zaplést do případu onen budík a tak případ obtížit jakýmisi obskurními významy je pokusem zmást hodnocení poroty. A vyzývám obhájce, aby bez meškání soudu předložil jakoukoli smysluplnou teorii, která onen budík spojuje s vraždou Jacka Hardistyho."
A Burger se posadil.
Mason se usmál a řekl: "Vaše Ctihodnosti, v této chvíli pouze vyslýchám svědka, abych si ověřil přesnost jeho tvrzení a abych se ujistil o rozsahu zkoumání, které v oné době provedl."
"Je-li křížový výslech zaměřen tímto směrem, otázka se připouští a námitka zamítá," řekl soudce Canfield.
"Ne, pane. Žádný zakopaný budík jsem neviděl. Neslyšel jsem žádné tikání. A neviděl jsem ani známku toho, že by v okolí někdo kopal."
"A když jste v těch místech byl, pane Beatone, říkal vám někdo ze svědků o místě, kde budík byl nalezen?"
Hamilton Burger i Thomas McNair vstali jako jeden muž. Rychlejšímu a divadelnějšímu McNairovi se podařilo dostat ke slovu dřív. "Vaše Ctihodnosti, vznášíme námitku. Tohle je naprosto nevhodné. Je to pokus zavléct do případu jiné, nesouvisející hledisko. Zakládá se na neověřených skutečnostech. Je to pokus prosadit neověřený fakt tím, že svědek bude mluvit o tom, co sám jen slyšel v rozhovoru."
Hamilton Burger si odkašlal a důležitým tónem doplnil: "Jde o hledisko, které nebylo nikdy žalobě postoupeno ke křížovému výslechu, Vaše Ctihodnosti. Není vůbec prokázáno, že by se otázka vztahovala k tomu, o čem svědek vypověděl."
Soudce Canfield pokývl. "Zdá se, že tato námitka je zcela podložená, pane obhájce," řekl Masonovi.
"Rád bych v této souvislosti něco prohlásil, Vaše Ctihodnosti."
"Budiž."
Mason se podíval na hodinky. "Vaše Ctihodnosti, dostáváme se tu ke kritickému bodu celého případu. Když soud dovolí, mohl bych se k této záležitosti závazně vyjádřit, ale jen pokud dostanu trochu času. Koneckonců některé z událostí dnešního rána, které pan státní na vládní znal předem, byly přirozeně pro obhajobu naprostým překvapením. Soud jistě uzná, že svědectví o druhé zbrani výrazně mění situaci, tak jak byla zatím vykreslena svědectvími."
"Ale tato nová fakta byla objevena, předvídána a dokonce i jejich nález byl vyvolán právě vaším včerejším křížovým
výslechem, pane Masone,"
Mason jako by se smál, i když jen očima, když řekl: "A svědek mi nabídl sázku o milion dolarů, že v kaňonu nebude žádná druhá zbraň. Rád se oné milionové platby vzdám, když mi bude laskavě dána trocha času k novému posouzení právní situace, kterou vyvolala tato výrazná změna ve svědectvích,"
"Dobrá tedy," řekl soudce Canfield s úsměvem. "Soud vyhlašuje přestávku do dvou hodin dnes odpoledne. Pokud hodláte předložit nové důkazy, pane Masone, mějte prosím na mysli to, co tvrdí obžaloba, a sice že jde o pokus uvést do případu nesouvisející hledisko pomocí neověřených fakt. Nejen že soud považuje tato fakta za nesouvisející a irelevantní, bere tak i samotnou otázku, která tak, jak byla položena, se pokouší přimět svědka, aby spojoval své vlastní skutky s tvrzením pocházejícím od jiné osoby."
"Ale Vaše Ctihodnost uzná," řekl Mason, "že otázka se k činnosti svědka vztahuje. Jejím cílem je důvod této činnosti. Myslím, že obhajoba má právo zkoumat tuto činnost, a když tak učiní, zkoumat i její důvody, aby mohla posoudit zaujatost svědka."
Soudce Canfield se zamyšleně zamračil a pak potřásl hlavou.
Hamilton Burger řekl: "Když soud dovolí ... "
"Soud přerušuje líčení do dvou hodin," řekl soudce Canfield. "V tu dobu budou vyslechnuty argumenty. Zatím není co získat další diskusí. Přesto soud prohlašuje, že je povinností pana Masona uvést závažné argumenty podporující jeho postoj. Jestliže tak neučiní, bude vyhověno námitce. Myslím, že to vyjasňuje jak situaci, tak pozici soudu. Sejdeme se ve dvě hodiny."

XXVII.

KDYŽ SE MASON vrátil do své kanceláře, sešel se narychlo se svým solicitorem Jacksonem, Dellou Streetovou a Paulem Drakem.
"Najděte mi něco," řekl Jacksonovi, "co mi dá aspoň vzdáleně právo tvrdit, že můžu použít při křížovém výslechu svědectví z druhé ruky, abych prokázal, s jakým úmyslem jednal ... Musí přece být nějaké ospravedlnění ... nějaká precedentní otázka typu: Nešel jste na to a to místo proto, že ten a ten vám řekl, že nějaká věc se má tak a tak ... "
Jackson přikývl a zmizel v knihovně.
Mason zamračeně řekl: "Pokud se mi nepodaří nějak dostat ten budík do křížového výslechu, nedostanu ho do případu vůbec. A jak to zatím vypadá, do křížového výslechu ho spíš nedostanu."
"Vy jste si myslel, že se to povede?" zeptala se Della Streetová.
"Jenom hraju o čas,"řekl Mason. "Burger chtěl pokračovat v projednávání. Soudce Canfield mi potom dal čas do dvou

odpoledne. Ve dvě se zase pustíme do dohadování. Můžu mluvit sotva tak deset patnáct minut. Řekněme, že potom soudce rozhodne proti mně a Burger bude pokračovat. Potom mi soudce Canfield dá čas ještě do zítřejšího rána, ale pak už budu muset volat vlastní svědky. Víc času z toho nedostanu ... Sakra, Paule, ten budík něco znamená, a já se o něm přitom nemůžu ani zmínit, pokud nepřijdu na to, co znamená."
"S paní Paysonovou toho moc nenaděláme," řekl Drake. "O astrologii se zajímá, ale ona se zajímá i o spoustu jiných věcí. Jak to tak vypadá, astrologie opravdu nemá s astronomií moc společného, takže ona jako spousta ženských, které pořád mluví o znameních a tak, nemá ani páru o hvězdách samotných."
"Víš to určitě?"
"Ano. Zmáčknul jsem ji."
"Mohla to před tebou zatajit."
"Neřekl bych."
"Propána, Paule," řekl Mason, "ten budík přece nebyl nastavený na siderický čas náhodou. Musel ... " najednou se zarazil.
"Co se děje?" zeptal se Drake.
"Ale nic, jen takový nápad ... i když - krucinál, Paule!"
Mason zvedl telefon a řekl dívce u své ústředny: "Gertie, dejte mi úřad okresního tajemníka. Chci mluvit s tím, kdo má na starosti evidenci důkazního materiálu v případě Lid proti Hardistyové a Maconovi. Počkám u aparátu."
Svíral telefon a jeho prsty bubnovaly po stole. Po nějaké chvíli řekl: "Haló? Tady je Perry Mason. Prosím vás, ten budík, který je mezi důkazy ... Pořád jde? ... Aha. A jak rychle jde? ... Ověřte to prosím přesně, ano? Řekněte mi, jaký přesný čas ukazuje ve chvíli, kdy vám povím."
Mason vzal svoje hodinky, položil je na stůl před sebe a řekl: "Tak, povězte mi to ... teď."
Poznamenal si čísla na papír, zamyšleně se na ně chvíli mračil a pak řekl: "Ano, to je všechno. Děkuji vám."
Položil sluchátko zpátky a řekl: "Tak to je tedy opravdu prazvláštní."
"Co jako?" zeptala se Della Streetová.
"Tak za prvé," řekl Mason, "je to budík se čtyřiadvacetihodinovým ciferníkem. Dá se počítat asi se šestatřiceti hodinami, než bude potřeba natáhnout. Může se to trochu lišit, to záleží na stavu pružiny a konstrukci budíku. Jenže tenhle pořád jde. To naznačuje, že byl natažen krátce před tím, než byl objeven. Zajímavé je ale hlavně to, že od včerejška se nepředběhl ani o minutu,"
"No a?" zeptala se Della Streetová.
"Siderický čas," řekl Mason, "je téměř přesně o čtyři minuty napřed za každý den. Chybějí mu do toho sotva dvě tři vteřiny. A taky ... " Najednou zvrátil hlavu dozadu a začal se smát.
"Copak?" zeptala se Della Streetová.
Masonův smích začal být přímo hurónský. "Ten vtip," řekl, "jsem si udělal sám ze sebe. Tahal jsem sám sebe za nos. Nachystal jsem si past a pak jsem do ní vlezl."
"Já ti nerozumím," řekl Drake.
"Je to jako v přísloví o tom, kdo jinému jámu kopá ... Dello, skočte říct Jacksonovi, ať už nic nehledá. Nebudeme to potřebovat ... Teď mi dejte půl hodinky, abych si to mohl urovnat v hlavě, a pak půjdeme k soudu a dáme panu Hamiltonu Burgerovi a jeho úžasnému asistentovi, panu Thomasi L. McNairovi, tak zabrat, že na to do smrti nezapomenou! Měl jsem řešení případu celou tu dobu přímo před očima - a byl jsem tak pošetilý, že mě ani nenapadlo se tam podívat!"

XXVIII.

VE DVĚ HODINY a pět minut se soudce Canfield zadíval na Perryho Masona. "Jste připraven předložit argumenty na podporu svého postoje, pane obhájce?"
Mason se usmál. "Ne, Vaše Ctihodnosti. Rozhodl jsem se svůj postoj změnit. Ruším otázku."
Hamilton Burger stavěl na odiv své překvapení. McNair se otevřeně vysmíval. "Dobře," řekl soudce Canfield, aniž sebeméně naznačil, co si o tom myslí. "Pokračujte."
"Mám na svědka už jen několik otázek," řekl Mason. "Pane Beatone, dosvědčil jste, že jste odborníkem na stopy."
"Není to úplně přesné, ale řekl bych, že jsem věnoval studiu stop značnou pozornost."
"Ano. A rozmístil jste několik fotografických přístrojů ve výhodných místech po okolí svého srubu, a také v okolí Blaneova srubu, kde došlo k vraždě?"
"Ano, pane."
"Pane Beatone, vraťme se k té chvíli, kdy svědek Jameson přistihl v Blaneově srubu doktora Macona. Byl jste tam v té době?"
"Ano, pane."
"A kde jste byl předtím?"
"Byl jsem obcházet své přístroje."
"Sám?"
"Ne. Byla se mnou slečna Stragueová."
"A Burton Strague, bratr slečny Stragueové, se k vám potom ve srubu připojil?"
"Přesně tak."
"A prohlašoval, že vás marně hledal všude v kopcích?"
"Ano."
"A dále prohlásil, že právě při tomto hledání vstoupil do jedné z vašich fotografických pastí?"

"Ano."
"A řekl vám, o který přístroj šlo?"
"Ano, pane."
"A co vám řekl o tom, kdy do této pasti vešel?"
"Nevím jistě, jestli to řekl. Ale přesto vím, kdy to bylo, protože jsem si udělal poznámku, když se rozžehl blesk."
"Byl jste na takovém místě, že jste jej viděl?"
"Ano, pane. Viděl jsem ten záblesk."
"A vy si tyto časy zaznamenáváte pravidelně?"
"Myslíte tím časy, kdy se spustí blesk?"
"Ano."
"Ano, pane, dělám to pravidelně."
"Ale když bylo třeba určit čas, kdy jste viděl obžalovanou, paní Milicent Hardistyovou, jak zahazuje zbraň, nebyl jste schopen to udělat přesně, nebo ano?"
Svědek se usmál. "Pane Masone, já si často nastavuji hodinky jen odhadem. Když si poznamenávám čas pořízení snímku, dělám to jen pro svou osobní potřebu, ne proto, že by mi záleželo na skutečném čase. Je to zkrátka můj relativní čas. Jinými slovy, potřebuji čas pro své záznamy. Potřebuji znát relativní čas - to jest jak dlouho byl přístroj natažen, než došlo k expozici, a podobně."
"Chápu," řekl Mason. "Takže vaše hodinky se mohou někdy rozcházet se standardním časem třeba i o půl hodiny?"
"Řekl bych, že ano."
"A vyvolal jste ten snímek, na kterém je Burt Strague, když vešel do vaší pasti?"
Beaton se znovu usmál. "Ano, pane, vyvolal."
"Nemáte jeden exemplář tohoto snímku náhodou s sebou?"
"Ne, pane, nemám."
"Ale pořídil jste nějaký?"
"Ano, pane."
"A co na něm je?"
"Burt Strague jdoucí po stezce."
"Je jeho obličej zřetelně vidět?"
"Ano, pane."
"Je otočen k fotoaparátu nebo od něj?"
"K němu."
"Šel rychle?"
"Ano, asi docela svižně."
"Je zřetelně vidět i pozadí?"
"Ne, pane. Na mých obrázcích je pozadí omezeno nebo vůbec žádné. Záměrně si vybírám taková umístění přístrojů, abych pomocí slabšího blesku a široké čočky získal snímek zvířete proti temnému pozadí."
"Jaká čočka je na přístroji, který tento snímek pořídil, pane Beatone?"
"Chcete technický popis?"
"Ano."
"Na této kameře je anastigmatická čočka typu Taylor-Hobson-Cooke, šest a čtvrt palce, rychlost F 3.5."
Mason vytáhl z náprsní tašky kolečko vystřižené z kopíráku, které našel Drake. "Mohl byste říct, jestli odpovídá tomuto rozměru?"
Beaton se zatvářil rozrušeně. "Mohu vůbec vědět, kde jste tohle našel?"
Mason se usmál. "Nejprve prosím odpovězte na mou otázku."
"Ano. Řekl bych, že je to ten roz ... "
Hamilton se se svou těžkopádnou důstojností vztyčil a řekl: "Vaše Ctihodnosti, váhal jsem, zda mám vznést námitku, protože cítím, že obhajoba má právo na jistou zevrubnost. Kromě toho jsem zjistil, že přít se o námitku trvá déle než připustit, aby byly irelevantní otázky položeny i zodpovězeny. Přesto však jistě namítat budu, jestliže tato linie výslechu bude pokračovat dále."
"Ještě jen několik otázek a skončím," řekl Mason.
Soudce Canfield chtěl zřejmě něco poznamenat, potom si to ale rozmyslel a jen krátce zamumlal: "No dobrá, pane Masone. Pokračujte."
"Tedy," řekl Mason, "měl jste jako odborník na stopy možnost prozkoumat otisky bot Burta Stragueho na stezce?"
"Ano, všiml jsem si jich."
"A dalo se z nich vyčíst něco o rychlosti chůze?"
"Vaše Ctihodnosti, nyní už námitku vznést musím," řekl Hamilton Burger. "Tohle je naprosto irelevantní. Nepatří to ke křížovému výslechu."
"Ujišťuji soud, že je to zcela vhodné," řekl Mason. "Ověřuji si paměť svědka a tudíž provádím křížový výslech týkající se jeho kvalifikace. Soud si zajisté vzpomíná, že obžaloba předložila kvalifikaci svědka jako experta na střelné zbraně a stopy."
"Vaše otázky jsou ale velmi vzdálené tématu," skočil mu do řeči McNair.
"Námitka se nepřipouští," řekl soudce Canfield. "Jde o křížový výslech, jehož cílem je ověřit kvalifikaci svědka jako odborníka na stopy. Svědek odpoví na otázku."
"Stopy byly poměrně daleko jedna od druhé, což dokazuje, že se pohyboval dosti rychle," řekl Beaton.

"A byly rozmístěné pravidelně?"
"Ano."
Mason se na svědka usmál. "Připadalo vám na tom něco nezvyklého, pane Beatone?"
"Co tím myslíte?"
"Něco nezvyklého na faktu, že otisky byly rozmístěny pravidelně."
"Ne - proč?"
"Já bych řekl, pane Beatone," pokračoval Mason, "že jako odborník na stopy, když vidíte otisky muže, který vešel do fotopasti, spustil přístroj a najednou se vedle něj rozžehl blesk, budete přirozeně očekávat, že stopy ukáží, jak uskočil stranou nebo zpátky, ne? Sotva se dá čekat, že budou otisky bot hezky pravidelně rozmístěné, ne?"
Na tváři Rodneyho Beatona se usadil nevěřícný a překvapený úšklebek.
"Můžete odpovědět?"
"Proboha!" vykřikl Beaton. "Tohle mě nikdy nenapadlo!"
"Jako zkušený pozorovatel stop jste si jistě všiml, jak zareagují divoká zvířata, když spustí blesk, ne?"
"Ano, jistě. Já ... nerozumím tomu, pane Masone."
"Ale to o pravidelnosti otisků bot víte jistě?"
"Ano, pane. Zcela jistě. Důkladně jsem je prohlížel, i když mi až do nynějška nedošlo, jak jsou důležité."
"Přesně tak," řekl Mason. "Položím vám ještě jednu otázku a už skončím. Vaše fotografické pasti jsou uspořádány tak, že se spustí vždy, jakmile něco škubne hedvábnou nití nataženou přes cestu?"
"Ano, pane."
"A závěrečná otázka," řekl Mason. "Nebylo by možné, že by někdo nastavil budík tak, aby spustil pomocí šňůry fotoaparát, který by tak pořídil snímek v určitém čase? Lépe řečeno ve chvíli, kdy by budík dozvonil?"
Hamilton Burger i McNair už byli na nohou a vznášeli námitku jeden přes druhého. Soudce Canfield si je vyslechl s mrazivým úsměvem a potom řekl: "Námitce se nevyhovuje. Odpovězte na otázku."
Beaton trochu zmateně řekl: "Ano, pane. To by se dalo udělat."
"Myslím, že to je všechno, pane Beatone," řekl Mason. "Vlastně ... mimochodem, mám dojem, že čas, který jste zaznamenal pro ten snímek s Burtem Straguem, se přibližně shoduje s dobou, kdy došlo k vloupání do domu Jacka Hardistyho a kdy byl omráčen strážník George Crane, ne?"
"Myslím ... asi ano. Přirozeně jsem v tom ale doposud nehledal žádnou souvislost."
Mason se s přehnanou zdvořilostí uklonil oběma zástupcům obžaloby, kteří seděli a s otevřenými ústy zírali na svědka.
"Máte nějaké otázky k dalšímu výslechu?" zeptal se.
Burger vypadal jako omráčený. Sklouzl pohledem ze svědka na Masona a potom se začal šeptem domlouvat s McNairem.
"Vaše Ctihodnosti," řekl po chvíli, "tento vývoj událostí je více než pozoruhodný. Nejen že dává většině důkazního materiálu v tomto případě zcela novou interpretaci, také otevírá možnost - zkrátka, jestli soud dovolí, chtěli bychom požádat o odročení do zítřejšího rána."
"Nemám námitek," řekl Mason.
"Schvaluje se," ucedil soudce Canfield.

XXIX.

KDYŽ BYL MASON zase zpátky ve své kanceláři, otevřel zásuvku psacího stolu, vytáhl láhev vzácného starého koňaku a tři široké koňakové sklenky a řekl Paulu Drakeovi a Delle Streetové: "Teď si můžeme udělat pohodlí. Konečně můžu přestat myslet na ten zatracený budík."
"Já to pořád nechápu," řekl Drake.
Mason se zasmál. "Dejme tomu, Paule, že jsme našli budík zakopaný do země blízko místa, kde má někdo v úmyslu umístit fotoaparát pořizující snímky nočních zvířat. Řekněme, že později se zjistí, že alibi jedné z osob spojených s případem se zakládá na snímku pořízeném v noci. Co nám z toho tedy plyne?"
"No, když to postavíš takhle ... " řekl Drake.
"Jedině takhle to dává smysl," řekl Mason. "To jsou prostě fakta. Až příliš mnohokrát jsme přehlédli obyčejná fakta a věnovali jsme se nesouvisejícím okolnostem, které to všechno jenom komplikovaly. A za to můžu já, Paule. Měl bych se z toho poučit. Snažil jsem se vymýšlet kdesi cosi o siderickém čase, abych zaujal státního návladního v okrese Kern. Přirozeně se to dostalo do novin - a přirozeně si to přečetl vrah. Takže když bylo na čase nechat budík znovu objevit, rovněž přirozeně jej nastavil na siderický čas."
"Ale proč by chtěl, aby se budík vůbec našel?"
"Protože jsem to u soudu začal pěkně zamotávat a on chtěl, aby se to zamotalo ještě víc."
"Co si vlastně myslíte, že se stalo?" zeptala se Della Streetová.
"Nemůžu vám to povědět do posledního detailu," řekl Mason, "ale odhadovat to můžu dost přesně. Vincent Blane nechal někde v domě ležet časopis s článkem o skopolaminu jako droze pravdy, po které každý prozradí, co se snažil zatajit. Přirozeně to četl on; četla to hospodyně Marta Stevensová; četla to Adéla Blaneová a četla to i Milicent Hardistyová. Když se zjistilo, že Jack Hardisty zpronevěřil dalších devadesát tisíc a někde je schoval, nejspíš si na článek vzpomněli všichni ... ale jenom Marta Stevensová přiměla svého přítele, aby to s ní vyzkoušel v praxi. Přiměla Milicent Hardistyovou, aby jí drogu obstarala, a pak si nenápadně vypůjčila její revolver. Vzpomeňte si, že Marta se o té druhé zpronevěře dozvěděla tak, že vyslechla Blaneho telefonický rozhovor.
Milicent se ale o ukradených devadesáti tisících dozvěděla teprve v den vraždy. A když na to přišla, začala zuřit. Musela vědět, že její manžel jel ke srubu, a rozhodla se to rozseknout. Nemohla najít svoji zbraň, ale otcova doma byla.

Vzala si ji a vyrazila ke srubu. Ovšem až po tom, co tam byli Marta a Smiley. Zastavila u odbočky ke srubu a dostala hysterický záchvat, který jí aspoň pomohl vzpamatovat se a uvědomit si, co to chtěla provést. Vydala se na zpáteční cestu, zahodila revolver, potkala Adélu, rozjela se domů. Před Kenvale ji potkal doktor Macon. Řekla mu, co se stalo. Macon chtěl, aby se ke srubu vrátila, buď aby odstranila nějaké známky toho, že tam byla, třeba našla tu odhozenou zbraň, nebo taky proto, že jí tak docela nevěřil a chtěl se podívat, co se stalo ... Dojeli ke srubu už skoro za tmy, v šeru minuli cestou bez povšimnutí Martu a Smileyho, a ve srubu našli umírajícího Jacka Hardistyho. Milicent řekla, že o tom nic neví. Těžko doktoru Maconovi vyčítat, že jí nevěřil."
"Ale kdo ho tedy zabil?" zeptala se Della Streetová.
"Marta Stevensová mu dala injekci skopolaminu," řekl Mason. "Když jim Jack řekl o té štole, nelhal. Neříkal nic než pravdu. Šli ke štole, ale peníze tam nebyly. To znamená, že je někdo musel vzít. A musel je sbalit téměř okamžitě poté, co je tam Hardisty zakopal, a hned jít zpátky ke srubu. Můžeme usoudit, co se stalo potom. Našel Jacka Hardistyho, který byl pod vlivem drogy, byl výřečný a vykládal ničím nezkalenou pravdu. Našel tam vůz, ve kterém přijela Marta se Smileym, a samozřejmě i Hardistyho auto. Hardisty měl rozbité brýle. Nejspíš pořád seděl u skály a revolver, který Marta nenápadně sebrala Milicent Hardistyové, pořád ležel na jehličí v místě, kde ho Smiley odhodil, aby mohl Hardistyho praštit.
Ten nově příchozí musel být Hardistyho přítel; ba víc než přítel, partner, komplic. A musel mít v plánu Hardistyho zabít už nějakou dobu."
"Jak to víte?" zeptala se Della Streetová.
"Všechno k tomu vede. Musel přece i poprvé zakopat budík proto, aby si vyrobil alibi. Jenže to nešlo, protože Beaton tam fotoaparát zatím neumístil, a stejně, místo aby v noci obcházel fotopasti, vzal radši Myrnu Paysonovou do kina."
"Ale proč by ten komplic chtěl Hardistyho zabít?"
Mason se usmál. " Vmyslete se do jeho postavení. Hardisty se dal chytit. Hardistyho čekalo vězení. On byl Hardistyho komplicem - a kdyby ho odstranil, nejen že by ho umlčel, ještě by shrábl devadesát tisíc a nikdo by ho nepodezříval ... První zpronevěra byla všehovšudy deset tisíc. Byly to peníze, které si vypůjčili, nejspíš aby financovali nějaký dobrodružný podnik s koníčky nebo na burze. Těch devadesát, to už byl pokus o vydírání - a navíc nezabral. Uvědomte si, v jakém postavení Burt Strague byl. Jacka Hardistyho čekala káznice. Kdyby Jack promluvil, Burt Strague by jako spoluviník dopadl stejně. Měl v úmyslu skoulet to s Hardistym tak, aby mu nic nehrozilo. Proto nejdřív umístil budík tam, kam měl Rodney Beaton údajně dát jeden ze svých fotoaparátů. Dopředu se snažil vyrobit si alibi ... Najednou našel Hardistyho zfetovaného. Hardisty mu nejspíš řekl, že doma v psacím stole nechal nějaký důkaz proti nim, něco, co by dosvědčilo, že peníze z první zpronevěry použili s Burtem Straguem k tomu dobrodružství. A taky mu řekl, že mu Marta Stevensová píchla skopolamin a on jí řekl, kde zakopal peníze, a že už je z toho všeho unavený a nemá na to nervy. A až se Marta a její přítel od štoly vrátí, že jim poví celou pravdu."
"Kde byla tou dobou Milicent?" zeptal se Drake.
"Právě v téhle chvíli asi odstavila auto u odbočky a vydala se ke srubu. Až nahoru ale nedošla. Začala být hysterická, vrátila se na silnici a zahodila zbraň, kterou vzala s sebou - revolver jejího otce. Potom potkala Adélu, vrátila se s ní až ke Kenvale, potkala doktora Macona, mluvila s ním a na jeho návrh se vrátila ke srubu. Macon chtěl nejspíš najít ten revolver - a možná pochyboval, že si Milicent na všechno po té nervové krizi vzpomíná přesně.
Když tam přijeli, našel Hardistyho, jak leží v posteli a umírá postřelený z revolveru. Přirozeně usoudil, že Milicent toho v hysterii provedla víc, než na co si vzpomíná, a že valnou část z toho, co se stalo, jí z paměti milosrdně vymazala amnézie. To se při nervových záchvatech stává. Naše tři veliké autority, Gonzales, Vance a Helpem, autoři Soudní medicíny a toxikologie, výslovně uvádějí hysterii jako jednu z běžných příčin ztráty paměti. Takže chápete, v jaké situaci se doktor Macon ocitl. Považoval za jisté, že žena, kterou miluje, zabila svého manžela, pravděpodobně v sebeobraně, dostala nervový záchvat a hysterie jí smazala vzpomínku na to z hlavy.
Ale vraťme se k Burtovi Straguemu a k Hardistymu. Došlo k hádce. Hardisty řekl pár věcí, které říkat neměl. Burt Strague ho střelil, nejspíš při rvačce. Potom se polekal a odtáhl zraněného na postel do srubu. Došlo mu, že Hardisty umírá. Věděl, že podle hlíny na Hardistyho botách se pozná, že byl u štoly. Přirozeně tedy boty umyl, protože peníze vzal ze štoly téměř hned poté, co je tam Hardisty zakopal, a teď chtěl, aby si Marta a Smiley mysleli, že jim Hardisty lhal. Věděl ale také, že Marta Stevensová a její přítel se velmi rychle vrátí, když ve štole nic nenajdou. Skočil do Hardistyho auta a shodil je přes krajnici do strže. A když se zbavil auta ... Nedostal možnost podepřít své alibi tak, jak to měl v plánu. A až do příštího rána taky nedostal příležitost vykopat budík - ale musel vypáčit psací stůl v Hardistyho domě. To byla ošemetná prácička. Když to konečně provedl, použil právě to předem připravené alibi."
"Ale jak mohl být uvnitř jeho snímek," zeptala se Della Streetová, "když tam vlastně nebyl?"
"Docela snadno," řekl Mason. "Pořídil vlastním přístrojem s bleskem snímek sebe sama, jak jde přes stezku. Nevyvolaný negativ si schoval. Když Rodney Beaton fotoaparát nastavil, což bylo někdy po soumraku, Burt si dal pozor, aby jej nespustil, a zanechal na stezce stopy. Potom odšrouboval vršek objektivu, vložil tam kolečko z kopíráku, zase to zašrouboval a nahradil film v přístroji tím svým exponovaným snímkem. Uvědomte si, že tehdy byla tma, takže mohl pracovat po hmatu a nepotřeboval temnou komoru. Zakopal budík, nařídil jej, aby ve vhodnou dobu natáhl nit a spustil blesk, a vyřítil se do Roxbury. Fyzickou formu na to rozhodně má. Oblékl se do sestřiných šatů, omráčil strážníka, vylomil stůl, vzal si, co potřeboval, vrátil se do hor, vyndal kopírák zpřed čočky, potom doběhl k Blaneově srubu a začal vykládat o tom, jak hledal Rodneyho Beatona a svou sestru po všech čertech ... Takhle to v zásadě bylo. Detaily se dají doplnit."
"Ale proč byl ten budík o pětadvacet minut opožděný, když ho našli prvně?" zeptal se Drake.
Mason se ušklíbl. "Protože jestli mělo všechno klapnout, potřeboval Burt Strague, aby čas na budíku souhlasil s časem Rodneyho Beatona - a Beaton byl notoricky znám tím, že mu jdou hodinky podle plotu. Takže si zjistil, kolik má Beaton

na hodinkách, podle toho si nařídil vlastní hodinky a potom i budík ... Když se budík našel, mohli jsme na to přijít, nebýt toho, že jsem sám sebe popletl těmi řečmi o siderickém čase. Udělal jsem to, abych pomotal hlavy policii a státním návladním v okresech Kern i Los Angeles, ale pomotal jsem hlavu především sám sobě, protože vrah se mého nápadu okamžitě chytil a vzal jej za svůj ... A už jsme o tomhle případě mluvili dost. Teď si dáme skleničku dobrého starého koňaku,"
"Co budou dělat?" zeptala se Della Streetová.
"Všechno si zjistí, Burt Strague dostane třetí stupeň a nejspíš se přizná," řekl Mason. "Je dost rozkolísaný a introvertní - znáte ten typ. Nebude si moc stavět hlavu. Je mi ale líto jeho sestry. Jistě o tom nic nevěděla a je to fajn děvče ... Inu, to se stává,"
Otevřely se dveře a Gertie řekla: "Je tady pan Vincent Blane. Říká, že vás musí vidět hned teď."
"Uveďte ho," řekl Mason.
Když Vincent Blane vstupoval do místnosti, Mason právě vytahoval ze zásuvky stolu čtvrtou skleničku.
"Jdete zrovna včas," přivítal jej.
Blane byl tak rozrušený, že sotva dokázal mluvit. "Přiznal se," řekl. "Zatknuli ho. Řekl jim všechno, i kde schoval těch mých devadesát tisíc - a o té fotografii. Bylo to alibi, aby mohl vniknout do Jackova domu a ... "
"Je mi líto, pane Blane," řekl Mason, "ale my jsme právě dopsali nekrolog tohohle případu a rozhodli jsme se, že o něm už mluvit nebudeme a raději si dáme skleničku něčeho dobrého."
Vincent Blane se chviličku tvářil trochu nejistě, pak se ale zašklebil a padl do velkého koženého křesla. "Pane Masone," řekl, "někdy míváte víc než pozoruhodné nápady. Jen bych, pokud je toho v té láhvi dost, navrhoval spíš dvě skleničky,"